

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Albl_P-Válka hraček.pdb

PDB Name: Válka hraček
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.10.2004
Modification Date: 20.10.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Válka hraček

Petr Albl
1995,1996

1.

Fronta začínala hluboko na jihu, kdesi v pláních za metropolí. Klikatila se vodorovně, podél imaginárních rovnoběžek. Byla přetřhaná. Lámaly ji skály, horské masívy, jedy zamořené vyplněné enklávy, jezera či řeky s nažloutlou hladinou. Bylo tu živo. Linie světelných střel přelétávaly pomyslnou dělicí mez, exploze demolovaly dávno vylištěná stavení a maličké domky, opuštěné a liduprázdné, se hroutily jako konstrukce z karet. Ne po celé linii fronty to bylo takové, místy se dokonce dalo hovořit o idilce. Válečné střety nicméně obsadily přetřhaný ternénní pás, v součtu čítající přes sto kilometrů. Situace se pochopitelně proměňovala, i když ve statistickém součtu zůstávala stejná. Ještě včera se kupříkladu ostře válčilo na samém západě. Poté, co Sutové naházeli na druhou stranu bílý fosfor v dárkovém balení - a poté, co Irvinci poslali nazpátek pěknou hromadu yperitu -, se ale věci uklidnily. Zůstala tu jen liduprázdná poušť, do které se nikomu nechtělo. Zase maličký kousek země, jenž dočasně ztratil svůj význam.

Taky tu, zrovna v místech nejprudších bojů, kdysi býval ropovod. Ted' z něj zůstávaly trosky. Zásobování metropole konečně už po dlouhé tři roky nepřekročilo hranici zbožných snů a tužeb. Přes frontu se na sever nedostala ani kapka ropy, válečnou linii nepřekročil ani jediný balíček s jídlem a humanitární konvoje bývaly s ocelovou pravidelností vyrabovány už pár kilometrů za hranicemi krizové oblasti. Vládla tu jednoduše džungle a civilizovaný svět jen žasnul.

Sféra nežasla. Neměla to v popisu práce, i když bylo jasné, že mohla být sestavena tak, aby žasnout uměla. Jenže Sféra - to byl v první řadě nástroj. A byl to velmi efektivní nástroj, dokonale odpovídající potřebám svých tvůrců.

Sféra tedy nežasla, Sféra jen přihlížela. Nejnižší uzly klesaly dolů ke frontě, nebezpečně blízko, tak, že jejich přiblížení k terénu začínalo eliminovat schopnosti obranných mechanismů. Trochu ruleta. Sféra nebyla zvyklá riskovat, rozhodně ne ve chvíli, kdy risk nepředstavoval definici její mise. Snad se projevila zvědavost. Několik uzlů mechanismu kleslo až na padesát metrů nad spálenou travu. Proklíčkovaly mezi svištěcími náložemi minometů, odhadly početní stavy vojsk soupeřících stran, přčetly rozložení aktivních radiolokátorů a vyšplhaly se zpět k nebi.

Nezasahovat. To byla jedna z prioritních instrukcí Sféry. Civilizovaný svět netoužil zabřednout do konfliktu, v němž stejně již jednou nohou vězel. Přihlížet, nezasahovat. Některé z tisíců uzlů byly skutečně radiolokačními zařízeními zaměřeny. Systém se dokázal bránit. Pozice vojsk hluboko pod sebou by smetl za několik minut. Ale systém byl taky precizní a spolehlivý. Nezasahovat.

Na uzly konečně nikdo nezaútočil, alespoň ne tady. Stalo se to ale o padesát kilometrů severněji, kdesi nad metropolí, hluboko v území ovládaném Irvinci. Cíle patrně našly pasivní radiolokátory, protože o nich Sféra nevěděla. Z hlubokých lesů se vyšplhaly k nebi tři maličké rakety, lezly výš a výš a zanechávaly ve svých stopách slaboučké linie dýmu. Kličkovaly, neboť se nemohly rozhodnout, které cíle jsou pravé a které jsou jen nastrčenými padělkami. Systém je nechal zabřednout až kamsi hluboko do prostoru ovládaného svým bodovitým tělem. Potom krátce šlehl a smetl sonickými děly rakety z existence. Nebyl to úkol, který vyžadoval soustředění Sféry jako celku. Vše se odehrálo v na úrovni lokálních subsystémů. Mezi jednotlivými prvky pavučiny proběhly miliardy bitů informací, klamné signály maskovaly pravé informační kanály, špičkový hardware navrhl likvidaci střel, tento návrh prolétl živými mozky, brainware shledal situaci nepřiliš složitou a laskně přítakal, zařízení, balancující na pokraji živé a mrtvé hmoty se vyjádřila obdobně. Sonická děla praskla a divadlo skončilo. Už v té době všechny podstatné systémové uzly věděly, kde najít místní raketové skryše. Ani jeden z těchto uzlů však nenavrhoval jejich likvidaci. Nezasahovat.

To byl konečně i přístup Sféry k incidentu, který se odehrál o pár kilometrů východněji. Skupinka vojáků, patrně Irvinců (i když mohlo zrovna tak dobře jít jen o neorganizované bandity) obsadila maličkou vesničku a její obyvatele nahнала na náměstí. Sféra přihlížela.

Zabijí je? Ano, zřejmě.

Je možné masakru zabránit? Ano, ovšem.

Je smysluplné masakru zabránit? Ano, ve hře jsou lidské životy.

Přinese záchrana nějaké ztráty? Ovšemže nikoliv.

Jde o rizikovou operaci? Ovšemže nikoliv.

Je účelné pořídit záznam události? Ano, nepochybně.

Je povoleno zasáhnout? Nezasahovat.

A tak Sféra nezasahovala, snímala jen obrázky a pohledy na rozstřílená torza vesničanů se utápěly v jejich databankách.

Jinak byl den nezvykle klidný. Většinu akce vyplňovalo sledování známých a nijak se běžným zkušenostem nevymykajících obrázků. Po dvou hodinách, když už mnohé indikátory zúčastněného bio- a brainwaru hlásily vysoké přetížení, začaly do Sféry padat další uzly. Sypaly se ze stratosferických výšek jako mouchy, rychle se rekombinovaly do systému a jejich drobná těla se okamžitě počínala maskovat před pozemním nepřítelem vypouštěním falešných cílů. Nejzatíženější uzly se ze systému vyvazovaly. Šplhaly nahoru, kombinovány stále do řídkého roje, schopného koordinovaného jednání. Obloha se zkrátka hemžila. Nezasvěcený pozorovatel patrně ani nezjistil, co se odehrává. Výměny uzlů obvykle podléhaly perfektnímu maskování. Systémová obměna Sféry proběhla hladce, během deseti minut se vyměnilo třicet procent materiálu jejího těla, aniž by na jediný okamžik poklesla její akceschopnost a výkonnost.

Vyřazený roj se odebral na sever. Vystřelil sám sebe nahoru do stratosféry, stočil se směrem k pólu a stále v koordinovaně fúzním stavu rychle mířil vstříc civilizovaným částem světa. Hranice krizové oblasti překročil po patnácti minutách, po dalších pěti pak začal ztrácet výšku.

Nad vojenskými základnami zakroužil, nikoliv nepodoben rojícím se včelám. Mezi systémovými prvky prolétly linie informační sítě, torzo Sféry došlo k závěru, že další koordinovaný postup není nutný a systém překročil disperzní linii.

A tu se jednotlivé uzly rozsypaly, odlétly do stran v náhlém chaosu, kdesi za oknem stroje se něco rychle míhalo, obloha se rozmázla a z neexistence se vyloupily lidské paže, dlaně, kombinéza, ještě oči rychle mrkaly. Bolest hlavy. Únava. Deorientace. Křeče v těle, chvění dlaní... čip v mozku odpálil sérii stimulujících signálů, které rychle vyčistily hlavu od šokové vlny, jen chaos ještě zůstával. A do znovunalezeného vědomí, stále ještě zahlceného miliardami bitů dříve zpracovávaných údajů, se vkradl obraz rychle rotující země, k níž se stroj řítí pod dokonalým řízením automatikou. Na lidském čele se objevily kapky potu.

2.

Dům. Rozpadlá střecha, zašedlé zdi, okna bez skleněných tabulek. Zhrouceným zdívkem je vidět na schodiště. Cihly vysoko u střechy očouzené, zamazané od sazí. Dýmové čáry se po nich roztahují od středu, z míst, kam dopadl granát. Na střeše kupodivu neporušená konstrukce anténního systému, určeného pro příjem dávno neexistující televize.

Jsem moc vysoko. Kříž se přesunul o pár úhlových stupňů dolů. Dívka jej sledovala.

To už je lepší. Dokonce zbytky tabulek. Byty... obydlené? Kdoví. Těžko. Ve městě neexistovaly obydlené byty, přinejmenším ne v této čtvrti. Snipeři z okolních hor udělali svoje. Nikomu se nelíbí bydlet v bytě, do jehož oken se trefují kulky. Dole, v nižších městských čtvrtích, to pochopitelně bylo jiné. Ale tohle je periferie. Moment! Cedulka na zdi!

Dívka zamrkala. Zoomer se bzučivě zatočil, cedule vyrostla, ale písmo bylo nečitelné. Částečně zamazané rozmlácenou omítkou, částečně okouřené od dýmu. Bylo to domorodé písmo, nikoliv latinka. Děvče zavrtělo hlavou. Metropole. Město nápisů.

A město bylo opravdu plné nápisů. Kříž sklouzl dolů a přeskakoval počmárané zdi. Così se pohnulo. Nitky přelétly doprava, jako by něco honily.

Někoho honily. Dítě? Ovšem, malý chlapec, ani ne desetiletý. Na cestě do školy? Nesmysl! Tady přeci nefungují školy. Dlouhou dobu ne. Ale ta brašna... patrně se vrací domů. Možná prodával věci na černém trhu. Možná kradl. Možná...

Ale nejspíš se vrací domů. Má-li nějaké doma.

A tady... něco většího! Auto! Děvče bylo uneseno. Dokonce jedoucí, fungující auto! Úžasné! Jak je to už dlouho, co jsem neviděla auto? Tady ve městě? Bývaly doby, kdy dívku bavila auta. Bylo to akční. Chodci jsou sice drobnější, ale pohybují se pomalu. Zvládá je i břídl. Auta jsou taky snadná, ale ne vždycky. A zvlášť ne v tomto městě, kde řidiči z pochopitelných důvodů jezdí velmi rychle... a kde neustále mění průběžný směr i trasu. Jenže auta už vycházejí z módy. Dnes nikoho nezajímají osobní vozy, protože už na nich každý má slušné skóre. Kromě toho, po pravdě řečeno, auta téměř vymizela. Jen kšeftaři na černém trhu dokáží sehnat pohonné hmoty. Auta pomíjejí, lidé zůstávají.

Staří dobří chodci. Budiž. Kříž se opět posunul. Přelétl po zdi zříceniny, vyzdobené sérií nápisů. Tentokrát to byly nápisy ve světovém jazyce. Většinou pomýlené, pomatené, z větší části nedávající valný sémantický smysl.

Slovní hříčku, PEACE OF SHIT, hlásil jeden z nich. A hned kousek za ním další: DO NOT GIVE IT UP... a dokonce naprosto nesmyslné, osamocené NEVER. Mezi tím vším spousta dalších čmáranic, linek nastříkaných spreji, nejpodivnějších symbolů. Ach ano, město nápisů. To jediné metropoli ještě zůstává. Ještě jeden: WHAT A DAY! Stupidní, pomíchané nápisy.

Muž v kabátě v nejlepších letech. Dvě mladší dívky v otrhaných šatech, sotva osmnáctileté. Že by nikdo víc? Ulice je prázdná. Tady překáží střecha domu, támhle zase zřícenina mostu. Další ulice. Tentokrát nízká zeď. Na jedné straně důchodce s taškou na kolečkách. Zbytek liduprázdný.

Důchodce! To snad ne! Kdo se tu ještě stará o důchodce! Dívka zavrtěla hlavou. Musím hledat dál. Důchodci nic neřeší, protože nejsou důležití. Pravda, někteří lidé říkají opak. Dívka se často setkávala s názorem, že práce na starých a dětech přináší měšťanům velké duchovní ztráty - a je tudíž velmi efektivní. Sama to ale považovala za překombinované.

Kříž prolétl po zdi a děvče stačilo zahlédnout uprostřed rozpitých čmáranic slova THE PLACE WE. Nitky propluly až ke konci ulice a zarazily se o hraniční sloup stěny. The place we... co? Co vlastně? Něco tam nebylo v pořádku, děvče zaváhalo, rychle přesměrovalo zoomer, na okamžik do zorného pole vplul stařeček ploužící se k nápisu, potom první písmenka. THE PLACE WE ARE DIINGFOR.

A tu to uviděla. Bože, co je jen tohle za národ? Mají-li už potřebu něco sdělovat světu v globálním jazyce, ať se ti hlupáci ten jazyk naučí! Měkké "i"! K čertu! Je to jen smečka nevzdělanců. Děvče mělo za sebou čtyři semestry studií a za nevzdělance se nepovažovalo. Intelligence svázaná s puntíkářstvím. Dívka shledala, že pravopisnou chybu nedokáže přenést přes srdce. Měkké "i"! Ti zatracení idioti!!! Mít tak gumu, kterou bych mohla... nebo barvu... mít tak barvu!

Ale já mám barvu. Krátce zalapala po dechu. Pochopitelně, že mám barvu. Stačí jen říci vlastnímu ukazováčku, aby se pohnul. Pitomý, primitivní, nevzdělaný národ. Půjčím si od nich trochu té barvy. Někdo za ně musí vyžehlít jejich přibližlé pravopisné chyby!

Křížek sjel k nápisu a dívka přimhouřila oko. Uprostřed zorného pole teď viděla pouhá tři písmenka: DII. Zoomer krátce zabzučel, jak doladřoval obraz.

A čekala. Musí tu být! Co nevidět tu k čertu ten omšelý chudák musí být! Krátce zaváhala, zda nemá kříž odeslat stranou a přehlédnout znovu celou ulici, ale tu se stařík vloudal do obrazu. Jako by zaváhal, zastavil se na chvíli těsně před písmenkem "d".

"Dělej, chytráku, hni sebou, dělej," procedila dívka mezi zuby, "dělej dělej."

Poslechl ji. Udělal nesmělý krůček, potom ještě jeden. Nato se jeho hlava rozlétla jako explodující pomeranč. Zoomer dokonce sejmul barvy. Promíchaná tříšť krvavě rudé, zahnědlé i šedivé barvy vycákla dozadu, přelakovala chybné písmenko nabublaným a nechutně kypícím cárem a bezhlavé torzo se bez jediného pohybu složilo přes pojízdnou tašku. Kdesi uprostřed kaše na zdi vyhřezl zbytek lebky, obklopený chuchvalci vlasů.

Pravopisné chyby!

Zoomer cvakl a nitky zhasly. Dlouhých deset sekund děvče fascinovaně zíralo do černa. Potom se obrátilo, dlaněmi se zapřelo o kládu, puška sklouzla stranou a dívka se otočila na záda. Rychle se vyšplhala nahoru, tak, aby neležela, ale seděla. Krátce mrkla nad sebe, do šedivých mraků. Cosi tam vysoko na nebi kroužilo, točilo se, měnilo obrazce. Stovky kamínku z imaginární mozaiky. Za poslední měsíce si odvykla vnímat ty kamínky.

Chtělo by to cigaretu, usoudila a vsunula dlaň do kapsy. Nalezla balíček, vyndala jej, vyklepla tabákovou trubičku a vsunula si ji do úst. Špinavé prsty našly zápalky a několikrát škrtly.

Nato si dívka přeměřila hemžení nad její hlavou, sklouzla pohledem po zalesněných horách a pomalu, velmi pomalu nasála dým.

Oh, what a day!

3.

Drahá Jillian,

promiň, že píši tak pozdě. Od chvíle, kdy jsem dostal Tvůj poslední dopis, utekl celý týden - a to je neskutečně dlouhá doba. Důvod mého zpoždění je jednoduchý: jsem v posledních dnech zoufale unavený. Dokonce tak moc, že po večerech nemívám na psaní dopisů ani pomýšlení.

Nevím, zda si lidé v běžných situacích vůbec dokáží představit, co to znamená být unavený. Únava, kterou prožívám, je tisíckrát horší, než jakou jsem poznal kdykoliv dřív, před zahájením mise. Člověk, který neprošel zkušeností práce v takzvaných "univerzálních homeostatických systémech" nikdy nepochopí to, co se ve mně odehrává. Po pravdě, mnohé údaje o práci v nitru Sféry jsou pro běžnou laickou veřejnost hrubě zkreslovány. Říká se například, že piloti účastníci se akcí nad Sevrenií nejsou při vědomí. Říká se také spolu s tím, že jejich mozky pracují jako součást globálního vědomí, které jejich psychiku vypíná. To je a není pravda; mám-li být exaktní, tak je to velmi nepřesné. Lidský mozek není něčím, co by bylo možné na povel odpojit. Má-li pracovat na vrcholové úrovni, tedy má-li zpracovávat tak obrovská a komplexní kvanta dat, jaká denně proudí kupříkladu mojí hlavou, potom musí být psychika aktivní. Sféra neuspává lidi, aby využívala jejich prázdných myšlenkových šablon. Podobné úvahy jsou směšně naivní. Přesto si ale z misí příliš nepamatuji. Je to způsobeno několika důvody.

Prvním důvodem je fakt, že Sféra, neboli gigantický systém homeostatů, sice nemá globální vědomí (něco takového neexistuje a je to jen výmyslem senzacechtivých novinářů), má však globální myšlení, globální koordinaci vnitřních subsystémů a globální identitu. Vědomí vlastní, individuální identity, je tím do značné míry zastíněno. Nenajdeš kapky pitné vody, které kdosi vyлил ze sklenky do oceánu. S lidskou duší uvnitř systému Sféry je to stejné.

Druhým důvodem je fakt, že mým mozkem protékají příšerná kvanta dat. Lidské mozky tvoří takzvanou brainwarovou složku celé Sféry a to je nejdůležitější řídicí složka. Kromě lidí jsou tu pochopitelně moderní bioware i nebiotické homeostaty, to je pravda. Jenže bez brainwaru by nikdy takový systém nemohl fungovat. Do mého mozku jsou tak minutu po minutě cpány gigabity údajů vztahující se k útržkům procesů probíhajících v mnohdy velmi vzdálených uzlech Sféry, což přirozeně přináší totální informační chaos. Stalo se mi dokonce několikrát, že se mi do hlavy dostaly vzpomínky jiných pilotů, vymetené jednoduše informační vichřicí z jejich stejně zatížených hlav.

A tak sice neztrácím vědomí, ale z jednotlivých akcí si mnoho nepamatuji. Ani není oč stát. Ty útržkovité střípky samy o sobě stačí. Mnohdy před spaním zavírám oči, abych uvnitř svých pevně sevřených víček viděl rozbombardované čtvrti Sevronu, metropole dnes už neexistující země, po jejíž půdě pobíhají zdivočelé tlupy banditů. Čtvrti stále živé, ale poznamenané strachem ze sniperů. Čtvrti napadrt' rozmlácené. Spálené lesy. Hromadné hroby. Válečné linie. Ach bože! Je to všechno tak zoufale smutné.

Navzdory tomu - či snad právě proto - ani na okamžik nelituji. Já vím, co se tam dole pode mnou odehrává. Opravdu to vím. Jsem svědkem strašlivé tragédie a uvědomuji si, jaký význam naše letecké operace mají. Pro reálné bojové akce není politická vůle a zřejmě by ani nebyly žádoucí. Těm lidem tam dole můžeme jen málo pomoci. Ale hlídáme nebe, tak, aby na sebe nemohli útočit ze vzduchu, hlídáme hranice, tak, aby se konflikt nerozšířil, a já věřím, opravdu věřím, že se nám tragédii podaří přibrzdit dříve, než se Sevrenie promění v jediný obludný masový hrob. To je naše opravdové poslání. Ochrana okolního světa před možnou rakovinnou nákazou, ochrana alespoň nejzákladnějších principů humanismu a tlak na znovunastolení demokracie. Že jsou to jen vznešené a prázdné termíny? Doufám, že ne, vskutku se modlím, aby tomu tak nebylo.

Věřím, že tomu tak není, a to mi i v mé současné únavě dodává životní sílu. Právě to, a z toho vyplývající intenzivní pocit smyslu.

Ale asi Tě zatěžují spoustou děsivě smutných věcí, které se do dopisů nehodí. Obrat'me list. Prohlížel jsem fotografie, které jsi mi poslala, Jillian. Ty domky, z nichž si můžeme vybírat. Neřekl bych, že je nutné ohlížet se na cenu. Mise nasazeného vojenského pilota jsou zatraceně dobře placené. Až se vrátím - a já se již nemůžu dočkat, až ty zbývající dva měsíce budou za mnou - budeme patřit mezi bohaté lidi. Vybírejte tedy podle jiných kritérií.

Vlastně se Ti přiznám, že bych výběr klidně nechal na Tobě. Znáš Tvůj vkus a věřím, že vybereš dům, ve kterém budeme šťastní. Budova v Meadow Gate mi přijde trochu nabubřelá, domek u Shadow Rocks zase polorozpadlý, ale možná to dělají ty fotky. Nepředpokládám, že bych mohl adekvátně posoudit všechny klady a zápory, když si ta stavení neprohlédnu na vlastní oči. Ty tuto výhodu máš. Sám bych preferoval White Sands. Zdá se mi to dobré. Mimo

civilizaci (podle toho, co píšeš), zachovalé, snad i moderní, poblíž moře, s půvabnými lesy na severu. Připadá mi to velmi, velmi romantické. Stačí se na chvíli zamyslet a vidím sám sebe právě ve White Sands, vidím se spolu s Tebou, jak se touláme po lesích, koupeme v moři... jak se po nocích díváme na hvězdy... vidím nás oba v zimě na sněhu, v jarní trávě, vidím nás, jak odháníme komáry za horkých letních nocí... asi se mé hodnoty trochu mění, Jillian. Dříve jsem podobné úvahy pokládal za zjemnilý sentiment. Teď mi i takové detaily, jako jsou klidné letní večery, chybí. Velmi chybí. Nejzákladnější atributy normálnosti mi scházejí. A do toho ta únava. Víš, budu to muset ještě osm týdnů vydržet. Lékaři říkají, že je to běžné. Když se vracím z akcí, vždy mne strašlivě bolí hlava. I to je prý běžné. A já tomu věřím, protože i ostatní piloti mají takové potíže.

Jillian, rád bych, abys navštívila mé rodiče. Moc by mne to potěšilo. Jsou to přeci jen už starší lidé a víš stejně dobře jako já, že byli proti tomu, abych šel do Sevrenie jako dobrovolný vojenský pilot. Jsou velmi staromódní a velmi starostliví. Píši jim a vím, že se občas vidáte. Ale nemáte to zas tak blízko a já budu šťastný, když jim mé pozdravy vyřídíš osobně, protože lidské kontakty jsou vždy lepší než strohý dopisový papír. Tak bych rád, kdybys jim vyřídila, že jsem v naprostém pořádku. Budou šťastní, když to od Tebe uslyší. Nezmiňuj se prosím o mých únavách, jen by si zbytečně dělali hlavu. Pozdravuj také Donalda a Alici (mimoходом, Jimny už chodí do školy; je to pravda?), pozdravuj také... pozdravuj všechny naše známé. Znamé z normálního života. Jak moc mi teď schází vše, co je jen trochu normální!

Myslím, že nebudu psát víc. Přiznám se otevřeně, bolí mne hlava, Jill. Dnes to bylo opravdu husté. V hlavě mám jakési útržky z masakru vesničanů, záběry území zlikvidovaného napalmem, ach ne! Nesmím si ty věci připouštět. Prostě mne jen bolí hlava. A tak už nebudu pokračovat, i když je ještě tolik věcí, které bych Ti chtěl říct! Tolik dříve drobných, teď však důležitých postřehů, tolik detailů proměněných do zásadních principů, je toho prostě tolik! Miluji Tě, Jillian. Strašlivě Tě miluji. A moc mi chybíš. K čemu je ještě jiná, zbytečná slova? Miluji Tě.

S láskou,

Tvůj Jordan Hanks

4.

Adrien La Roque, nájemný žoldák ve špinavých šatech, seděl pohodlně opřený o silný kmen borovice a sledoval, jak o několik desítek metrů níže skupinka zbídačených Irvinců obskakuje raketomet. Jejich postavičky mu přišly směšné. Nevnímal je příliš, přihlížel jejich snažení s nevelikým zájmem. La Roque přezvykoval cigaretu, odpočíval a částečně se snad i nudil. Bundu maskáčů měl hned po pravé ruce. Visela na nízko situované větvi borovice a pomalu osychala. Žoldák si po dlouhých dnech ve špině šaty začal prát, nijak s tím ale nespěchal. Bral kus po kusu. Dnes přišla na řadu část, kterou si přehazuje přes ramena.

Maskovaná zelená bunda perfektně splývala s pozadím. La Roque ji pochopitelně viděl. Kdyby stál o dvacet metrů dál, měl by už potíže. Teď ji měl na očích, spolu s heslem, které na ní bylo už v okamžiku koupě. Drobný nápis nad srdcem. Let's blast the world inside out! Kdoví, kdo ta slova do zelených skvrn maskáčů vetkal. Ale La Roque je považoval za osobní motto. Nedělal celý život nic jiného, než že jednotlivé světy pochybných diktátorských státčků pomáhal obrátit naruby, aby jednoho diktátora mohl nahradit diktátor jiný, který právě jemu dobře zaplatil. Neexistovala válka, která by pro něj byla osobní. Snad jen ty první války, ty kdysi na počátku. Teď to byla rutina. Zaplaťte, pomůžu vám. La Roque byl člověk, na kterého Sever vypsál mezinárodní zatykač. Nedělal si s tím hlavu. V posledních letech navštívil západní i východní oblasti Severu nespočetkrát. Nikdy jej nechytili a nikdy to ani nepředpokládal. Tento člověk dokázal přesvědčivě měnit identity a mést za sebou stopy. La Roque byl jednoduše profesionál. Války střídal rychleji než oblečení a patřil k těm lidem, o kterých se říká, že je jejich profese baví víc než sex. Konec konců, taky nebyl jediným profesionálním žoldákem, který se zde, v Sevrenii, toužil napakovat. Trochu dobrodružství, trochu rutiny, spousta peněz. Tak to viděl, když tento kšeft bral. Dnes, po mnoha týdnech mezi nejzuboženějšími chudáky, se na poslední obchod díval velmi kriticky. Příště se budu moc rozmýšlet, pomyslel si a odklepl popel z cigarety. Opravdu, zatraceně moc se budu rozmýšlet. Uzavřít smlouvu s těmito primitivy, to byla základní chyba. Dobrodružství, zvyk. Snad. Prachy těžko. Dnes není válka jako válka. Radši se nechám zaplatit od někoho, kdo bude chtít zorganizovat vojenský puč. Jít do nepřehledné džungle bez jakýchkoliv záruk, to už podruhé neudělám. Nebo se aspoň budu rozmýšlet. Naletěl jsem jako malý kluk.

Poposedl. Zdálo se, že Irvinci dole pod ním, hluboko pod zeleným svahem, raketomet zvládli. Ti chytráci se ani nepokusili zbraň maskovat! Kovové mouchy protínaly nebe nad hlavou hustou pavučinou tisíců bodů a trpně přihlížely, jak se sebranka bláznů chystá některou z nich dostat. Kdyby se té věci jen trochu zachtělo, všechny by nás v mžiku upekla! Jsou to jen přihlouplí idioti.

Vyšší, černovlasý Irvinec s plnovousem, jako vystřižený z levného filmu o banditech, obskakoval skupinku dalších vojáků a křiklavým hlasem udílel rozkazy. La Roque se díval. Nebyl napjatý. Věděl, co může očekávat. Vojáci odpálí raketu, roj nad hlavou se pobaví tím, že si ji pustí až k tělu, a pak ji líně a bez zájmu sundá. Škoda střeliva. Kdyby ji odpálili do Sevrónu, aspoň by nadělali škodu. Ne snad, že by právě tohle La Roque považoval za moudré, jen si říkal,

že to, co dělají teď, je prachobyčejným plýtváním municí.

Se syčivým jekotem raketa vylétla. Vyšplhala se nad hlavy Irvinců, rychle překročila linii, na níž odpočíval La Roque, stále svištěla a pískala a v jejích stopách se rýsovala šedivá linie dýmu. Včely na nebi se rojily. Jenže to dělaly stále. Žoldák mlčky pokýval hlavou. Ani náznak zájmu. Proč taky? Tohle není letka vojenských stíhaček. Tohle je homeostatická zbraň. Naše pitomé hračky jí neublíží.

Raketa už téměř dosáhla nejnižších vrstev obsazených nebeskými stroji. Kličkovala teď; zoufale se snažila rozeznat klamný cíl od pravého, vytipovat, který z nich je jen loutkou a který je opravdu cenný, hádala, kde nadělá největší škodu. Pochopitelně zbytečně. Cílů byly tisíce a maskování bylo perfektní. Ve dvou stovkách metrů nad zemí se střela roztočila jako vlček. Bezradná stejně jako střelka kompasu v magnetické bouři, vířila do stran a dým v jejích stopách kreslil načechrané smyčky. Včely konečně zareagovaly. Nejbližší uzly sítě se roztáhly mírně do stran, raketa si vybrala první z nich, zacílila a nabrala na tempu. Sít' ustrnula, potom se její uzly opět klidně roztančily ve svých nevyspytatelných drahách, raketa práskla, rozkvetla do ohnivé kytice, hrom zaduněl, rozlámal se o travnaté kopce, a to již ve stopách střely odpadávaly nacuchané zbytečky kovu, zahalené do klubka dýmu. Nejbližší uzel operující na obloze se nacházel celých sto metrů daleko od exploze.

Věděl jsem to, pokrčil La Roque rameny. Věděl jsem, že ani jednu z těch věcí nesundají. Jenom plýtvají municí. A Irvinci vztekle pobíhali kolem raketometu, pořvávali na sebe, jejich velitel zuřil, skřípal zuby a jeho hlas se nesl až sem nahoru. Nu, La Roque se nudil.

Potom velící Irvinec zanechal své vojáky napospas jejich osudu a vykročil vzhůru do svahu. Žoldák po dlouhých třicet sekund přihlížel, jak se k němu bandita blíží, aby posléze odhodil cigaretu do trávy. Líně se zdvihl a natáhl se pro bundu. Připadala mu už docela suchá.

Přes ramena ji nasoukal právě ve chvíli, kdy se Irvinec dostal k vrcholku srázu.

"Pěkné, Selaminosi," nahodil kousavě. "Kolikátá to byla už tento týden raketa?"

"Platíme tě," zavrčel Selaminos.

"Platíte mne... za co? Abych vám pomohl a nebo se choval jako idiot? Pět raket ve dvou dnech. Jsme zřejmě dost bohatí."

Rozcuchaný Irvinec oděný do potrhaných šatů a kontrastně perfektních, nablýskaných šedých holínek, černé vlasy splepené potem a špínou, o celou hlavu pak vzrůstem vyšší než La Roque, po něm vztekle šlehl pohledem.

"Platíme tě, aby ty naše rakety dolétly."

"Dolétly?" zazubil se La Roque. "Hovno. Ty nikdy nedoletíš, Selaminosi."

Irvinec se vztekal.

"Mám tě plný zuby, Adriene. Vážně plný zuby. Cpeme do tebe prachy a ty nám v odpověď říkáš jen nemůžeme, nejde to, na to zapomeňte! Já na to nehodlám zapomenout."

Žoldák mávl smířlivě dlaní.

"Vaše prachy jsou zrovna tak mizerné jako vaše vojenská taktika. To, co děláte, je stejné, jako jít klackem proti kulometu."

"Nikdy se nebránili. Nejsou si jistí. Ta věc na nás shora nikdy neudeřila. Ona se nás bojí!"

La Roque si o tom myslel své, ale přešel to jen krátkým pokýváním hlavy.

"Podívej, Selaminosi, sedněme si večer. Projdeme naši situaci, probereme pozice blízkých základen, ujasníme si strategii. Je myslím na čase to udělat."

"Co chceš probírat? Vytlačujeme Suty sice pomalu, ale jistě. Dosud ještě kontrolují Sevron. Brzy už nebudou."

"To je stejně tak naivní jako i nebezpečná iluze."

Selaminos zaváhal.

"Chceš říct, že nevítězíme?"

"Pochopitelně, že ne."

"Podívej se na východ, La Roque! Jen se tam podívej, chytráku!"

"Podívej se na západ."

Takovou logiku Irvinec odmítl.

"Na západě jsme trochu tratili. Ale třeba Sevron! Že ho mají Sutové pod kontrolou? Vážně? Procházím se po Sevronu každých čtrnáct dní. Sleduj!"

Zašklebil se, zapátral dlaní a vytáhl z kapsy chomáček vlasů. Žoldák ani nemrkl. Pochopitelně věděl, oč se jedná. Kdykoliv docházejí zásoby, sebere Selaminos své nejvěrnější zabijáky a vyrazí s nimi na vlastní pěst do Sevronu. Kdyby je Sutové chytli, roztrhají je na kousíčky. Jenže oni se ještě chytit nenechali. Nu, a v Sevronu Selaminos nakrade jídlo, munici, získá relativně nepoškozené oblečení, dokonce mu zbyde i čas na zábavu. La Roque jej mnohokrát slyšel, jak se tím vytahuje. Kdykoliv se Irvinec dostane do metropole, zabije tam děvče. Kdysi si dokonce začal dělat čárky nad šněrovadlem, těsně u nártu, potom toho ale nechal, protože zjistil, že by si brzy rozřezal boty. La Roque tím z hloubi duše pohrdal. Nepřičily se mu Selaminosovy úchyly. Nezajímaly ho. V kategoriích humanismu, úcty k lidskému životu a základů morálky se už dávno odnaučil uvažovat. La Roque byl profesionál a za svůj život viděl takové hrůzy, že Selaminos byl proti těm slabším nočním můrám stále ještě nula. Jenže úchyly vedou k zkratovitému a iracionálnímu chování - a tedy k chybám. Přesněji: k hrubé neprofesionalitě. Profik nikdy nezabíjí pro zábavu. Zabíjí kvůli ochraně svého života, popřípadě kvůli ziskům. Ne pro potěšení. Amatér se zabíjením baví a tím je mezi těmito dvěma kategoriemi jasně vymezena dělicí čára.

"Tvoje výstřelky mne nezajímají, Selaminosi," mávl otráveně dlaní.

"Zapomněl jsem," zašklebil se Irvinec pohrdlivě, "že i ty jsi ze Severu. Máte v sobě ty vaše tupé morální zásady zakódované někde až na úrovni genů."

"Dobře víš, že to není pravda. Je mi lhostejné, co v Sevronu děláš. Utekli jsme ale od tématu. Snažil jsem se ti naznačit, že bys výsledky Irvinců ve válce neměl chápat jako příliš optimistické."

"Výsledky Irvinců posoudím líp než ty. Zato tvoje výsledky jsou chabé. Adriene, spousta věcí, které děláš, se mi přestávají líbit."

"Nejsem tu od toho, aby se ti líbily. Jsem tu od toho, abych se choval jako profik. Jsem placený žoldák, nezapomínej."

"Námi placený!" odsekl Selaminos navztekane. "Pamatuj, jsi tu námi placený. A koukej se zatraceně snažit, abychom aspoň jednu z těch zasraných severských včel nad našimi hlavami dostali dolů! Já tě varuju, Adriene, opravdu tě varuju."

La Roque znechuceně pokývl hlavou a otočil se k banditovi zády.

5.

Jordan Hanks, pilot multinárodních vzdušných sil sestavených před necelým rokem Severní federací, vstoupil do baru až dlouho po večeri. Hanks se nikdy příliš nezabýval flámováním. Alkohol ho nelákal - a v situaci, v níž se nacházel, by pochopitelně vyšší promile v krvi znamenalo drastické komplikace. Ani ostatní piloti nepili. Ne mnoho. Alkohol totiž nebyl jen znamením rozjařeného večera. Byl také synonymem pro příšerné utrpení po návratu z akcí, kdy čipy v hlavě zoufale týrají zlenivělý a pitím dočasně narušený mozek. Když se na základnu dostal, jednoho dne se Jordan Hanks opravdu opil. Příštího dne večer měl po návratu z mise tak rozmlácený mozek elektronickou stimulací, že se po dlouhé hodiny obával, zda nezešíli. V baru se tedy moc nepilo. Popíjelo se spíš a spolu s tím se hrály hazardní hry. Karty. Kostky. Laserové střelnice nikoho nelákaly, toho bylo až moc v realu. Zato pintball zabíral. Taky stolní fotbal. Ovšem, všude tu křičela muzika. Bez ní by bar nebyl barem, ale hernou.

Jordan Hanks, stejně tak jako i ostatní piloti, ve skutečnosti žádné letadlo neřídil. Nezvládl by to. Složitou navigaci a nadlidsky obtížné koordinování systémů strojů ovládala automatika ve spolupráci se Sfěrou. Piloti přesto byli řídicím prvem, aspoň do jisté míry tomu bylo tak. Jejich mozky definovaly brainwarovou vrstvu Sféry a braiware představoval nejpodstatnější složku roztroušeného řízení. Z důvodů možného stínění či rušení potom nemohl brainware zůstat na základnách. Lidé tedy museli do strojů a jejich životy se tudíž dávaly v sázku stejně jako ve stoletích dřívějších.

Hanks minul stůl obsazený nejbližšími známými a vykročil kamsi do zadní části baru. Piloti si jej všimli.

"Dáš si s námi karty, Hanksi?" ptal se Jimmy Steel, maličký mužík s nazrzlými vlasy. "Máme tu ještě místo."

"Díky, ale nemá to význam. Nezdržím se."

"Hlava?"

"Zatraceně, ta zrovna dnes bolí míň než jindy," mávl dlaní Hanks. "Možná si dám partičku později, Jimmy."

Steel kývl.

"Jak myslíš," řekl a obrátil se ke kartám.

Jordan Hanks nechal hráče za zády. Kráčel k automatům a muzika nad jeho hlavou řvala:

grey - oh that's so boaring

that means smoky clouds

white - it's a little better

nerve gas, or so it sounds

Barev bylo víc, ale Jordan je nebral na vědomí. Znal text z paměti. Namísto toho krátce přeběhl zrakem místnost. Co o těch lidech vlastně vím? Ochránci demokracie? Lidských práv? Životů? Ach! Jsou tu pro peníze, do posledního z nich! I já jsem tu pro peníze, přes veškeré ty své zásady je to asi pravda. Konečně za každou z těch tváří se skrývá individuální život... který díky Sféře přestával být striktně soukromý. Lidský mozek občas zpracovával tak zběsilá data, že zmateně odesílal na výstupní interface věci, které se tam dostat neměly. Hanksovi se jednou do hlavy vloudila vzpomínka na jakousi divokou sadomasochistickou party. Nejistil nikdy, či paměti to byly. Dotyčný totiž nikdy v celém střípku zatoulaných dat nepohlédl do zrcadla. Ale někde tady mezi piloty ten člověk byl, podobné obrazy nevznikají samy od sebe. Piloti byli mnohokrát ujišťováni, že vstupem do Sféry zůstanou jejich soukromá tajemství zachována. Byl to omyl. Vzpomínky byly vymetávány z lidských hlav elektronickou bouří zřídka; nemělo se to stát, ale stávalo se.

Někde daleko v hloubi hracích automatů stála u pintballu nazrzlá blondýna Geena Strattová a mlátila dlaněmi do tlačítek. Stroj pískal, bublal, zvonil, rachotil a cinkal a po jeho desce se rozlétaly kytice ohňostroje. Kulička litala od strany ke straně, odrážela se od mantinelů a vracela se k nim, vystřelena pružinovými pacičkami.

"Ahoj Jordane," řekla Geena, aniž by zdvihla zrak od automatu.

"Ahoj Geeno," pozdravil ji. "Vede se?"

"Po dlouhé době to ujde," zašklebila se, párkrát praštila pěstí vztekle do stroje a obrátila se k němu zády. "Co ty? Budeš už brzy končit, že?"

"Doufám."

"Za ty prachy to stojí."

Hanks neprotestoval.

"Asi ano. Ale já tu nejsem kvůli penězům."

"Tomu sám nevěříš."

"Nejsem tu jenom kvůli penězům," opravil se.

Dívka si jej dlouze přeměřila.

"Ty jsi nenapravitelný idealista, Hanksi. Vážně. Všichni to o tobě říkají a je to pravda. Když jsi sem šel, dělal sis nějaká předsevzetí?"

"Vyhýbám se předsevzetím."

"Ani jediné?" naléhala.

"No..., " připustil Hanks, "slíbil jsem si, že nikdy nikoho nezabiji jinak než v sebeobraně."

"Chytré," zašklebila se dívka. "Myslíš, že se tě Sféra zeptá?"

"Nikdy nikoho nezabiji jinak než v sebeobraně při plném vědomí," doplnil.

"Cena lidského života..." zavrtěla hlavou a obrátila se zpět k pintballu. "Ani po těch týdnech tě to neomrzelo, Hanksi?"

"To jsou věci, na něž by člověk měl být hrdý! A ne se za ně stydět," řekl dotčeně.

"Dobře, zapomeň na to. Je to vlastně hezké. Líbí se mi to. Moc se mi to líbí, Jordane, zvláště uprostřed tadytoho každodenního svinstva. Staviš se večer? Na sklenku?"

Byly chvíle, kdy Hanks váhal, zda není posledním, koho ještě Geena nedostala do postele. Kdoví, co se té dívce honí hlavou? Patrně bych se divil. Docela ho to zajímalo, ale zrovna její vzpomínky k němu Sféra nikdy nezavála.

"Asi ne, Geeno, i když děkuji za pozvání."

Geena se usmála a tentokrát to byl opravdu nejnevinnější úsměv, jaký si jen Hanks dokázal představit.

"Jillian? Ty nejsi jen idealista a humanitou poblouzněný snilek. Ty jsi snad dokonce i věrný, Hanksi!"

Jordan otevřel ústa, aby je po chvíli nezaplněného zírání zavřel.

"Závidím jí," řekla Geena po chvíli a on si náhle s překvapením uvědomil, že to bylo míněno docela vážně. "Budete jednou moc šťastní lidé. Nic, Jordane, nevšíměj si mne. Ale... víš?" zdvihla nenapodobitelně obočí, "stejně se můžeš stavit, budeš-li chtít. Vážně se můžeš stavit."

"Půjdu hrát karty, Geeno," kývl jí Hanks a vydal se zpět do sálu.

6.

Kdy vlastně skončila éra klasických počítačů? Kdy nastoupily univerzální homeostaty? Kde je ta čára, kterou technická evoluce překročila... a jak ji překročila?

Předně: éra počítačů neskončila, ale trvá. Univerzální homeostaty představují jen další fázi vývoje informatiky, fázi, která se s fází počítačů tak docela nepřekrývá. Právě díky tomu, že vývoj počítačů a univerzální homeostatiky představuje různoběžky (pravda, s mnoha styčnými body), obojí přežívá, ač po zuniverzálnění technické homeostáze mnozí předvíдали smrt klasické informatiky. Podobný případ, jako když s nástupem filmu lidé hovořili o zániku divadla.

Homeostat je takový systém, který sám sebe dovede přizpůsobovat změnám prostředí a takto v něm přežívat. Na této bázi ostatně stojí evoluce živé hmoty. Složitý systém dosahuje rovnováhy vytvářením specifických regulačních prvků, takzvaných homeostatů, přičemž se změnami celého systému se tyto prvky proměňují. Proces homeostáze je velmi dobře popsán.

Revoluci do informatiky přinesl fakt, že se začal promítat i sem. V první řadě, počítače samy o sobě jsou primitivními homeostaty. Jejich schopnost přizpůsobit se okolí je ale neveliká. První příklon k zobecněnému využití pravidel evoluce přišel ve chvíli, kdy byly zrelativizovány termíny hardware a software.

Zhruba na konci tisíciletí pustila jistá východní firma na trh nový, od ostatních radikálně odlišný čip. Tento čip reagoval na programování automatickou přestavbou svých vnitřních prvků. Znamenalo to, že software byl pouze pravidly pro interní rekonfiguraci takového čipu. Programy se tak staly technikou, nehmotné instrukce se staly logikou zakódovanou do rekonfigurovatelné sítě miliard zrníček, namačkaných na plošku centimetru čtverečního.

Takovýto čip pochopitelně ještě nebyl univerzálním homeostatem, neboť představoval pouze vylepšení dřívějšího duálního systému software-hardware. Byl nicméně prvním krokem. Později se objevily čipy, jimž byla vložena do kolíčky další zázračná vlastnost: neměnit svoji vnitřní strukturu pouze v závislosti na programování, ale přizpůsobovat se interní konfiguraci požadavků okolí.

Zřejmě právě to byla ta opravdová dělicí mez. U špičkových informačních strojů nikdo nedokázal narýsovat jejich schéma. Nikdo je totiž neznal. Známý byl jen výchozí stav, který se ovšem rychle měnil s probíhající autoevolucí tohoto homeostatu. Že to připomíná živé systémy? Biologický mozek? Pochopitelně, zmiňované stroje nebyly

biologickými mozky. Využívaly ale jejich vlastností - a schopnost reflexivního rekonfigurování vlastních schemat byla tou nejpodstatnější vlastností.

Biologii se informatika neubrnila. Vedle neživých strojů o výkonnosti tak závratné, že nad tím zůstával rozum stát, přišly na řadu biologické stavební materiály. Už samy homeostaty založené na bázi polovodičů, supravodičů či optiky byly extrémně špičkovou umělou inteligencí. Živá hmota ale nesla ve svém nitru těžko popsatelné, zřetelné však využitelné kouzlo. Polovodiče a optika možná jsou vhodné pro konstrukce vysokovýkonných informačních strojů, biologické hmotě však díky genetice lze jistým způsobem rámcově předprogramovat její vývoj.

A s podivem to byly jako první právě lidské mozky, které vstoupily do popisovaného vývoje - nikoliv jako jeho tvůrci, ale jako součásti vytvářeného systému.

Mozek pronikal do informačních systémů pomalu. Nejprve se jen zlehka dotýkal hranic umělých systémů. V té době bylo možné předávat obrazy či zvuky přímo do šedé kůry mozkové, popřípadě z ní data odečítat, pakliže to tato kůra dovolila. Tehdy stál mozek ještě na druhé straně rozhraní. Později tu linii překročil, a to tehdy, kdy začalo být možné využívat jeho interních procesů zvenčí aktivně. Technika se změnila z pasivní periferie mozku v jeho aktivní součást. Pochopitelně to neznamenal, že každý člověk má v hlavě fúzi živých neuronů a integrovaných obvodů. Byli však takoví: vědci, policisté - a mafiáni - a pochopitelně vojáci. Pěchota. Námořníci, velící štáby, piloti...

Tak vznikl termín brainware.

Termín bioware přišel kupodivu až poté. Teprve s velkým zpožděním po vyřešení problematiky spolupráce techniky s lidským mozkem následovalo kompletní odhalení tajů genetiky, přinášející s sebou sílu vytvářet mozky od lidských docela odlišné, přesto však svým způsobem inteligentní a živé. Bioware nikdy neměl vědomí vlastní identity, tedy duši. To nedokázal žádný genový inženýr. Byl ale schopen řešit jisté problémy efektivněji než neživé stroje i než inteligentní lidé.

Reálná situace pak nebyla soupeřením paralelních linií vývoje informatiky (hardware, brainware, bioware) ale jejich úzkou kooperací. Vznikaly rozsáhlé sítě, samy se chovající jako univerzální homeostaty. Sítě, do nichž byly zapojovány počítačové prvky, neživé univerzální homeostaty, lidské mozky, umělé živé mozky. Vznikaly sítě typu Sfěry.

Neboť věk zázraků nepřinesl jen sílu vytvářet organismy schopné přežití i vlastního vývoje.

Věk zázraků přinesl navíc rapidní vzestup životní úrovně vyspělé části světa. Spolu s tím se rychle rozevřely nůžky mezi světem vyspělým a světem zaostalým, hroutícím se do chaosu, bídy, anarchie a nekontrolovatelného násilí.

A - ach ovšem - přinesl éru docela nových, homeostatických zbraní. Jordan Hanks, mladý, naivní a idealistický pilot vzdušných ozbrojených sil Severní federace, byl šroubkem v soukolí složitých systémů nejmocnější z těchto mocných zbraní.

7.

Ochranka neměla toho dne příliš štěstí. Novináři šileli. Rvali se v těsné blízkosti limuzíny, neurvale odstrkování policisty z cesty. Křik se sléval do jedolité masy zvuku. Vůz plul davem vpřed pomalu, neboť se řidič obával, že se některý z žurnalistů dostane až kamsi před kapotu a skončí pod koly. To se také téměř stalo v těsné blízkosti rezidence, kde novináři dočasně prorazili policejní kordon a tlačení svými kolegy do zad, zřítily se na automobil, nastříkaný černou metalýzou. Christopher Kowalski, skrývající se za kaleným oknem, jež bylo průhledné jen ve směru zevnitř-ven, spatřil, kterak se tvář žurnalisty otiskla o neprůstředné sklo, sklouzla stranou, okamžik se vzduchem mihl mikrofon a následně se již objevila ruka kohosi ze zadních řad, kdo se s neskutečnou drzostí pokusil otevřít zablokované dveře.

Policisté tentokrát zareagovali rychle. Vřítily se až k limuzíně, vztekale počali do davu mlátit pěstmi a sérií hrubých kopanců zahnali zástupce tisku do bezpečné vzdálenosti. Noviny, pomyslel si Kowalski. Svědomí národa. Limuzína proklíčovala úzkým koridorem a zaparkovala před rezidencí. Vládla tu vřava. Aby nevznikla mýlka: žurnalisté nevyhlásili válku prezidentu Severní federace; vyhlásili ji sami sobě. Bylo jich tu příliš na to, aby mohli uspět všichni. Ten, který utrhne třeba jen jednoslovnou odpověď na svoji otázku, může se automaticky považovat za vítěze. Rvali se tedy mezi sebou, vyhazovali své kolegy a jeden po druhém na krátký okamžik zaujímal výhodná místa.

Potom se dveře limuzíny otevřely. Řev nezesílil, jelikož to už nebylo možné. Kowalski ani nemrkl, když vystupoval z vozu. Jeho zrak nezavádl o jediné oko, ač bylo téměř nemyslitelné najít směr, v němž se nenacházelo nějaké oko. Tentokrát byla ochranka lepší. Kordon tajné policie rozrazil sročený dav s brutalitou hodící se spíš k rozhánění demonstrací než k potyčkám s tiskem, a náhle tu byl chodník, široký necelé dva metry. Na jeho konci svítilo schodiště.

Kowalski kráčel tím chodníkem, obklopen gorilami. Z vřavy teď vyskakovala artikulovaná slova, občas i útržky vět.

Kdosi křičel něco o odborářských stávkách. Jinde prezident našel slova, adresována zřejmě spíš východnímu bloku Federace, než jemu. Ovšem, a většina dotazů se týkala Sevrenie. Bylo mezi nimi zhruba toto: posílit jednotky, stáhnout jednotky, rozšířit projekt Modré nebe o pozemní síly, zrušit projekt Modré nebe a rovnou tvrdě zasáhnout, nechat místní obyvatele vyvraždit se navzájem, sebrat místním obyvatelům nebezpečné hračky a dát jim jídlo, postavit školy... Někde mezi těmi útržky řeči byly zmínky o zneužívání Modrého nebe východním blokem k testování biologických zbraní na sevrenijském území. Někdo dokonce toto nařčení neomezoval na východní blok, ale na Sever jako takový. Kowalski ani nemrkl.

Za dveřmi rezidence vřava utichla a prezident přistihl sám sebe, jak si mimoděk úlevně oddychl. "Štěnice," zašeptal. "Odporné štěnice."

Kde jsou ty doby, co novináři představovali ochránce demokracie a lidských práv? Dnes, pokýval Kowalski hlavou, ale tato slova si už nechával pro sebe, dnes je to už jenom kšeft. Jako konečně všechno. Kam se jen člověk podívá, tam nalezne kšeft. Moderní doba ideálům nepřeje. Mávnutím dlaně propustil gorily.

U výtahů se k němu přidala Klára. Kowalski se neobtěžoval s pozdravem.

"Něco nového?" řekl jen.

"Den jako každý jiný. Pojďme popořadě. Situace na východě houstne."

"Ano?"

"V několika městech se konaly demonstrace proti společné fiskální politice."

"Ano?" řekl Kowalski znovu, tentokrát už uvnitř kabinky výtahu.

"Nebyly zase tak masové."

"Jednotná fiskální politika se východu zajídá už dlouho, Kláro," pokrčil prezident rameny. "Mají dojem, že prostřednictvím společných rozpočtů jsou odčerpávány zdroje jimi vytvářené, které pak západ používá ke zvyšování míry investic na svém území. Západ tvrdí totéž, jen se v těchto úvahách objevuje opačný směr toku peněz."

"Vím. Ale tentokrát se už nechali slyšet i významnější východní politici. A nenapadají jenom společný rozpočet."

"Vážně?" podivil se Kowalski.

"Napadli také společnou měnu, pane prezidentě."

Útok proti monetární unii byl pro Kowalského novinkou.

"Kdo?"

"Raskalov, Grenič a Brown."

"Druzí dva jsou extrémní nacionalisté. Dalo se to čekat. Nikdo je nebere vážně."

"Jenže ten první je solidní politik, kterého lidé vážně berou."

"Neřekl bych, že jsou to z jejich strany seriózní úvahy. Kromě toho ani nemají šanci prosadit změny. V Radě mají dohromady se západními skupinkami tohoto typu dvacet procent. A veřejné mínění jim příliš nepřeje."

"To je pravda. Ale nezapomeňte na demonstrace. Může se to změnit."

"Tímhle se nebudeme zabývat, Kláro. Není to aktuální. Co lékaři?"

"Odbory se zřejmě sjednotily. Zdá se, že půjde do tuhého. Zhruba v polovině nemocnic západního bloku hrozí výrazné omezení provozu."

Výtah zastavil a dveře odrolovaly do stran.

"Chtějí ještě zvýšit platy o těch ztracených patnáct procent?"

"Teď už o dvacet."

"Nemůžeme si dovolit konflikt s radikálními lékaři. Ne teď. Dejte jim, co chtějí."

"Na to nemáme ani sílu ani prostředky, pane prezidente. A navíc takové opatření musí projít schválením Radou. Znamená to novelizaci několika zákonných norem, protože lékaři nejsou placeni přímo ze státních prostředků. Ty jsou jen doplňkovým zdrojem. Představuje to taky jisté omezení suverenity federovaných zemí ve zdravotnické politice. A na výraznější zásahy do legislativního zabezpečení zdravotnictví parlament nikdy nepřistoupí."

"Právě proto to navrhněme, Kláro. Spojte se prosím s příslušnými ministry, ať připraví návrhy zákonů. Instrukce doplním později. Víte, nemusíme se obávat změny, ale lékaře získáme na svoji stranu."

"A proti federálnímu parlamentu."

"K čertu, Kláro!" vykřikl Kowalski a zastavil se. "Já nemůžu potřebovat rozsáhlou vlnu stávek! Ne teď, když se na mne valí ta zasraná sevrenijská krize!! Mám spoustu práce s tím, abych zvládal veřejné mínění. Není snadné přesvědčit lidi o Modrém nebi. Spousta z nich si přeje, abychom své jednotky totálně stáhli a nechali Sevrenii být. Konečně, tahle atrakce nás stojí nemalé peníze. A do toho všeho ti odporní lékaři!"

"Zařídím to," přikývla Klára.

Kowalski zaváhal.

"Další demonstrace? Mám na mysli mírové demonstrace?"

"Ne větší než v minulých dnech. Lidé demonstrují jak pro zásah, který má ochránit lidské životy v krizové oblasti, tak proti němu. V Golden Star Valley se servali pacifisté se zastánci přítomnosti Severu v sevrenijském konfliktu. Byli tam dokonce ranění, zvláště pak poté, co pacifisté spolu s anarchy zaútočili na své protivníky kovovými tyčemi."

"Velmi mírumilovné," zašklebil se Kowalski. "Tohle necháme být. Sehnala jste mi Rohana, Kláro?"

"Ano, pane prezidente," řekla tajemnice a zastavila se před dveřmi prezidentovy soukromé pracovny. "Pustila jsem ho už dovnitř. Čeká vás."

"Výborně. Kláro, teď si prosím nepřeji být kýmkoliv rušen."

"Zařídím informační blokování. Nikdo nezjistí, kde vlastně jste."

"Právě o to," řekl pomalu Kowalski, "jsem vás chtěl požádat."

8.

"Ideály," řekl Kowalski unaveně a zabořil se do hlubokého černého křesla, naproti systematicky uspořádané ploše pracovního stolu. "Býval jsem idealista, Rohane. Zatraceně velký idealista. Mé přesvědčení o důležitosti lidských práv, sociální rovnosti, o ceně lidského života, o svobodné volbě vnitřního přesvědčení, pluralitě náboženství, o svobodě tisku... svoboda tisku!!! Býval jsem idealista, Rohane. Dokonce i po úspěšném završení mé volební kampaně. Jistou chvíli. Svoboda tisku! Dnes mne ty štenice naháněly jak škodnou. Servaly se kolem limuzíny, jako by ji hodlaly převrátit. Noviny! Býval jsem idealista a teď se za to začínám stydět. Vždyť kdo nadělal největší historické škody? Naivní blázni. Situace, v níž se nacházíme, budiž nám dostatečnou lekcí."

Rohan Adamovič, poradce prezidenta Severní federace pro vojenské otázky, jen krátce pozdvihl obočí. Byl to starý šedivý muž, oblékaný do nevýrazných šatů. A byl to taky nejlepší prezidentův přítel. Kowalski cítil mimořádnou důvěru k tomuto člověku; mnohem větší, než ke komukoliv jinému ve svém životě. Teď Rohan neřekl ani slovo, jen krátce zamrkal a zdvihl obočí. Nepotrpěl si na veliká gesta.

"Několik let jsem dělal na západě guvernéra," povzdychl si Kowalski, "a domníval jsem se tedy, že znám veškerá úskalí velké politiky. Věřil jsem, že vím, do čeho jdu, když jsem odstartoval svoji prezidentskou kampaň. Tisk. Skandály. Aféry reálné i fiktivní, prohrabávání špíny, smyšlenky, fámy, konstrukce. Detaily ryze soukromé, vykonstruované smyšlenky z oblastí navýsost intimních... pomluvy příbuzných, pomluvy přátel. Klasická záležitost. Bez toho se dnes kampaň v politice neobejde. Volby, to je kydání hnoje ve velkém. A já tím prošel nepoznamenan, aspoň jsem si to myslel. Věřil jsem tomu, protože jsem očekával, že problémy Federace jako celku budou podobné problémům, jímž jsem dříve čelil v guvernéřském křesle... snad jen poněkud ve větším měřítku. Průmyslová lobby. Ekologická lobby. Ochránci přírody protestující proti atomovým elektrárnám. Jaderná lobby potírající zfanatizované zelené. Ekologičtí aktivisté, vlečející ropu do vody, aby pak mohli nafilmovat fingovanou havárii. Firmy, kamuflující reálné havárie. Vojenská lobby. Terorismus. Idioti, házející pumy do obchodních center pro myšlenky natolik pomýlené a vzdálené jakýmkoliv

představám o humanitě a toleranci, že nad nimi zůstává rozum stát. Náboženští fanatikové jedné církve v krvavém konfliktu s jinými. Odpůrci potratů v konfliktu se zastánci ženských práv. A do toho političtí snílkové, rasisté, fašisté, červení, hnědí, zelení... chybí snad nějaké barvy?"

"Yellow flag," poznamenal Rohan.

"Ach ano, sekta slučující představy o náboženství s myšlenkami jisté formy kybernetické diktatury. Ovšem, žlutá tu chybí," připustil Kowalski pomalu. "Ale všechny tyhle věci jsem jaksi čekal. Vážně, Rohane. Znal jsem je. A přesto jsem nyní konfrontován s věcí, pro niž nedokáži spát. Já jsem bezradný, Rohane. Zoufale bezradný a zoufale unavený. A tu věc mi připravili právě idealisté. Ti, které jsem já, tehdy ještě coby další idealista, nahradil."

"Nemůžeš na idealisty svádět všechno."

"Ale můžu na ně svádět mnoho," odušil Kowalski. "Já jsem příšerně stresovaný, Rohane. Celou tou neskutečnou hrůzou, která se na nás denně valí z televizních obrazovek, ze zpráv informačních služeb, ze snímků... mluvím o Sevrenii, pochopitelně. O čem jiném! Taková příšerná hrůza! Místo těsně na našich hranicích, v němž přestaly platit ty nejelementárnější lidské hodnoty. Třeba jen právo na život! Vždyť se tam vzájemně stílejí jako dobytek! Kdo jen dal takové sebrance grázlů právo postavit nás před takovýto problém?!! Ovšem, civilizovaný svět přijímá rezoluce. Napadlo tě někdy, Rohane, jak obrovská je naše vojenská převaha? Během pár minut bychom mohli celé území této bývalé monarchie vyhladit. Přeměnit ve spáleniště. Neměli by proti nám šanci. Ale právě díky těm našim hodnotám jsme zároveň bezbranní! Díváme se na ta nestrašlivější zvěrstva a přijímáme rezoluce. My, nejsilnější vojenskopolitický blok na téhle planetě!"

"To není nic nového," řekl Rohan pomalu. "Podívej, Chrisi, podobnou situaci zažily dějiny už mockrát. Velmoci kolikrát žasly nad zrudností a brutalitou malých válek, svojí intenzitou v mnohém převyšující hrůzy válek velkých."

"Ale málokdy si velmoci přiznávají podíl na vině za tyto malé války."

"A my jej máme?"

Kowalski tiše vzdychl.

"Mluvil jsem o idealistech, Rohane. O idealistech, fanaticky přesvědčených o správnosti svých úžasných, humánních myšlenek. Byli jsme to přeci my, kdo v té malé monarchii prosadil demokratizační trendy! Co si budeme namlouvat, Sevrenijská monarchie nikdy neměla k demokracii blízko. Patřila však k hrstce jižních států, které měly solidní civilizační i ekonomický základ. My jsme to ale roztrhali. Vědomi si své síly - a přesvědčení o neomylnosti svých ideálů - vnutili mi předchůdci Sevrenijcům takzvané základní demokratické principy fungování státu. Svobodný tisk, svobodné politické klima. Volné šíření idejí. Svobodné volby. K čertu! Chybí nám elementární úcta vůči systémům, jež modelovala evoluce celé stovky let. Vůči stabilitě těchto systémů. Rozbourali jsme sevrenijské mocenské struktury a narušili fungování tohoto státu velmi neomaleně. Neboť funguje-li něco u nás, je tomu tak proto, že to má stabilní kulturní a sociální zázemí. Zlikvidovat společenskou strukturu cizí země a nahradit ji strukturou novou tak, aby takový stát dále fungoval, to je nadlidský úkol. Mí předchůdci to pro ty své ideály nepochopili. A právě proto se teď Sevrenie zmítá v příšerné občanské válce, válce, jaká za posledních pár desítek let nemá na světě obdoby. I já jsem začal chápat příliš pozdě, Rohane. Dnes nemůžu omyly mých předchůdců anulovat. Mohu však uznat vlastní vinu."

Rohan Adamovič krátce zamrkal a předklonil se ve svém koženém křesle kupředu.

"Věříš v Boha, Chrisi?" řekl neutrálně.

Kowalského zaskočila změna tématu.

"Ovšemže nikoliv. A ty to přeci víš, Rohane. Ateismus byl jedním z nejproblematictějších aspektů mé prezidentské kampaně."

"Vzemi, kde vedle sebe koexistují silná antagonistická náboženství, to byl také jeden z aspektů, který ti volební kampaň vyhrál," pokývl Rohan hlavou. "Víš, Chrisi, hezky se to poslouchá. Naši předchůdci přiměli Sevrenijce ve jménu demokracie rozbít jejich dosud existující státní aparát, dohnali je až ke svobodným volbám, následoval vojenský puč a všichni víme, co potom. My jsme sice přišli už k hotovému, ale jsme to právě my, kdo musíme přiznat odpovědnost... a díl viny. Narušení zaběhaných systémových struktur, neschopnost pochopit složitost společenského fungování, sociální inženýrství ve své nejvíce devastující podobě. Budiž. Ne snad, že by to nebyla pravda. Každické slovo, které jsi tady řekl, je podle mého názoru platné. Ale je v tom stále obrovská dávka alibismu. Ono je to tak trochu akademické, nemyslíš? A samo tohle k pocitu viny nestačí."

Christopher Kowalski, prezident Severní federace, zavřel oči, položil hlavu do opěradla křesla a dlouze mlčel. Beze slov

naslouchal tichému hučení klimatizace, pomalu dýchal a svět kolem něj se propadl do neexistence. Adamovič vyčkával.

Konečně, aniž by se pohnul, Kowalski otevřel oči a pátravě se na svého poradce zadíval.

"Když mne naháněli novináři, řvali na mne taková kvanta stupidních dotazů, že mi z toho v duši zůstal chaos. Jednu věc si ale pamatuji přesně. Několik otázek obsahovalo obvinění východní části Federace, že na sevrenijském území testuje zbraně. Novinářské dohady. Bože můj! Kdyby jen ti chudáci věděli! Máš pravdu, idealismus mých předchůdců k pocitu viny nestačí. A poukazování na něj je právě tak ubohé, jako i zbabělé. Protože za ním se skrývá vina větší. Já vím, že je to alibismus, Rohane. Snad mi bude přičteno k dobru, že jsem ochoten tento fakt si přiznat."

Rohan přikývl.

"A my teď hodláme udělat totéž. Východ nasypal do sevrenijského ovzduší pěknou dávku svinstev. Z politických důvodů do toho tady ve Federaci nikdo neryje. A právě my teď ustupujeme tlaku západních zbrojařských lobby. Řekněme si to na rovinu, Chrisi. Dlouhé měsíce jsme konfrontováni s tak komplexní genocidou, jaká se vymyká našim představám. A jsme konfrontováni s realitou koncentračních táborů, masových hrobů, mučení a mrzačení civilistů, poprav celých rodin, malých dětí... co jsme vlastně udělali? Vyhlásili jsme Modré nebe a pokryli Sevrenii deštníkem Sféry, aby se ti blázní nemohli vraždit ze vzduchu. Nic víc. Vždyť my moc dobře vidíme vlastní bezmocnost! A frustrace z této bezmocnosti nás vhání do zkratů. Nakonec se sami Sevrenii za tuto bezmocnost chceme pomstít. Ve vojenských kruzích dnes nikdo nic nenamítá proti tomu, abychom si z krizové oblasti udělali zkušební polygon."

"Mluvme na rovinu," polkl Kowalski. "Dost řečí o vině. Začal jsem s nimi, ale už to vážně stačí. Máme tu projekt testování hloubkového programování. Právě proto jsi tady. Stačí, abych kývl hlavou. Jenže... je realistický?"

"Domnívám se, že ano. Když jsem poprvé přišel do styku s hloubkovým programováním, nechápal jsem moc dobře, oč běží. Dostal jsem tehdy od jakéhosi laboranta kýčovitou porcelánovou sošku. Soška představovala tmavovlasé děvče s pravicí vysoko zvednutou nad hlavu. Dal mi ji beze slova a dodal k tomu: nechte si ji doma na očích. Původně jsem chtěl skrýt ten kýč, protože by z hlediska možných návštěv cizích lidí dělal jen ostudu. Nakonec, bůhví proč, jsem ji doma vyndal a chtěl ji opravdu postavit na svůj pracovní stolek. Jenže pravá ruka toho děvčete teď byla dole u těla! A o tři hodiny zase zpět nahore a o další tři hodiny dole a o další tři... Přitom to stále byl solidní porcelán. V tom je vtíp hloubkového programování. Přepíše do mrtvé hmoty instrukce, připomínající počítačové programy. Vytvoří tak z té hmoty jak data, tak i procesor zpracovávající tato data podle vložených programů. Jinými slovy, mění vlastnosti hmoty jako takové. Vdechává jí život, s mnohými omezeními, pochopitelně. Ale právě tohle je superzbraň, Chrisi."

"Vím. Nikdo mi dnes nenabízí další jaderné pumy, i když i na těch se dělá. Ale kromě nukleárního zbrojení jsme zvládli i anihilační a stojíme na hranici využití gravitace. Vojenského využití. Schopnosti celou planetu rozdrtit a sesypat do singularity. Tvůrci nekonvenčních zbraní jdou dokonce dál: navrhuji vizi - zatím směřně vzdálenou - možnosti redefinovat fyzikální zákony v prostorech o rozsahu planetárních systémů. Nejvyšší eso fyziky. Nikoliv gravitace, ale zničení fyziky samotné. A to všechno v době, kdy se plácáme na téhle maličké planetě a zdívocelé náručky či kmeny se tu vzájemně vraždí ve jménu náboženství či etnické čistoty. A jejich nejlepší zbraní je samopal. Dokázali bychom svět likvidovat už dnes. Nepotřebujeme gravitační zbraně či dokonce redefinování fyziky. Není to k ničemu dobré. Potřebujeme silné konvenční zbraně, inteligentní a přesné. A také je máme. Právě tohle je jasný směr zbrojení. Odpověz mi na jednu věc, Rohane. Je opravdu nutné testovat hloubkové programování coby novou konvenční zbraň v reálných podmínkách? Stále, přes to všechno, co jsme si tu řekli, tam žijí lidé!"

"Testy jako takové mají jasný význam. Nikdo si nikdy netroufl otestovat tuto věc na vlastním území ve větším měřítku. Sevrenie jako testovací polygon se nám sama nabízí. Morální aspekty celé věci jsou pochopitelně něčím, co nesmíme pominout."

"Morální aspekty," zašeptal Kowalski. "Mluvíme tu o území pokrytém dokonalou anarchií, které si už teď proměňují žoldáci z celého světa v lidské safari. Dobře, testy se nám mohou vojensky vyplatit. Pokud vše vyplave na veřejnost, budeme nicméně souzeni coby váleční zločinci. Je vůbec možné takovou věc maskovat?"

"Podle dostupných informací infikoval východ části sevrenijského území svými syntetickými chorobami prostřednictvím zneužití Sféry. Prostě ji nechal rozpráshit to svinstvo, aniž by informoval politické vedení či snad své západní partnery. Jakýsi východní příspěvek k fungování Sféry, který na západě neodhalili. K našim cílům stačí udělat totéž. S jistou výjimkou."

"A to?"

"My nemůžeme rozprašovat neviditelné mikroby. Potřebujeme tam nasypat hmotu obsahující hloubkové programy. Jenže pokud začnou naše stroje prostě vysypávat hromady... čehokoliv na krizové území, máme na krku novináře... a následně poslanecké vyšetřovací komise."

"Pak je cesta k testům uzavřena," konstatoval prezident a ani si nebyl jist, zda se mu vlastně ulevilo.

Adamovič ho vyvedl z omylu.

"Není, Chriši. Existuje způsob, jak problém vyřešit. Zinscenujeme havárii ve Sfěře. Klasickými vojenskými metodami Sevrenijců nelze tento mechanismus poškodit. Je nezranitelný. Dovolme obyvatelům krizové oblasti, aby pro jednu dokázali nemožné. Tím získáme skvělé maskování."

"Budeme muset vysvětlovat havárii veřejnému mínění."

"Pochopitelně. To je cena."

"Cena..."

"Je zřejmé, že to musíme udělat s citem a mírou."

"Celá tahle věc mne až zatraceně děsí," špitl Kowalski tiše. "Děsí, i přitahuje. Pokud vyjde, získáme zbraň, jakou můžeme nasadit fakticky kdekoli a která bude nezničitelná. Přinejmenším klasickými prostředky nenarušitelná. Nejde o konvenční zbraň běžného typu, spíš o infekci. Nákazu neživé hmoty. A v neposlední řadě získáme zbraň, která v případě narušení Federace přijde západu velmi vhod. Rohane, fakt, že jsem ochoten do tohoto jít, nejlépe svědčí o totální ztrátě mých ideálů."

Adamovič dlouho mlčel, než se odhodlal k odpovědi.

"Mluvili jsme o tvé volební kampani, Chriši. A o tom, že jsi ateistický prezident. K něčemu bych se ti chtěl přiznat."

"Poslouchám."

"Ani já nevěřím v Boha. V Boha v žádném pojetí. Nevěřím ani v jediné náboženství a soudím, že entita Bůh neexistuje. To je věc, kterou máme společnou. A doufejme, zatraceně moc doufejme, že právě v tomto se nemýlíme."

9.

"Jídlo je v pořádku, Michaeli," konstatovala dívka. "Dokonce je toho víc, než kdy dřív. Jak je to možné?"

Michael byl čtrnáctiletý černovlasý chlapec. Nikdy si svůj život neplánoval, protože jako dítě to ani nedovedl. Míval však své sny - tehdy před válkou. Chtěl navrhovat počítačové hry. Bludiště, desítky nelidských, nejpodivnějších bytostí s nejnepochopitelnějšími vlastnostmi, hlavní hrdiny, obdařené zázračnou mocí, pokud jejich živý obraz u klávesnice má jenom trochu důvtipu. Byla to tvůrčí práce a Michael si představoval, že svůj život upíše nějaké tvůrčí práci. Taky chtěl psát knihy nebo pracovat na filmech. Ve skutečnosti chtěl chlapec mnohem víc. Chtěl se stát sám takovým hrdinou, jaký se objevoval v dobrodružných knihách či videohrách. Výsadkáři. Vojenští piloti. Kosmický výzkum. Šestý smysl mu vždy radil, aby se držel při zemi, a snad právě díky němu takové sny podvědomě odsouval za hranici splnitelné reality.

Když začala válka, bylo Michaelovi jedenáct. Tehdy ještě nedokázal zcela pochopit důsledky událostí řítících se kolem pro jeho vlastní život. První válečné vánoce strávil v sevronském sklepení. Z městské čtvrti, ovládané Suty, tehdy litala jedna mina za druhou. Druhé vánoce, bez vytápění a elektrického proudu, byly i jeho posledními vánocemi s rodinou. Michaelovi rodiče zahynuli krátce po nich, v průběhu brutálních etnických čistek, kdy Sutové vyhnali zbytky Irvinců ze Sevronu a ovládli tak kompletně sevrenijskou metropoli. Teď se hoch živil jako spojka. Pobíhal lesy v horách kolem města, přenášel zprávy od jedné skupiny banditů k druhé, nosil jim munici z dodavatelských stanovišť... a pochopitelně, nosil jim také jídlo. Farmy s civilisty, které v horách zůstaly, do jedné pracovaly na zásobování banditů. Pokud se nějaké sídlo vzepřelo spolupráci s irvinskou armádou, nepřežilo příští týden. Pravdou zůstávalo, že farmáři obvykle neprotestovali proti zásobování banditů; ne mnoho. Pokud měli co jíst, chápali pomoc vyzbrojeným gangům jako jedinou věc, jakou mohou pro vítězství ve válce udělat. I Michael tak chápal své poslání. Opravdu se teď stal akčním hrdinou. Ač to sám nikdy nečekal, byla to náhle pravda - jeho práce byla v mnohem nebezpečnější, než relativně poklidný život sniperů -, a Michael si teprve teď s trpkostí uvědomoval, jak moc smutný je život akčních hrdinů. Ačkoliv by se k tomu nikomu veřejně nepřiznal, bývaly noci, kdy se schoulil ve svém dočasném útočišti do klubíčka, vzpomínal na své rodiče a na sestru... a plakal a plakal a plakal. Přes den nikdy neutrousil ani slzu.

Teď se opíral zády o polorozpadlý stůl a pečlivě si měřil očima špinavé černovlasé děvče s dlouhými vlasy, sklánějící se nad krabicemi zásob.

"Jsi spokojená, Vando? Dělal jsem, co jsem mohl. Věř mi. Z jídla dostáváš to nejlepší. Beru to protekčně, fakt. A jsem rád, že jsi spokojená."

Tmavovláška zavrtěla hlavou.

"Mluvila jsem o jídle, Michaeli. To je fakt v pořádku. Horší je už tohle," pokrčila rameny a naklonila obrovskou papírovou bednu nad desku stolu.

"Sotva jsem to unesl."

"Máš jít dvakrát, chlapče," zašklebila se a odstrčila bednu před sebe. "K čertu, já potřebuju ze všeho nejvíc náboje, hned potom náboje a nakonec ještě náboje. Chápeš to zatraceně? Tohle mi sotva vystačí na dva týdny! A kdoví, kdy se tu zase ukážeš."

"To je všechno, co jsem sehnal."

"To nechci ani slyšet! Jak mám dělat svoji práci, když mi ani nedávají náboje?"

Hoch si dívku mlčky prohlížel. Ač se sám cítil být dospělým, pravdou zůstávalo, že se zatím sotva jednou nohou dostal do puberty. Vanda na něj při každém setkání měla zdrcující účinek; přitahovala jej i děsila zároveň. Nikdy jsem neviděl tak tvrdou ženskou, napadlo ho. Přitom nemůže být o moc starší než já. Ta se protluče všude. Za všech okolností. Já jsem jenom poslíček. Vanda... ta střílí Suty jako králíky. I když si to nikdy plně nepřiznal, dívka byla nade vše pochyby jedním z jeho velikých vzorů. Až si vydělám, napadalo ho často, koupím si taky pušku. Vanda kdysi dostala pušku zdarma, stejně tak jako většina ostatních sniperů. Byla taky vydržována irvinskou armádou, neboť neměla žádný příjem. Michael byl ale ještě moc malý a ke střílení ho nepustil nikdo (ne pro neochotu zapojit děti do války, ale z obav, že by se jim střílení stejně moc nevedlo).

"Říkám, že to není moje vina, Vando. Dělá, co můžu. Problém je, že většinu střeliva teď berou ozbrojené skupiny. Gornaczki, Selaminos, Rastonov. To jsou hlavní odběratelé. A ti za věci platí."

"Gornaczki a Selaminos nejsou žádní vojáci," mávla dívka znechuceně dlaní, "a velení armády, spolu s dodavateli materiálu, to jistě ví. Jsou to zubožení teroristé. Nic víc. Michaeli, ti blázni čas od času zlikvidují maličkou ozbrojenou skupinku Sutů či vypálí nepohodlnou farmu. Na víc se nezmůžou! Nejsou to oni, na kterých armáda stojí. Podstatně jsou klasické jednotky."

"A myslíš, že tvoje práce je víc než Gornaczkého?"

Ve stejné chvíli si uvědomil, že chybil. Ačkoliv se dívka ovládala, dal by ruku do ohně za to, že zuří. Ted' dostanu facku. Nebo možná víc... třeba mne zbije. Nepochyboval o tom, že by to Vanda dokázala. Určitě mne zmlátí. Sniperi jsou na svou profesi citliví.

Ale dívka jen dlouze vzdychla.

"Jednou to pochopíš, Michaeli. Ozbrojené bandy nedělají moc užitečnou práci. V mém případě jde o něco jiného. Můžeš nepřítele decimovat mnoha způsoby. Můžeš mu vypalovat města a ničit jeho armády. Můžeš střílet obyvatele jeho měst a tak ho decimovat morálně. Mnohdy je právě to účinnější."

"Chápu," přitakal hoch, i když nic nechápal.

Vanda pokrčila rameny.

"To nic, zapomeň na to. Ráda bych jen, aby mi posílali víc střeliva. Je pravda, že na rozdíl od banditů neplatím. Že mne platí armáda jako taková. Jenže to je přeci ocenění smyslu mé práce, nemyslíš?"

Michael připustil, že ano.

"Takže vyříd' svým dodavatelům, že bych moc uvítala doplnění zásob... v nejbližších dnech. Žiju tady v rozvalinách a válím se tu ve špíně. Dělá, to dobrovolně. A dělám to dobře. Ale potřebuji aspoň určité materiální zázemí. Minimálně pokud jde o zbraně."

"Dobře, Vando. Řeknu jim to. Mimochodem, mohl bych ti sehnat novou pušku. Chtěla bys? Přirozeně bys za ni musela zaplatit. Ale je dost dobrá... a myslím, že je ještě k mání."

"Nemám prachy na pušku. A nepotřebuji ji," obrátila se tváří do kouta, kde se o oprýskanou malbu opírala zbraň s drobným zoomerem nahoře nad hlavní. "Jsem na tu svoji zvyklá. Vlastně... my dvě jsme tak nějak srostly, víš?"

Chlapec přikývl.

"Jak myslíš, Vando. Ale neváhej dlouho, snadno najdu kupce."

10.

Nové kamínky se rekombinovaly do Sféry s pohodlnou lehkostí. Sesypaly se z nebes, padaly dolů po stovkách, střídány jinými oblázky, těmi, u nichž se objevily známky takzvaného syndromu únavy z dlouhého nasazení. Brainware těch odcházejících už začínal příliš chybovat, stejně tak jako i bioware. Biotické složky systémů Sféry podléhaly únavě. Klasická technika pochopitelně nikoliv, ale ta patřila jen k jedné z vrstev homeostatické zbraně.

Výměna "unavených" uzlů za "odpočaté" proběhla v síti poklidně a bez problémů. Ještě kdesi vysoko nad Sférou viděl Jordan Hanks krajinku pod sebou, cítil své dlaně, mrkal svými víčky a naslouchal tlukotu svého srdce. Potom dostal signál, opřel se do křesla, jeho tělo se křečovitě zasmátalo a čipy v hlavě explodovaly do série signálů excitujících jeho mozek. Sféra byla tady. Objala jeho duši, hranice okolního světa se rozpily a on letěl, letěl stále dál, unášen smrští elektronické bouře do neexistujících světů virtuálního supermozku. Pocity vlastní identity se rozpouštěly. Mizely pomíjivé city, emoce, strach či očekávání, mizely logické konstrukce, nazývané myšlením. Stále ještě technika v mozku burácela, čipy se překlápěly z jednoho módu do druhého, šedá kůra mozková zpracovávala první kvanta dat, vehnaná do mozku Sférou v podobě testovací série... a pak už tu bylo něco víc, než pomíjivé vědomí člověka. Byl tu jednotný braiware, globální myšlení Sféry, celkové řízení tohoto extrémně dokonalého síťového homeostatu.

A kamínky padaly a padaly, sklouzly na úroveň svých aktivních kolegů, začlenily se do Sféry a přijaly její právě rozpracované úkoly za vlastní.

Na severu, jen kousek od hranic, Sféra bez vzrušení přešla velmi brutální incident, při němž skupinka banditů přepadla civilní sídlo a vypálila je. Pochopitelně, technika pořídila kvanta snímků. Mezi nejkrvavějšími fotografiemi byla těla zmračených domorodců, válející se v trávě pod slabou pokrývkou dýmu. Jeden z místních obyvatel dokonce téměř tragédií unikl. Podařilo se mu utéci až padesát metrů a ukrýt se v křovinách; bohužel se později prozradil a samopal mu vystřelil mozek z hlavy. Fotografie až nechutně naturalistické povahy putovaly do paměti Sféry, ale spolu s tím rovnou i nahoru, na orbitu, vstříc spojovým satelitům, které je v podobě rozsáhlých datových souborů odesílaly vojenským centrálám Severní federace.

Ve zlomu sevrenijského území, který byl definován aktivní válečnou frontou, byla Sféra několikrát napadena. Rakety vylétaly vzhůru, motaly se mezi aktivními prvky homeostatického systému, vyhlížely své cíle... a Sféra reagovala unuděně, laskně, ale se stoprocentní úspěšností, tak, jako vždy. Nechávala střely doletět až hluboko do svého síťového těla, poté práskala sonická, termická i laserová děla... a střely hynuly v ohnivých kyticích. Tím, že se pomatení sevrenijští vojáci snažili Sféře ublížit, jen plýtvali vlastní municí.

Na východě se ale objevil nový a překvapivý fenomén. Kdoví, kdo těm zbídačeným bláznům se samopaly poradil, že ublížit Sféře mohou tehdy, když zruší datové linie mezi jejími uzly. Patrně to byli najatí žoldáci, protože ti často pocházeli z armád Severu a věděli o nových zbraňových systémech víc, než sevrenijské národy. Tohle byla opravdu lepší taktika, než útočit na severskou zbraň raketami. Bandité na několika místech nastartovali rušičky a posílali vzhůru ohromný elektromagnetický zmatek. Byl to sice krok správným směrem, ale nebyl dostačující. Energie rušení nezahltěla ani napadená vlnová pásma - a Sféra kdykoliv mohla v postižených lokalitách přeladit. Co víc, Sféra byla dokonce i vůči takovému útoku imunní. V případě potřeby mohla radiové datové kanály na krátké vzdálenosti nahradit laserovými, čímž by se sice poněkud zúžila prostupnost přenosových linií a tím by klesla i rozhodovací rychlost homeostatu na lokální úrovni, nenarušilo by to však kompletní spolupráci jednotlivých systémových uzlů. Po pravdě, tady Sféra nereagovala vůbec. Rušení bylo tak ubohé, že nestálo za zmínku.

V centrální Sevrenii se opět bojovalo yperitem. Tentokrát chemii použili pouze Irvinci. Nebylo toho moc, ale nadělalo to v řadách Sutů veliké škody. Znepřátelené strany by podle všeho zahrnuly chemické bojové látky do hry v daleko větším rozsahu, ale neměly je. Sevrenie spadala pod přísné embargo. Dovoz zbraní byl tabu jak pro Severní federaci, tak i pro jižní státy. Embargo se pochopitelně často porušovalo, ale základní roli plnilo na výtečnou. Do krizové oblasti proudily především pušky, samopaly, občas se podařilo propašovat minomety, raketomety, nějaký ten tank. Chemie dělala potíže. Za celou sevrenijskou krizi se různé teroristické organizace dvakrát pokusily dostat do postižené oblasti větší zásilky chemických zbraní, vždy však byly odhaleny. Fámy o propašování jaderné pumy do Suty ovládaného Sevronu se ukázaly být naprosto lichými.

Další raketový útok napadl Sféru u samotné jižní hranice oblasti. I tady se věci vyřešily samy. Raketu odpálil krátký záblesk laseru a útočníci si následně dali pokoj.

Když se o to samé pokusilo několik vyzbrojených gangů severně od metropole, nevzbudilo to v nonlidském mozku Sféry žádné znepokojení. První z raket tu vylétěla z hustě zalesněné oblasti. Raketomet byl nedbale maskovaný na droboučké mýtince a Sféra jej přirozeně viděla. Přihlížet, nezasahovat. Budiž, ať si ti blázni nechají svojí hračku.

Raketomet se propadl do hlubokého nezájmu.

Střela se zatím šplhala vzhůru. Mozky jednotlivých uzlů Sféry reagovaly klidně jako vždy. Přeměřily si parametry její dráhy, zacílily sonická děla, kamínky sítě se krátce roztáhly do stran, když tu se ozval lokální bioware a napomenul imaginární prsty na imaginárních spouštích. Nestřílet. Nechat té věci volný průběh.

Pak došlo ke krátké informační vřavě. Hardware příkaz biologické vrstvy zamítl, neboť jeho akceptování znamenalo ohrožení některého z uzlů sítě. Bioware trval na svém, brainwarová analýza vytáhla data z roztroušených databank, prohnala je v gigabitových souborech mozky svázanými informačními liniemi do jednotné sítě, potvrdila obavy techniky, avšak: byla tu vyšší priorita. Sféra ji tak docela nechápala, nepříslušelo jí ale nad takovou věcí přemýšlet. Stejně tak, jako nikdy neuvažovala nad tím, proč nesmí vůči válčícím stranám tam dole zasáhnout. Raketa se blížila, vyhlížela svůj cíl a obranné systémy sítě zůstávaly vnitřním konfliktem ochromeny.

Nechat tu raketu být. Nezasahovat.

Zničí některý z uzlů Sféry.

Nechat tu raketu být. Nezasahovat.

Úder lze odvrátit.

Nechat tu raketu být. Nezasahovat.

Obrana je základním sebezáchovným pudem. A tady se sama nabízí.

Nechat tu raketu být. Nezasahovat.

Stačí jen krátce šlehnout a...

Nezasahovat.

Raketa explodovala. Nečinně Sféra přihlížela, jak její trosky pohlcují stříbrné letadlo, blízkými uzly prolétla informační křeč, a náhle tu byla realita, byla tady zpátky, včetně pocitu vlastní identity, obrazu snímaného vlastním zrakem, sluchových vjemů... bolesti, šíravé bolesti v hlavě... a strašlivého horka.

A všude byly plameny, cosi explodovalo a hořelo, vykutálel se ven a řítil se dolů jako kámen, následován dlouhými vlnitými čarami trosek, kreslících na oblohu pavučinu z dýmu. Čipy v mozku napraly do hlavy tolik energie, stimulující mechanismy pro mírnění bolesti, že bylo s podivem, že to mozek vydržel. A stále se všechno točilo. To už explodovala další série úderů, tělo obalené zabezpečujícími mechanismy se otřáslo, do prostoru vylétly klamné cíle a několik samonaváděcích střel se na ně opravdu chytilo, aniž by zabily pilota.

A stále padal a padal, řítil se k zemi vzrůstajícím tempem, padal zahlcen vichrem a nadrogován datovou bouří ve vlastní hlavě. Točil se jak rozzuřený vlček a mezi záblesky ohně viděl v ďábelském tempu prosakovat nebe, zemi, nebe, zemi, šedivá oblaka potažená kouřovou pavučinou... a zase zemi, teď už zoufale blízko, dokonce stromy tam našel. Další křeč v hlavě. Křičel by, kdyby to dokázal. Vítr zahltil jeho ústa, chvílemi se začínal dusit. Nebe. Země. Nebe. Země. A znovu země. Padal, padal a zase padal; nebe, země.

Teď už opravdu veliká. Stromy na dosah. Technika na zádech zareagovala. Obrovský energetický zášleh vybuchl do stran, koruny stromů se ohýbaly, lámaly, a spalovány se propadaly dolů, energie definovala stabilizační pole a on v něm padal dolů, bržděn explozí jako moucha zachycená do sítě. Nebe zmizelo. Po krátký okamžik uviděl propletenou džungli, houští naježených linií kmenů stromů, nejbližší keř se vzňal a listí odlétlo dozadu, rozmetáno termickým tlakem, svítilo zářícími plamínky a zanechávalo za sebou načechraná oblaka dýmu. Tu přišla další křeč, tentokrát měly mikropočítače co dělat, aby uklidnily v bolestech se zmítající mozek, bolesti těla nenávratně zmizely, vše se otřáslo a vybuchlo do krátkého pocitu neexistence... a když otevřel oči, kupodivu se nic netočilo.

Viděl jen zeleň. Vysoké stvoly jej obklopovaly ze všech stran, obtékaly jeho tělo. Pak mezi nimi uviděl trosky technických zařízení, která zmírila pád a zachránila jej tak před smrtí. První kousek tohoto energetického padáku ležel zuhelnatělý jen pár desítek centimetrů od jeho tváře. Jako paprsek mířící pryč od lidského těla, zahajovala troska linii spálené a sežehnuté trávy.

A ještě než se svět znovu zahalil tmou, uvědomil si Jordan Hanks mlhavě, že pije rozmočené bahno.

11.

Raketa odstartovala s ohlušujícím jekotem. Vyřítla se k obloze pod brutálním tlakem svého zapáleného reaktivního motoru, svištěla a kvílela a ve svých stopách zanechávala dlouhou linii šedivého dýmu. U země se zdvihly mraky. Rozvířily se v podobě obrovských kol, roztáhly se široko do stran a obklopily raketomet půvabnými obrazy soustředných kruhů. Dým běžel po trávě a na okamžik ohnul nejvyšší stvol.

Adrien La Roque, nájemný žoldák, který tou dobou už své účasti v současném dobrodružství velmi litoval, otráveně přihlížel střele, řítící se nad jeho hlavou vstříc svým nedosažitelným cílům. Ti blázni jsou nepoučitelní, přemýšlel. Že jsem se dostal do nitra organizace primitivních barbarů, to by ani tak nevadilo. Není to v mém životě poprvé. Ale proč, bože můj, ti barbari nepoužívají třeba jen na krátký okamžik to tupé šedivé bahno, které jim příroda nacpala do lebek? Vždyť to není tak složité! Jak snadné je pochopit, že když jsme stokrát minuli, mineme znovu! Vyhazují jen peníze. Nic proti tomu, jsou to jejich peníze. Místo ztrát na munici by mne ale mohli lépe zaplatit.

Irvinci si jako obvykle nepřipouštěli možnost, že by raketa nedolétla. Skákali kolem raketometu jako pomnutí, opatrně obíhali jeho horkou hlavu a rozrušeně chystali další střelu. Selaminos řval. Křičel na ně ty nejhrubší nadávky ve svém rodném, těžko jen pochopitelném jazyce, který se La Roque naučil jen z části. Žoldák přesto chápal souvislosti. Jedna střela jim nestačí. Odpálí tam nahoru ještě několik dalších, než je zábava přestane bavit. Taky se bude střilet z lehkých ručních zbraní. I přenosné raketomety mohou odpálit střelu, která trefí nemyslitelný cíl. To nad naši hlavou ovšem není nemyslitelný cíl.

Rojící se stříbrné vosy zatím na raketu nereagovaly. Přitom se střela vyhoupla už téměř až do jejich výšek a stále se hnala vpřed. Čára v její stopě teď nebyla příliš zřetelná.

O pár desítek sekund později se raketa rozkývala. Počala se rychle vlnit a její dráha začala být zmatenou. Neklamný důkaz, že vybírá cíl, pochopil La Roque. Váhá. Mezi reálnými a klamnými cíli není žádný rozdíl. Mozek střely volí terče, zamíří na ně, aby později přehodnotil svá rozhodnutí. I oblázky na nebi daly najevo, že jsou si přítomnosti vetřelce vědomy. Pomalu a líně se rozjely do stran a vytvořily tak před raketou prázdný tunel. Žoldák pokýval hlavou. Blíží se závěrečné dějství.

"Dostaneme ty svině," zakřičel Selaminos žoldákovi do ucha. "Tentokrát je dostaneme. Věř mi, že jo. Bez tvý pomoci, La Roque!"

La Roque nereagoval. Raketa zatím vyhlédla definitivní cíl, natočila se k němu, a poháněna zbytky svého spalovaného paliva, rychle nabírala na tempu. Zbraň na obloze ustrnula v nečinnosti. Teď, pomyslel si žoldák. Teď ji sundají. Nebo teď, teď... nač k čertu ty mechanizované bestie čekají? Mají ji nepochybně na muškách! Stačí zmáčknout imaginární kohoutek, stačí jen... teď! Nebo...

Raketa uháněla ke svému terči nerušená. Vyhlédnutý oblázek se ani nepohnul. Ještě v poslední vteřině si La Roque myslel, že jde jen o změnu taktiky síťového homeostatu, který nečekaně předvede nějaký zázračný trik. Nestalo se tak. S explodující září se střela zakousla do stříbrného trupu vzdáleného kamínku, do jejího okolí se rozlétly výtrysky dýmem propleteného ohně... a na nebi zazářila planoucí rozžhavená kytice. La Roque zíral nad svoji hlavu s otevřenými ústy, neschopen slova.

V páté vteřině po zásahu se od místa exploze počaly oddělovat rozmetané trosky. Možná celé desítky kusů kovového šrotu se sypaly dolů, řítily se k zemi v dlouhých parabolách, následovány černými chuchvalci kouře. Oheň vybublal do krvavého balónu, dýmová ramena se rozevřela jako chapadla monstrózní chobotnice - a z nítoho všeho do okolí vypadaly miliardy kousíčků bílého popela, peříček rychle se točících a roztančených poryvy žhavého větru.

Pak se krajem zlomilo vzdálené hřmění.

"Dostali jsme je!!!" řval Selaminos, excitován nečekaným úspěchem na nejvyšší míru. "Dostali jsme je, La Roque!! Chápeš, co se stalo?!! Rozmlátili jsme jim ten zkurvenej krám na hromadu hořících sraček. K čertu!! A ty jsi mi vždycky vykládal, že na ně nedosáhneš! Jednoho dne vyženeme ty severský krámy z oblohy všechny. Rozmetáme je na kamínky! Tohle je naše nebe a ta odporná Severní federace si toho snad konečně začne všimnout!"

Potom se obrátil k podřízeným banditům, cosi hystericky řval, Irvinci propadli horečné aktivitě, nad trávou se prohnala další kvílivá zasvištění a lehké střely, odpálené z ručních zbraní, odputovaly nahoru, aby následovaly svoji mnohem větší a úspěšnou předchůdkyni. Chobotnice na obloze přešla do podoby zvlněné medúzy. Zbytky rozbitého homeostatického uzlu se proměnily v opony, klesající k zalesněné krajině po dlouhých vlnkách, zmítány větrem či vnitřními explozemi a ohni. Záře už ubylo. Zůstával jen dým, černý, neprostupný. Od klubička kouře se dolů svažovaly tmavé čáry, opisující křivky pomyslného načechraného deštníku. A nad tím vším se točily ty bílé obláčky. Kroužily dokola, klesaly dolů rozházeny větrem, trhaly se na cáry, houpaly se a tančily poslušně divoké choreografii jako vnitřně provázané taneční sbory složené z milionů peříček. Rozpíjely se po obloze a sklouzávaly k terénu ve stopách černých trosek, jen mnohem, mnohem pomaleji. Jako by se jim ani dolů nechtělo.

Tu náhle, bez dřívějšího varování, La Roque pochopil, čeho byl svědkem... aspoň do té míry, do jaké to chápat mohl. Já nehledím na zázrak. A už vůbec ne na vojenský úspěch irvinských banditů. Ta věc nebyla zničena proto, že jsme ji sestřelili. Ta věc zahynula, protože nám dovolila, aby byla námi sestřelena!!

Nevěděl, co se za tímto divadlem skrývá, cítil však, jak jeho duši prostupuje ta nejčistší hrůza. Zíral na padající komety, trosky s ohonem dýmu, a cítil, jak na jeho srdce sahá neviditelná ledová dlaň. Potom sklopil zrak, odtrhl jej od oblohy stále ještě hypnotizován zlověstnou podívanou, zahleděl se na rozjásané skupinky zfanatizovaných Irvinců, tiše zalapal po dechu a ucítil, jak se mu zdvihl žaludek.

Nejvyšší čas sbalit kufry a zmizet z téhle zasané války.

12.

Sledujete satelitní vysílání The Nova Channel. Po reklamách přicházejí zprávy. Začneme krátkým přehledem nejdůležitějších událostí.

Lékařské odborové svazy se definitivně spojily. Na zakládající schůzi Federálního lékařského odborového centra (FLOC) to řekl jeho čerstvě zvolený předseda Martin Liske. Podle všech příspěvků, které na schůzi zazněly, je možné očekávat silnou radikalizaci lékařů, kteří se teď mohou spolehnout na podporu FLOC. Zda se bude v jednotlivých západních městech omezovat nemocniční provoz zatím není jisté.

Ke srážkám mezi radikálními odpůrci existence Severní federace a jejími přívrženci došlo dnes ve třech východních městech. Při nepokojích byla zlikvidována dvě osobní auta, rozbito několik výloh a zničena některá signalizační zařízení na rušných křižovatkách. Policie proti demonstrantům nezasáhla. Zranění nejsou zatím hlášena.

V miniaturním státěčku Ritenu, nacházejícím se hluboko v oblasti jižní sféry, došlo dnes k úspěšnému státnímu převratu. Vojenský puč přinesl této zemi nejenom rozsáhlý chaos, ale i několik desítek mrtvých. Zatím není jasné, zda dochází k hromadnému vyvražďování obyvatelstva, vše ale nasvědčuje relativnímu uklidnění situace. Ministerstvo zahraničí Severní federace se omezilo na krátké konstatování lítosti nad ztrátou lidských životů. Politici komentátoři se shodují, že Federace nebude přijímat nějaká zásadní stanoviska k událostem odehrávajícím se na druhé straně planety.

Zprávou číslo jedna je dnes nepochybně vyhocení situace v Sevrénii. Sevrénijské krizi se v dnešní zpravodajské relaci budeme věnovat podrobněji.

Co se vlastně stalo? Přes ujišťování politiků, že homeostatické zbraně, vysílané nad sevrénijské území v rámci projektu Modré nebe, jsou zainteresovanými stranami konfliktu nenapadnutelné, došlo k sestřelení několika uzlů nasazené globální homeostatické sítě. Ministerstvo zahraničí, ani ministerstvo obrany dosud nevydaly oficiální stanoviska. Totéž platí i o prezidentu Christopheru Kowalském, který zatím nebyl ani jediným zástupcem tisku zastížen. Naše dobře informované diplomatické zdroje, které si nepřejí být jmenovány, nám před několika desítkami minut poskytly informaci, že sestřelených cílů bylo celkem pět, z toho dva pilotované. Na otázku, zda jsou sestřelení piloti živí, nám nedokázal odpovědět nikdo. Zřejmě je, že už nyní se objevují první neověřené zprávy. Z východu se ozvalo několik neoficiálních vyhlášení, napadajících západní techniky z lajdáctví. Podobné hlasy, totiž obvinění vojenského zázemí ze zanedbání systémového stavu Sféry, jak se homeostatická síť v krizové oblasti užívaného zbraňového systému neoficiálně nazývá, zaznívají i ze západu. Vyskytly se rovněž spekulace o sabotáži, pochopitelně zatím nepodložené důkazy.

Shrňme si nyní, jaké události předcházely současnému vyhocení sevrénijské krize i jaké důsledky by napadení Sféry mohlo z vojenského hlediska pro Severní federaci mít.

Sevrénie se ještě před několika lety obecně pokládala za jeden z mála jižních států, v nichž nepanuje nezvladatelný chaos. Maličká monarchie na hranici Federace byla spravována královským rodem, jenž se opíral o úzkou skupinu bohaté a vlivné šlechty, ale i bohatou podnikatelskou sféru. Fakticky všichni výše jmenovaní patřili k menšinovému, avšak moc kontrolujícímu národu Sutů. Venkovská sídla, stejně tak jako menší chudá města, obýval druhý sevrénijský národ, Irvinci.

Sevrénie dlouhá léta odolávala tlaku Severní federace, dožadující se rozsáhlé demokratizace maličkého státu. Teprve před osmi lety došlo k jistému uvolnění kontroly tisku. Politické strany běžného typu tehdy etablovány nebyly a země byla spravována lidmi s typicky autoritativními sklony.

Sevrénie ovšem přeci jen ustupovala severním požadavkům. Krůček po krůčku byla tato země dotlačena až k faktickému zrušení cenzury tisku, zavedení pluralitního politického systému a k vypsání svobodných voleb. Volby jsou také klíčovým momentem při úvahách o vzniku aktuální krize.

Povolební realita totiž odpovídala očekávání. Jak napovídala jednoduchá aritmetika, vítězi se staly strany zastupující zchudlé Irvince. Státní správu následně zachvátil značný rozklad, především pak ve chvíli, kdy Irvinci jmenovaná vláda

přestala uznávat hlavu státu a navrhla několik zákonů, diskriminujících menšinové Suty. Poslední kapkou zřejmě bylo částečné vyvlastnění majetků nejbohatších Sutů. Tehdy došlo v Sevrenii ke kolapsu.

Krizi zdánlivě vyřešil vojenský puč. Stále ještě sutská armáda popravila všechny ministry vládního kabinetu spolu s mnoha poslanci krátce fungujícího parlamentu a pokusila se obnovit staré pořádky. Odpůrci pučistů byli v hlavním městě Sevrónu popravováni na několika stadiónech. Na zpětnou revizi poměrů však bylo již příliš pozdě. Část armády loajální s Irvinci vytvořila samostatně bojující vojenskou frakci. Rozhořela se občanská válka. První boje se sváděly o metropoli Sevrón. Ještě dlouho po zapálení konfliktu přežívala v jinak sutském Sevrónu menšinová skupina Irvinců. Rozsáhlé etnické čistky na severu a západě země, které rozdrobily Sevrenii na miniaturní znepřátelené enklávy, předznamenaly národnostní čištění i v samotné metropoli. Její irvinští obyvatelé byli povražděni, vyvezeni do koncentračních táborů - nebo vyhnáni. Z řad těchto lidí se také v současnosti rekrutují pověstní sevrenijští snipeři.

Dlouhé měsíce občanské války smetly Sevrenii do propasti chaosu a anarchie. Země je v současnosti zmítána krvavými srážkami, pokryta masovými hroby, její ekonomika je zcela rozvrácena a ani jediné město nedisponuje fungující infrastrukturou. Polohy koncentračních táborů jsou ve své většině známy. Odhaduje se, že v nich obě strany konfliktu drží mnoho desítek tisíc lidí, převážně civilistů.

Tváří v tvář neskutečné brutalitě konfliktu Severní federace ustoupila od přijímání rezolucí a přešla k praktickým činům. Po pravdě, neudělala toho moc. Před několika měsíci pokryla Sevrenii homeostatickou sítí s distribuovaným řízením, tedy vojenským systémem nazývaným "Sféra", a tím zamezila válčícím stranám užívat k bojům leteckých prostředků. Hlubší zásah se však nikdy nekonal. Hermeticky uzavřená Sevrenie, spadající pod celosvětové embargo na dovoz zbraní, tedy dále krvácí v hrozivých bojích, zatímco svět kroutí nechápavě hlavou. Přímý zásah by mohl realizovat jen Severní federace, federální parlament - Rada - k tomu však zatím vládě neposkytnul politický mandát. Naopak. Proti nasazení Sféry v sevrenijské krizi se ozývají stále silnější hlasy. Prezident, spolu s ministrem obrany a ministrem zahraničí, zatím vždy v Radě pacifikovali zastánce stažení severní armády z krizové zóny.

Jenže... bude tomu tak i nadále? Po úspěšném sestřelení několika uzlů zbraňového homeostatu se patrně poslanecké frakce, žádající v Radě stažení armády ze Sevrenie, dále zradikalizují. Zatím není jasné, jak se mohlo bídně vyzbrojeným banditům, patrně Irvincům, podařit sestřelit některé z prvků vzdušné sítě. Činnost Sféry přirozeně zasažena nebyla, protože pět ztracených uzlů nepředstavuje pro tuto zbraň žádnou škodu. Byly však možná zmařeny lidské životy a politické důsledky tohoto faktu budou zřejmě mnohem více zničující, než důsledky technicko-vojenské. V nejbližší době se předpokládá zesílení mírových demonstrací v celé Severní federaci.

Ať už stojí za vyhocením situace cokoli, oficiální místa prozatím mlčí. Faktem zůstává, že by neměla dlouho váhat. Veřejné mínění je událostmi v Sevrenii hluboce zneklidněno a žádá po politicích jasné a srozumitelné vysvětlení. Prezident Kowalski se svými ministry by tedy měli vystoupit před kamery pokud možno ihned - rozhodně dříve, než neinformovanost vytvoří desítky nevyvratitelných fám a napáchá tak nezvratné škody.

A ať už se politici odhodlají k rychlé kampani na záchranu Modrého nebe nebo nikoliv, jasné je jedno: v Sevrenii nadále probíhá strašlivý konflikt. Odchod Sféry z této oblasti by bezesporu dále vyhrotil už tak vysokou brutalitu válčících stran - a přinesl by zvýšení rizika, že se válka rozšíří i mimo sevrenijské území. Nebude to tedy jen osud aktivně nasazené nákladné zbraně, který závisí na obratnosti politiků, s jakou budou přesvědčovat veřejné mínění o nutnosti angažovat se v sevrenijské krizi.

Vraťme se nyní ze Sevrenie domů. V minulých osmačtyřiceti hodinách došlo v největších městech k...

13.

"Jednu věc jsem ti neřekl, Chrise," konstatoval Rohan Adamovič rozvlekle. "Viš, mluvili jsme o hloubkovém programování. O mém prvním setkání s touto technologií ovládání hmoty. Zmiňoval jsem se i o tom, že jsem dostal od laboranta porcelánovou sošku. Ironií osudu si teď s tou soškou hraji vnoučata. Je z ní hračka, chápeš? Ale zrovna takové hračky jsme právě vysypali tam dolů... a přičtu-li k tomu ilegální testy nemoci a chemie, prováděné východem, či snad dokonce ten náš supersystém, který střeží tamní nebe, máme před sebou opravdu úžasný obrázek! Tisíce primitivů vyzbrojených samopaly proti zbraním, jejichž povaha pro ně nutně musí mít nádech kouzel! Vždyť my pouštíme hi-tech mezi hlupáky, kteří obrazně řečeno bojují kamením a bambusovými klacky. Má vnoučata si hrají s věcí, jejíž vyšší verze budou zřejmě stát u jednoho z nejpodivnějších vojenských testů v dějinách. A když se na to tak podíváme, není idea válčících hraček úžasnou vizí?"

"Bože můj, Rohane!" vykřikl Kowalski. "Ty v tom ještě vidíš poetiku!!"

"Pochopitelně, že jde o poetickou záležitost. I nejkřutější věci můžou být poetické. Ale chápějme to jinak. Kostky jsou zkrátka vrženy. Teď sledujme experiment... a na domácí půdě braňme Modré nebe. Oponentů je víc než dost."

"Ale... ale to, co se stalo... Kriste Ježíši, co jsme to udělali, Rohane? Vždyť tam byli lidé! Dva naši lidé! Neřekl mi, že v

tom budou..."

"Ale no tak, Chrisi!" ohradil se hlasitě Adamovič. "Tohle jen předstíráš, že?! Má-li být nějaká havárie aspoň trochu věrohodná, musejí při ní být mrtví... nebo aspoň velké škody. V opačném případě každý prokounne lacinou kamufláž."

"Ale takhle rozhodovat o lidských životech... co jsme to za lidi! My, tady nahoře!"

"Dal ses pozdě na cestu výčitek svědomí, Chrisi. Jak jsem už řekl. Kostky jsou vrženy. To, co se odehrálo, je naším dílem."

Kowalski tiše zavzdychal.

"Dva lidé. Nemýlím se? Dva piloti. Známe jména?"

"Jordan Hanks a Geena Strattová."

"Dokonce děvče! Rohane, co si myslíš, že udělá veřejné mínění?"

"Komplikace s veřejným míněním jsou cenou, s níž jsme počítali. Je teď na nás, abychom je zvládli."

"Ale chápeš dobře rozsah té ceny? Veřejnost bude chtít ty piloty zpátky! Nesmíří se s tím, že zahynuli, třeba jen pro nějakou technickou chybu. A může tak ohrozit samotné Modré nebe!"

"Pochopitelně. Stejně tak jako naši političtí oponenti. Věděli jsme to. Kromě toho je opravdu povinností v mezích možností těm pilotům pomoci. Hodili jsme kostky a pustili se do riskantní hry. Ale oni nejsou zodpovědní za tu naši hru, i když patří mezi figurky, jichž jsme použili."

Prezident Severní federace Christopher Kowalski dlouho váhal s odpovědí.

"Máš pravdu, Rohane. I já to tak cítím. Udělali jsme věc, která se může ukázat být pro naši armádu klíčovou: spustili jsme praktické testy jedné z nejpodivnějších zbraní v reálných bojových podmínkách. Jakkoliv je tento čin morálně sporný, je ospravedlnitelný vojenskou logikou. Ale ty lidské životy jsou něčím, co nehodlám tak snadno odepisovat. Budiž, asi bylo nutné nechat je tam spadnout. Ujasněme si některé věci. Mohou být naživu? Nebo jsou už ti lidé mrtví?"

Rohan zakroutil hlavou.

"Pochybuji, že by byli mrtví. Technické systémy zabezpečující jejich životy v krizových situacích jsou více než dobré. Pilot by pochopitelně nepřežil čelní náraz letadla do skály. Ale jsou-li stroje sestřeleny, existuje velmi solidní šance, že ti lidé žijí."

"Potom je musíme najít. Je to v našich silách?"

"Přirozeně. Podívej, Chrisi, najdeme-li ty piloty, vytřískáme z celé téhle situace politický kapitál. Uvažujme jako pragmatici. Sféra je extrémně složitý organismus; myslím, že ji mohu nazývat tímto slovem. Techničtí experti najdou tisíc způsobů, jakými v jejím jádru může dojít k havárii. Reálné příčiny sestřelení pilotů jsou tím perfektně maskovány. Nikdo nebude nikoho podezírat z úmyslu či sabotáže; to by bylo velmi překombinované. A pokud lidé uvidí, že jsme se o naše vojáky dokázali rychle postarat, jen získáme body. Bohužel to ale nemůžeme udělat hned."

"Z důvodu pátrání?"

"Oba víme, Chrisi, že těla vojáků Severní federace nejsou jen původními originály. Jsou v nich mnohá zdokonalení. Naši piloti jsou pochopitelně ve své podstatě lidé... ale jsou to vylepšení lidé. Každý z nich má v mozku solidní počítačový interface pro komunikaci se Sférou, ale naši bychom v nich i jiné věci. Zařízení pro koordinaci pohybů. Zařízení pro zrychlení reakcí... kupříkladu. Taky identifikační čip."

Kowalski jen zdvihl obočí.

"Technický prvek, který lze budít určitým signálem a on následně oznamuje svoji polohu," vysvětlil Rohan. "Sféra je schopna tímto způsobem piloty najít během pár minut."

"Tak proč to neuděláme?!"

"Protože bychom je tím zabili, Chrisi. Uvažuj. Každé vysílání se dá zaměřit. I když to není pravděpodobné, zdivočelé

bandy pobíhající po povrchu Sevrenie by piloty mohly najít. Nemůžeme riskovat jejich životy tímto způsobem, nato jsme jim už moc ublížili. Dlužíme jim to, chápeš? Lokalizaci pilotů si můžeme dovolit ve chvíli, kdy budeme připraveni si je vyzvednout. Pár desítek minut před spuštěním výsadku, který piloty najde a vrátí se s nimi. Ale to je něco, co nyní nemůžeme udělat."

"Bože můj, Rohane, proč?!!" nechápal Kowalski. "Máme-li technologie schopné takovou akci zvládnout, tak proč..."

"Protože obrovská část sevrenijského území, včetně míst, kde se piloti nacházejí, je nyní zamořena šířící se nákazou hloubkového programování. A my nemůžeme připustit, aby se tyhle věci jakýmkoliv způsobem dostaly do civilizovaných míst. Tedy sem k nám, do Severu."

Prezident krátce zasténal.

"Co... co se vlastně teď bude dít, Rohane? S těmi našimi hračkami? Dříve či později se ty věci stejně mohou dostat až k nám!"

"Na to lze snadno odpovědět. Co se bude teď dít? V zásadě je to otázka genetiky. A příbuzných oborů. Hloubkové programování... to jsou instrukční soubory, zaznamenané v hmotě na molekulární úrovni. Začnou se teď rychle replikovat, stejně tak, jako to dělá DNA v živé hmotě. To, co jsme dolů nasypali, samo o sobě na zbraň nestačí. Pustili jsme tam jen zárodky, které budou v nejbližších hodinách růst. V průběhu dalších dvou dní překročí jejich množství kritickou hladinu nasycení. Bude jich v hmotě moc. Tehdy začnou působit na makroúrovni - účinky zbraně budou přímo pozorovatelné. Něco jako virová nákaza. Už teď je tam dole v Sevrenii tisíckrát vyšší hladina výskytů instrukčních sad v neživé hmotě, než na počátku operace."

"Mluvili jsme o tom už dřív," přikývl Kowalski. "Pořád nevím, zda si nezahráváme s celosvětovou epidemií."

"Toho se nebojím, Chrisi. Použijeme-li analogii s genetikou, pak při replikacích kódu dochází k chybám. Znamená to, že kód mutuje. Jenže instrukční kód hloubkového programování není tak dobrý jako lidský genom. Je mnohem jednodušší. Procento smrtelných mutací tedy bude mnohem vyšší. Po dvou dnech se dá očekávat aktivace zbraně. Po dalším dni zřejmě zbraň dosáhne ve svém působení vrcholu. Pak začne rychle chátrat. Týden po zahájení operace budou účinky zbraně mizivé. Hloubkové programy se rozpadnou, protože už nebudou schopny zdravým způsobem se replikovat. A teprve tehdy můžeme začít hledat naše piloty."

"Za týden! To nemohou přežít!"

"Doufejme, že aspoň jeden z nich to zvládne. Bylo by hezké ukázat televizním kamerám zachráněného pilota. A bylo by to... lidské."

"Může je zabít naše vlastní zbraň, Rohane!"

"Přirozeně. Jsou to jen lidé. Nejsou imunní."

"Můžou...", zašeptal Kowalski, "je zabít naše vlastní hračky."

Rohan jen pokrčil rameny.

Prezident zamrkal: "Dobře, Rohane, tak dobře. Teď musíme zvládnout veřejné mínění. Úkol číslo jedna. Musíme vytvořit tým, který vypracuje strategii našich kontaktů s tiskem. Tuhle věc musíme mít pod kontrolou."

"Už jsem na takovém týmu začal dělat," přisvědčil Adamovič.

"Ach...", prezidenta taková pohotovost zaskočila, "to je dobře, Rohane. A musíme mít výsledky rychle. Co nejdřív se musíme postavit před kamery. Jinak začnou vznikat fámy. A já nechci domýšlet, co všechno dokáží způsobit fámy. Taky musíme připravit rozumnou taktiku pro záchrannou akci. I když připadá v úvahu až za týden."

Rohan se pousmál.

"I na tom jsem už začal dělat, Chrisi. Neměj obavy, tuhle věc teď řeší odborníci. Připravujeme elitní komando. Piloty tamodtud vytáhneme. V zájmu vývoje zbraní jsme se poněkud ušpinili. Ale nechci se špinit tím, že bych je tam nechal."

"A sledování výsledků..."

"...experimentu? Ve Sfěře jsou zakódovány podstatné instrukce, Chrisi."

Prezident na pár okamžiků položil hlavu do dlaní, aby ji o něco později opět zdvihl.

"Už jsem to asi říkal, Rohane. Ale, bože můj, musím se stále ptát. Co jsme to jen udělali? Kam se poděly mé dřívější ideály?"

14.

Budil se; usínal a znovu se budil. Vědomí se do Hanksova mozku vkrádalo jen letmo a pobývalo zde kratičký chvílky. Padal do hlubokého spánku, aby v něm viděl své přátele, lidi blízké i lhostejné, tváře spolužáků ze škol, obličeje, o nichž se domníval, že již dávno patří do temnoty zapomnění. Jillian. Tu vídal často. Její půvabné rysy vystupovaly z temnoty a on se topil v jejích očích, mluvil na ni, pokoušel se říci jí to či ono. Pak se vždy její vlasy rozvířily a tvář zmizela. Znovu se procítal, aby následně usnul. Mozek, ztýraný chaotickou vichřicí před pár hodinami zmatečně aktivovaných čipů, dělal co mohl, aby chaos uvnitř hlavy vymýtil. Snažil se, ale šlo to pomalu.

Zmizely bolesti; a to bylo dobré. Hanksova duše tou dobou stále ještě vězela kdesi za samou hranici přičetnosti, ale křeče už byly pryč. Ozdravné procesy v nitru jeho šedé kůry mozkové probíhaly bez přestání, aniž by je zatím dokázal vnímat. Ale bolest odešla. Dokonce ani tělo nebolelo, přinejmenším ne tolik, aby si toho dokázal všimnout. Budil se a usínal, mnohdy měla jeho procitnutí takovou podobu, že se hranice mezi spánkem a vjemy vytvářenými reálným využíváním smyslů stírala. Přesto se místy dokázal nad drobnostmi zamýšlet.

Třeba nad tím, že patrně nemá zlomeniny. Tělo by se ozývalo víc, kdyby mu popraskaly kosti. Tehdy Hanks ještě nedokázal docenit důležitost tohoto faktu, na to byl příliš málo přičetný. Možná by na sobě i našel nějaká zranění, zlomeniny k nim ale nepatřily.

Slunce se šplhalo vzhůru, a on se budil a usínal a budil a znovu usínal. Netušil, zda mezi krátkými záblesky vědomí leží vzdálenost hodin či dnů. Věděl už, že neleží v houštinách zeleni: tato informace se mu do hlavy nakonec propašovala. Namísto keřů viděl zdi. Stěny byly všude. Betonové, nahozené špinavou, popraskanou a odpadávající omítkou. Šedivá barva byla narušována dlouhými klikatými blesky puklin. Kromě toho tu byla špina. Černé stíny rozčákané po všech zdech bez rozdílu protínaly pukliny i místa s docela opadanou omítkou. Zdi se tak proměnily v působivou imitaci džungle.

A všechny byly holé, všechny byly zaměnitelné a stejné, snad jen jedna z nich byla narušena obdélníkem dřevěných dveří a čtvercovým výřezem okna. Z místa, kde Hanks ležel, viděl jen střípek šedivé oblohy. Ale viděl ještě něco: v okně byly tlusté kovové mříže.

Když usnul znovu, ocitl se na dlouhé stovky kilometrů daleko, v samotných White Sands. Byl už dávno zpět ze své mise a s Jillian si tady koupili nákladný domek, odsponzorovaný z vládních peněz. Běhali tu po plážích, sbírali mušle, váleli se v písku a drželi se za ruce. Taky chodili do moře. Vlny šuměly, obracely se a bílá pěna explodovala v dlouhých gejzírech na písčnou pláž.

Jedna z vln se mu rozplácla o obličej. Hanks otevřel oči, zalitý stékajícími proudy vody. Skrz jejich zvlněnou hladinu spatřil vzdalující se vědro, opět zavřel oči a tiše přemýšlel nad faktem, že jej slepené, promočené vlasy studí na spáncích.

Úder do boku ho přiměl oči znovu otevřít, a to právě ve chvíli, kdy se od jeho těla vzdalovala bota. Tentokrát Hanks taky zahlédl víc, než jen to vědro. Viděl obdélník dveří, prosvícený venkovní oblohou. Viděl i muže ve špinavých, šedivých šatech. Byl ohavně zarostlý, s vlasy až na ramena. Tváře mu pokrývalo husté strniště černých vousů.

Sevrenijec se na pilota zadíval, vyštěkl několik rozčílených slov v řeči, již Hanks nerozuměl, a poté cosi metl před sebe. Byla to láhev s vodou. Přistála Hanksovi kousek od hlavy s dunivým zažbluňkáním. Podlaha s kamínky zaskřípala.

Pilot opět zavřel oči a otevřel je akorát ve chvíli, kdy se v dlaních Sevrenijce objevila dřevěná tyč. Muž ji mlčky zdvihl na úroveň svých ramen, krátce se zastavila v blízkosti slepených vousů a pak putovala ještě výš.

Sevrenijec se zaklonil. Švihl. Dřevo prolétlo vzduchem směrem k Hanksovým žebřům. Pilot se neohrabaně pokusil uhnout. Sám by to nedokázal, jeho vlastní reakce byly ještě příliš pomalé. Jenže tentokrát zasáhla technika v hlavě. Čipy nebezpečí zaznamenaly, v zlomku sekundy se stihly poradit s podvědomím mozku, upravily tělesné pohyby a konec tyče tak práskl o podlahu na deset centimetrů od Hanksova těla.

Muž se rozzuřil. Zopakoval svůj pokus ještě jednou, potom znovu a znovu. Když se chystal udeřit popáté, zarazil se. Obešel Hankse tak, aby mu nemohl uhnout, a tentokrát se vskutku trefil. Úder mířil na ramena a i když kosti nepraskly, pilot zakřičel bolestí. Sevrenijec cosi zamumlal, nakopl láhev s vodou, otočil se ke dveřím, zdvihl prázdné vědro a beze slova vykráčel z kobky ven. Dveře práskly do betonu a Hanks naslouchal rachotu klíčů.

Ještě několik dalších minut tak ležel, shrbený a zmučený, klepal se chladem a naříkal, a neodvažoval se třeba jen pohnout. Dlouze oddychoval, s duší docela prázdnou. Poté se natáhl, nemotorně se odplížil k láhvi, otevřel ji a pil a pil a pil; ani mu nevadilo, jam moc je voda špinavá.

S touto láhví v ruce taky usnul, těsně u delší třímetrové zdi. Ta kratší měřila nanejvýš dva metry. Vzbudil se k večeru, znovu pil - a pak spánek získal zase navrch, aby mu přinesl ty nejšílenější sny. Setkal se v nich s piloty ze Sféry, ocitl se kdesi v bohatých městech Severu, také trochu cestoval. Viděl i nitro své současné cely. Kratší betonová zeď se v tom snu ohnula, projely po ní živé, organicky křečovitě záchvěvy. Roztáčely se na ní vlnky. Jako by vítr čeřil hladinu, vzdouvala se zeď, zmítána krátkými koly od strany ke straně. Hřbety vln, veliké pouhých pár centimetrů, narážely do jiných hřbetů vln, aby je pohlcovaly či se o ně tříštily. Beton v tom snu žil. Omítka se zmítala, cloumala s sebou od strany ke straně, kruhy protínaly přímky. A sen vystřídal jiný sen, pilot byl opět pryč, teď v některé ze škol, které navštěvoval v dětství. Jillian v tomto snu nebyla.

Za svítání se Hanks probudil, aby se znovu napil. Chaoticky, zmatečně hledal láhev, na pár chvil propadl panice, že ji Sevrenijci odnesli, ale byla tu. Našel ji u protější zdi, odzátkoval a pil plnými doušky.

Potom se zarazil. Vlnky na zdi po levé paži stále ještě byly. Jen se teď nehýbaly, zmrazeny v betonu do podivného, záhadného reliéfu. Hanks mlčky prohlížel zeď, zmatený a udivený, přemýšlet tehdy moc nedokázal. Odhodil láhev a schoulil se na zemi.

Zima byla čím dál tím horší.

15.

"Devět, deset... jedenáct," počítala dívka krabičky. "Jedenáct!"

Otočila se od stolu zpět, tváří do středu svého chátrajícího obydlí.

"Jedenáct krabiček. Jak jsi to jen stihl, Michaeli?"

Chlapec přešlapoval na bílošedé zaprášené podlaze a dlani si odsouval krátké vlasy z čela.

"Snažil jsem se, Vando. Říkalas mi, že ti chybí náboje."

Dívka zavrtěla hlavou.

"Jsi k nezaplacení! Myslím to vážně, s tímhle střelivem už jistou dobu vydržím. A stihls to za pár dní! Ani nevím, jak ti mám poděkovat. Zvlášť když nemám peníze."

Hoch mávl dlani.

"Přiznám se, že jsem ty krabičky prostě ukradl, Vando."

"Banditům?"

"Ano."

"Rastonov, Selaminos..., neměl bys riskovat. Ne kvůli mně."

"Ta trocha střeliva je nebude pálit. Asi to ani nezjistí. Jsem rád, že jsem ti udělal radost."

Tmavovláška obešla stůl, na jehož desce ležela puška. Zlehka se dotkla pažby zbraně, něžně, jako by právě tohle byl její milenec. Prsty přeběhly po dřevě, sklouzly ke kohoutku a zarazily se o zoomer.

"Máš ještě tu pušku, Michaeli?"

Hoch zaváhal.

"Chtěla bys ji?"

"Koupit?" Vanda se zastavila. "Ach ne, kdepak. Chtěla bych ji vidět. Pušky jsou lepší než ostatní zbraně. Samopaly jsou pro břídičky bez fantazie. Granáty... to všechno je hrubé. Pušky jsou precizní. Přesné, schopné pracovat v detailech. Z kulometu může střílet i idiot. Ale my s tímhle..., " zdvihla zbraň nad stůl a položila ji zas zpět, "my jsme umělci, Michaeli. A jsme zatraceně dobří. Jestli ti někdy někdo řekne, že snipeři jsou sbírkou tupých fanatiků, tak mu to nevěř."

"Nebudu."

Tmavovláška ustoupila od stolu, poodešla dozadu do místnosti a otevřela dřevěnou skříň.

"To jsem ráda. Myslím... že z tebe něco bude. Rozhodně ti děkuji za náboje."

"Snažím se," řekl hoch. "Víš, tu pušku jsem stejně prodal."

"Ano?"

"Vážně."

"Pak není co řešit. Pro mne je důležité střelivo."

Chlapec zamrkal.

"Vando?"

"Ano?"

"Víš, co se říká?"

"Povídej."

"Sestřelili piloty."

"Ale Michaeli! Letadla už měsíce nelétají."

"Sestřelili severní piloty," doplnil chlapec.

To dívku krátce překvapilo.

"Vážně? Ty z těch věcí tam... nahore?"

"Ano. Nevím, kolik jich je. Prý je drží farmáři. Armáda si je včas vyzvedne."

Vanda zamrkala.

"Nevím, Michaeli. Nezdá se mi to. Ty věci jsou moc dobré. Ty nad našimi hlavami. Seveřani nejsou jen skvělí. Jsou to kouzelníci, víš? Říká se to o nich. Mají téměř neomezenou moc. Jejich zbraně by nás dokázaly vyhladit za pár minut a jejich kouzla... to všechno jsou pochopitelně jenom kecy, hromada sraček. Ale jsou technicky zatraceně vyspělí. Nedosáhneme na to svinstvo na obloze. Na to naše síly nestačí."

"Jen jsem to slyšel," připustil Michael.

"Nevěř fámám. A fámy jsou vše, co neuvidíš na vlastní oči."

"Asi jsme ale opravdu něco sestřelili, Vando."

"Irvinci nebo Sutové?"

"Irvinci."

Dívka tomu moc nevěřila, ale nechtělo se jí příliš se přít.

"Možná," připustila jen, došla ke stolu pro krabičky a pečlivě si prvních pět narovnala do náručí. Minula chlapce, aniž by ho požádala, aby jí s úklidem střeliva pomohl. U skříně se boky opřela o poličky, tak, aby se balíčky s náboji nevysypaly, a začala jeden po druhém pečlivě zarovnávat dovnitř.

"Taky jsem ti chtěla poděkovat za jídlo."

"Možná ho bude příště mít," konstatoval Michael za jejími zády.

"Něco musím jíst."

"Já vím. Ale farmáři se bouří. Bandité s nimi už nejednají moc na rovinu. Stává se, že kromě dodávek pro armádu farmy někdo přepadne a vykrade. Nejčastěji si berou dobytek. A nebo drobnější zvířata. Slepice. Králíky. A zeleninu."

"To farmy dlouho neunesou," přikývla dívka s krabičkou v ruce. "Už teď jsou za hranicí bídy."

"Právě proto se začínají bouřit. A proto taky začíná být problém s dodávkami. Ne, že by nebylo možné je přinutit. Ale není co brát. Snad se to dá nějak do pořádku."

"Ať už ano či ne, Michaeli," odušila Vanda s pohledem pevně zapřeným do nitra skříně, "jíst zkrátka potřebuji. Kdyby byly problémy, mysli na mne, prosím."

Michael neodpověděl, což dívku trochu zaskočilo. Snad by to ale byla přešla, kdyby za sebou neuslyšela ten zvuk.

Byl to Michaelův hlas. Jenže neobsahoval slova. Jen jakýsi překvapený, zaskočený sten. Ani trocha obav, ani trocha hrůzy či bolesti. Prostě jen údiv. Hoch zkrátka vzlykl překvapením, ona se otočila a spatřila tu nejpodivnější věc, jaké byla až do této doby za celý svůj život svědkem.

Hoch stále stál na betonové podlaze. Teď ale ne vzprímeně. Kýval se, takže se tmavovláska na chvíli domnívala, že se potácí. Jako by byl opilý! Oči jí sjely dolů.

Nohy! Pochopila náhle. To ty jeho nohy!!

Klouzaly po betonu. Podrážky se vzorkem jezdily po hrubém povrchu, jako by to bylo ledové zrcadlo. A beton se ohýbal. Rozjela se po něm kola, roztáhla se do stran a prach najednou připomínal špínu usazenou na zčežené hladině jezera. Hoch stále ještě hledal pevný bod, chaoticky se snažil najít ztracenou rovnováhu a v tváři neměl strach; jenom úžas. Tu se beton cákavě rozestoupil, chlapec podklouzl, šedivé střípky a hroudy mu odlétly od bot a on se zřítíl dolů, k podlaze, tváří k zemi.

Rozplácl se na zvrženém betonu, paže roztažené od těla, a vymaloval tak na podlahu kříž. Ještě se pokusil zdvihnout. V bocích se mu to na okamžik povedlo, ale zbytky těla uvízly v ožvlém betonu jako v lepidle. Vlnky se rychle stáhly kolem jeho těla, sjely do středu s explodující rychlostí a bytněly kolem. S ústy ucpanými šedivou masou Michael zasténal a něco prasklo. Znovu. Ještě jednou. Tělo proniklo do podlahy dobrých pět centimetrů a podlaha na to odpovídala, rozvířená a živá. Šed' se semknula kolem slabě se zmítajících paží, nakynula v oblasti boků, hrdla, Michael vydal tichý - a snad právě proto tak strašlivý - zvuk, pak něco zaprašťelo, přišla série praskavých křachů a chlapcovy kosti se lámaly před očima. Pravou ruku už měl v lokti ohnutou na druhou stranu, než tomu je u zdravých lidí. Křečovitě se tělo zaškubalo, vypjalo se v posledním bezmyšlenkovitém stahu, zase něco prasklo a náhle byl beton stejně tuhý a kamenně pevný, jako ještě před pěti minutami. Tělo do něj zůstalo zasazeno.

Vanda s otevřenými ústy civěla na krev, roztékající se do mokvavých kaluží podél rozdrcené lebky. Neschopna se pohnout zírala na nechutně tmavé rudé proudy krve, vytvářející na její podlaze kola, když stůl na druhé straně místnosti zkolaboval. Jeho deska se zhroutila do středu, prkna se lámala do ostrých jehlicovitých třísek, vše se s prasknutím rozlétlo, neuklizené krabičky s patronami byly vymršťeny vzhůru, puška se naopak do dřeva propadla a to se tříštilo dál a dál. Pak, zdrcen nepochopitelnou implozí, zřítíl se stůl jakoby sám do sebe, srazil se do hromady trosek. Odkudsi shora se vykutálel přeražený zoomer.

A Vanda se vyřítila ke dveřím, rozrazilila jejich přivřená křídla a hnala se ven do trávy, paralyzována nejčistší, doslova zvířecí hrůzou.

16.

Jordan Hanks už znal svoji celu nazpaměť. Vzhledem k její podobě ani nebylo divu. Šest kroků. Otočit doleva. Další čtyři. Znovu otočit. Šest kroků - ach ano, tady je okno! Minu okno. Dveře. Útok doleva. A další čtyři kroky. A pak šest, čtyři, šest, občas okno, dveře, šest kroků, otočit... S výjimkou jediné zvrásněné stěny byly všechny zdi hladké a rovné. O špínu pochopitelně nebyla nouze.

Cítil se dobře; je-li vůbec možné říci, že se mohl cítit dobře. Polámaný nebyl a jeho mysl se už dala dohromady. První den, kdy se stále budil a usínal s mozkiem pracně šplhajícím po šikmé ploše pryč od míst absolutního chaosu, mu teď připadal strašlivě dávno. Ten den - to byla mlha. Hanks se tou mlhou brodil, snažil se ji ve vzpomínkách rozptýlit, a občas se mu to snad i dařilo. Bohužel si tím nebyl jistý. Hranice mezi halucinacemi a realitou byly neostře.

Jistotou byli Sevrenijci. Patrně Irvinci, přinejmenším pokud Hanks dokázal hádat. Neznal sevrenijské jazyky, věděl ale něco o jejich akcentech a melodice. Jazyk, to je v první řadě hudba. Každá řeč pak zní jako jiná hudba. Tohle bylo

krátké, ostré, trhané. Zrovna takové melodie a rytmy nacházel dříve na televizních obrazovkách ve slovech Irvinců. Sutové mají hlubší řeč a taky trochu kulatější.

Irvinci jej čas od času navštěvovali a patrně se střídali. Jen dvakrát Hanks viděl stejnou tvář. Tentokrát ho nebili. Jordan si vzpomínal na chaos částečného bezvědomí, kdy ho zarostlý Sevrenijec tloukl tyčí. Ani teď se k němu nechovali přátelsky. K fyzickým výstřelkům ale nedocházelo, zřejmě proto, že věznitelé nechtěli svého zajatce příliš poškodit. Tohle nebude poslední místo, na které se v Sevrenii dostal. O tom nebylo pochyb.

Byla to zřejmě farma. Oknem sem občas vnikalo vriskání domácí zvěře: slepic, psů. Možná něčeho dalšího. Jsou to civilisté, vytušil Hanks. Armáda přijde později. A to taky byla chvíle, které se hystericky bál. Teprve pak půjde do tuhého.

Pokoušel se svými vězniteli domluvit. Mluvil na ně pokaždé, když mu přinášeli vodu či jídlo. Irvinci nereagovali. Buď neznali světovou řeč nebo reagovat nechtěli. Přísun informací tak byl velmi nízký a Hanks se musel spoléhat na svůj úsudek a odhad. Jídlo. To byla kapitola sama pro sebe. Byly to obvykle rozmačkané neloupané brambory, v nichž skřípala zrníčka pšišku. Hanks tušil, co dostává za stravu. Tohle farmáři dávali domácím zvířatům. Zbytky dostával zajatec. Když mu poprvé tohle jídlo přinesli, Hanks se začal dávat. Pak se přemohl. Pro hlad se člověk vždycky přemůže. Snědl tedy nevelikou porci odporně nechutné stravy a s překvapením zjistil, že mu to přeci jen pomohlo. Byl už velmi zesláblý a potřeboval do sebe něco dostat - cokoli. Jedl tedy, nikoliv s chutí, ale protože to bylo nevyhnutelné. Síly se do bolavého těla pomalu navracely.

Z okna toho tady moc k vidění nebylo. Farma - byla-li to farma - stála naproti, přes dlouhý a travou porostlý dvůr. Bylo to napůl rozbořené stavení, jehož jednu stranu zdobila začouzená zubatá značka, zřejmě stopa po zásahu granátem. I okna byla většinou rozbitá. Místo skel v nich Hanks viděl zašedlé papíry, patrně noviny. Druhá strana stavení už vypadala lépe, dokonce tu v některých oknech byly skleněné tabulky. Pak tu taky ještě našel sloup. Tyč z betonu, minimálně deset metrů vysokou. Hanks hádal, že po tomto sloupu dříve šplhaly dráty elektrického vedení, jistý si ale nebyl. Konstrukce se mu zdála až moc vysoká. Sloup stál zhruba uprostřed dvorku... trčel k nebi jako ostrá bodlina.

Irvinců tu podle všeho nebylo víc než pět či šest. Všichni byli špinaví a zarostlí. Vycházeli ze dveří, procházeli se po dvorku a mizeli dozadu za budovu, do míst, kde patrně měla své útulky domácí zvířata. Několik tmavovlasých mužů, jeden stařec. Taky špinavé a dost ošklivé děvče. A malé děcko. Dítě občas postávalo uprostřed dvorku, bázlivě hledělo na okýnko v Hankově vězení a neodvažovalo se udělat ani krůček dál. Jednou na něj pilot zahvízdal. Děcko to zprvu nevnímalo, Hanks tedy zahvízdal znovu a malíčký chlapec (asi to byl chlapec) vylekaně utekl. Později už stál na dvorku znovu; zřejmě to celé bral jako hru.

Sféra teď byla v nedosažitelné dálce. Hanks se na ni díval oknem, přihlížel jejím pohybům... a přistihl se, jak sám sobě vsugerovává, že sleduje přízrak. Nic jiného teď pro něj nepředstavovala. Jeho svět byl tady, uprostřed válkou zmítané, chaotické a zmučené Sevrenie, v místech, kde lidský život ztratil svoji nejzákladnější cenu. Civilizovaný svět odešel do pohádek.

Tak Hanks jen přemítal, přilepen k zamřížovanému okénku. Později se vrátil do nitra své kobky, sedl si na podlahu a popíjel vodu. K večeri mu Irvinci přinesli jídlo. Byla to jen kratičká návštěva a opět při ní ze strany věznitelů nepadlo ani slůvko.

Tak uběhl další den.

17.

Ráno Hankse z tichého a unuděného rozjímání vyrušil zmatek za oknem. Vstal tedy, minul pevně uzamčené dveře, které se předešlé noci bezvýsledně pokoušel otevřít, a přilepil tvář k zamřížovanému okénku.

Uprostřed travnatého dvorku stáli tři farmáři. Všichni byli zarostlí a všichni stejně oblečení. Hanks nepochyboval o tom, že je v průběhu jeho vězení navštěvovali právě oni, aby mu nosili vodu a jídlo, na dálku však nerozeznával tváře. Tmavé splepené vlasy, začerněné vousaté obličej, potrhané šaty. I výška byla zhruba stejná.

Farmáři na dvorek vyvěkli děvče. Ta tu byla opravdu nová, Hanks ji zde dosud ještě neviděl. Pokud mohl soudit, byla též značně špinavá, byla vyšší postavy a byla patrně i dost mladá. Detaily ze svého okna obsáhnout nedokázal.

To, co se na dvorku odehrávalo, nebyl žádný dýchánek. Byla to bitka. Dívka chrlila jedno ostré slovo za druhým. Ač pilot irvinštině nerozuměl, tady mu význam neunikal. Byly to nadávky... a musely to být zatraceně ostré nadávky. Dívka kolem sebe taky kopala a mlátila pěstmi. Farmáři jí smýkali ze strany na stranu. Jeden z nich ji pevně držel za vlasy a pokoušel se jí odtrhnout z místa, druhý mu napomáhal. Další ji popoháněl pistolí. A i oni křičeli, i když jejich hlasy ve vřavě zanikaly.

Konečně, po dlouhých desítkách vteřin, ji trojice mužů zvládla. Táhlí ji za dlouhé černé vlasy směrem k Hanksovu oknu, mlátili pistolí do zad a urychlovali ji kopanci. Děvče vztekle křičelo a mávalo kolem sebe zatřásnými pěstmi. Několikrát své protivníky opravdu zasáhlo a někdy patrně i dost bolestivě.

Potom dostrkali dívku až k Hanksovu vězení. To už šlo o hysterickou rvačku. Těsně u dveří, ještě než skupinka zmizela pilotovi z očí, strefila se dívka kopancem do holeně muže s pistolí. Napadený zaúpěl, odpadl dozadu a svezl se na kolena. S rozzuřeným křikem odemkli další dva dveře, rozrazili je, neurvalým, násilnickým a neskutečně hrubým způsobem dívku vkopli dovnitř a zapráskli dveře zpět do pantů.

Zámek ještě chrastil, když se dívka posbírala. Vyřítla se proti dřevu, vrhla se na ně a začala do hnědé plochy kopat, vrážet a škrábat. Hystericky mlátila do masivních prken a z úst se jí valil jen těžko identifikovatelný tok zřejmě nechutně vulgárních nadávek. Pak pooděšla několik kroků dozadu, okem šlehla po Hanksovi, opět se vrhla na dveře a opět kopala a kopala. Farmáři za oknem se sebrali a po chvíli zadýchaných výkřiků odkráčeli zpět ke svému stavení.

"Nemá to cenu," konstatoval znaveně Hanks, aniž by bral ohled na jazykovou bariéru. Ani na vteřinu tím dívku neupoutal.

Překvapivě dlouho děvče zuřilo a kopalo do dveří, i když bylo jasné, že je nemůže vyrazit. Později černovláska rezignovaně sklouzla ke stěně a opřela se o špinavý beton zády. Byla opravdu dost mladá; devatenáct, dvacet let. Nanejvýš jedenadvacet. Snad mohla být i docela hezká, kdyby se umyla. Ne, že by byla příliš atraktivní. Ale špína dělala své a maskovala i to, co v ní za jiných okolností mohlo převládat. Taký byla velmi zchátralé oblečená a celkově na Hankse působila poměrně dost sešle.

Pilot netušil, jak se ke své nové spoluvězeňkyni chovat. S několika slovy podal dívce vodu, ale odpovědí mu byla jen trhaná a navztekaná irvinština. Pítí děvče odmítlo jasně: vyrazilo Hanksovi láhev z ruky a ta skončila na druhé straně místnosti, přímo u vrásčité stěny. Seděli tedy; mlčky, neboť nikdo z nich nevěděl, co říkat. Jordan Hanks, pilot vzdušných sil Severní federace, potrhaný, špinavý, otlučený, se strništěm na tváři, a záhadné děvče beze jména, které zatím Hankse přesvědčilo jen o tom, že dokáže bohapustě nadávat. Dlouho si Hanks dívku prohlížel, aniž by se pokusil znovu mluvit. Pokoušel se jen zmapovat její rysy, poněkud ukryté pod splenými pramínky vlasů, padajících do očí.

Po dlouhé době pochopil, že se dívka nedívá na něj. Civěla za jeho záda. Strnule hleděla do tuhých vlnek betonu, rozvíjejících se po zdi a imitujících kruhy na vodní hladině, do níž spadl kámen. Celé minuty tak děvče sedělo. Hanks, zmatený tím, proč se jeho společnice nehýbá, na krátký okamžik zapochyboval, zda je tmavovláska vůbec přičetná, když tu se dívka zdvihla na nohy a přešla k vlnité zdi.

A znovu se přestala hýbat. Vztáhla jen dlaň, prsty přiložila až k samotnému načechranému betonu, jen jeho povrchu se nedotkla, jako by se bála, že ji zeď popálí. Stáhla ruku zpět. A znovu ji přiblížila zdi, jela dlaní těsně nad ní ve snaze kopírovat její reliéf, potom poodstoupila, opět vykročila vpřed a opět se stěny téměř dotkla.

Jordan s překvapením zaznamenal, že je dívka nepřírozeně bílá.

Nato tmavovláska několika rychlými kroky odcouvala dozadu a zastavila se, se zrakem vpitým do zdi.

"Už jsem to viděla," řekla tiše, a to s překvapivě dobrou výslovností. Sevrenijský akcent se ovšem nedal popřít a bylo zjevné, že dívka nemluví svým mateřským jazykem. V té chvíli si to však Hanks příliš neuvědomoval. Propálil děvče očima, zaskočen a zmaten, otevřel ústa a zase je nejspíše zavřel, neschopen přijít na cokoli, co by měl říct.

"Přišlo to s tebou, že?" špitla tmavovláska.

Hanks škytl.

Děvče po něm otráveně šlehlo pohledem.

"Jsi přeci pilot, ne? Pilot těch věcí tam..." nedokončila a zdvihla ruce dlaněmi nahoru. Spolu s tím obrátila panenky ke stropu. "Těch odporných krámů, co nám už měsíce šněrují nebe. Máš uniformu. Jsi sestřelený severský pilot."

"To...", vysoukal ze sebe Hanks. "je pravda."

"Armáda vás sestřelené ještě nevyzvedla?" podivila se dívka. "Čeká tě spousta zábavných chvil, až si tě vezmou. Napínavých chvil."

Zavrtěla hlavou a obrátila se zpět ke zdi.

"Co je to za svinstvo, pilote?"

Hanks se přistihl, jak pevně zavírá oči a znovu je otvírá v představě, že se probudí. Ale dívka tu pořád byla.

"Zvlněná zed'," pokrčil přihloupě rameny.

"Zvlněná zed'!" hystericky se rozesmála. "Panebože! Zvlněná zed'. Bože můj, ty snad opravdu o ničem nevíš! Bylo by to příznačné."

Ztichla stejně rychle, jako se začala smát. Odcouvala až na druhou stranu cely a svezla se podél špinavého betonu. Pomalu a dlouho se zakláněla, až se opřela do špíny.

"Asi je to jedno. Ať už to víš nebo ne, díky tomu vašemu severskému svinstvu tady pomřeme všichni. Ty taky. Možná se armády ani nemusíš bát. Nedožiješ se jí. Já...," zaváhala, "já asi taky ne."

Pak na pár okamžiků zavřela oči.

"Víš, co jsou vůbec zač?!" rozkřikla se náhle. Hanks zíral, neschopen pochopit, jak je možné, že uprostřed téhle odporne špinavé džungle existuje někdo, kdo tak skvěle umí cizí řeči. Zaraženě zavrtěl hlavou.

"Tebe mi líto není, pilote. Nadělali jste tady už spousty hnusných věcí. Měli jste nás nechat, ať se v klidu vzájemně vraždíme. Bylo by to standardní a férové. Celý ten zasaný Sever!"

Polkla.

"A tihle tady. Idioti vylízaní! Víš vůbec, kdo jsem? Kolik jsem jenom dostala Sutů... Sevron je úžasná střelnice. Fakticky úžasná. A tihle tady mne chytí a obviní z toho, že jim chci ukrást slepici! Farmáře okrádají gangy a těm už tečou nervy. Ukrást slepici!! Já! Přitom moje práce, narozdíl od gangů..."

Odmlčela se.

"No, tu slepici jsem vážně chtěla vzít," přiznala potom. "Celý den jsem nejedla. Ulovila bych něco, ale přišla jsem o pušku! O mojí pušku. Jsem jak zmračená, bez pušky. Pitomá malá slepice. Po tom, co jsem pro tenhle národ udělala!"

"Chceš vodu?" řekl nejspíše Hanks.

Dívka se opět krátce a hlučně rozesmála.

"Vodu! My tady umíráme, pilote! Ta věc, kterou jste sem naházeli, nás do jednoho pozabíjí. Od včerejška se bojím šlapat po zemi, dotýkat stromů, sedat na kamení. Vodu! Co by tak člověku mohla udělat voda?"

Zavrtěla hlavou.

"Dělej, hod' mi sem tu láhev. Lepší je umírat bez pocitu žízně."

18.

A znovu je tu The Nova Channel a spolu s ním krátké zpravodajství.

K omezení provozu nemocnic zřejmě v dohledné době nedojde. Představitelé Federálního lékařského odborového svazu (FLOC) včera jednali se zástupci federální vlády a vše nasvědčuje tomu, že se přinejmenším ve finančních otázkách rýsuje kompromis. Státní dotace do zdravotnictví by v budoucích měsících měly výrazně zesílit, ovšem s tím, že peníze budou přidány výhradně na platy zdravotníků. Ačkoliv se neoficiální údaje pohybují hluboko pod hranici dříve požadovanou FLOC, nezávislí pozorovatelé se shodují, že ze strany vlády jde o obrovský ústupek. Zda tento režim financování lékařů bude pro společnost výhodný, zatím není možné posoudit. Odborníci na oblast zdravotního zabezpečení nicméně upozorňují, že příklonem k socialismu se problémy v této sféře nevyřeší, ale jen znásobí. Za zmínku stojí i to, že za kompromísem podle dostupných pramenů stojí intervence samotného prezidenta Severní federace Christophera Kowalského.

K ostrým útokům proti monetární unii došlo na tiskových konferencích některých politiků východní části Severní federace včera k večeru. Předseda Svobodné strany Východu Andrej Raskalov na svém setkání tisku sdělil, že monetární unie spolu s globální fiskální politikou již dlouhé roky porušuje elementární zájmy východních federovaných zemí, neboť ve federální vládě převládají západní politici, kteří přečerpávají východem vytvářené zdroje do investic na západním území. Svobodná strana Východu podle jeho slov rovněž bude požadovat zrušení monetární unie a nahrazení společné měny historickými národními platidly.

Sevrenie je pochopitelně opět nejdůležitější zprávou dne, tentokrát ovšem ve vnitropolitickém bloku. Nebudeme se zabývat situací na bojištích. Podstatný je dopad této situace na vnitropolitické klima Severní federace. V politických kruzích se podle všech náznaků rozehrála hra o Modré nebe. Záminkou ke spuštění této hry bylo sestřelení dvou pilotů, po nichž armáda prostřednictvím homeostatické zbraně - takzvané Sféry - stále bezvysledně pátrá. Mírové demonstrace prakticky ve všech federovaných zemích zesílily. Z pravé i levé části politického spektra se ozývají stále silnější hlasy, zpochybňující smysl nasazení síťových homeostatů nad krizovou oblast. Prezident Kowalski, považovaný za vyhraněného zastávce a zároveň i symbolického představitele projektu Modré nebe je v defenzívě. Předpokládá se, že se situace bude nadále zhoršovat, pokud v sevrenijských otázkách federální vláda nedosáhne zásadnějších úspěchů... a to je zatím zřejmě v nedohlednu.

Sestřelení pilotů nicméně vyvolalo i diskuse jiného rázu; tentokrát zrovna tak emotivní, jako ve své podstatě i ryze odborné. Zveřejnění jmen sestřelených pilotů přineslo nový prvek do diskusí o elementárních rysech armádní koncepce. Konkrétně pak jde o problém pohřešované pilotky Geeny Strattové, který v obecnější rovině implikuje problém zcela zásadní, totiž fakt, že v Severní federaci jsou ženy chápány jako plnohodnotní vojáci a jsou nasazovány do ostrých bojových situací fakticky ve všech typech vojenských funkcí. Armádní velení, částečně pod tlakem veřejného mínění, už oznámilo, že se hodlá v nejbližší době zabývat faktem, zda tuto praxi udržovat i nadále, či ženy v armádě od krizových situací jistým způsobem izolovat. S tímto trendem ostře kontrastuje poměrně silný a hrubý tlak feministických hnutí, která fakticky do posledního z nich považují bojové nasazení žen za principiální emancipační záležitost. Zdá se tedy, že diskuse v oblasti emancipace žen a ženských práv, které v minulých letech poněkud utichly, znovu získají na intenzitě.

Prezident Kowalski asi v dané chvíli problematiku vlivu feminismu na války pomíjí. Nelze se mu divit; řeší jiné, závažnější problémy. Je zjevné, že udržení projektu Modrého nebe při životě představuje pro Severní federaci velikou finanční zátěž. Je ale taky zřejmé, že ve svých důsledcích je přežití Modrého nebe pro Sever životním zájmem. Jen touto cestou se zatím daří udržet konflikt uvnitř sevrenijských hranic. Severní federace není státem, objímajícím celý svět. Máme tu stále ještě kulturně, rasově, národnostně i nábožensky velmi rozmanitý jih. A je to vnitřně velice rozporný jih. Plamínek na jednom místě může zapálit v jižních zónách planety bouři takových ukrutností, že si je ani federální armádní štáby nedokáží představit. Sevrenie se může ukázat být takovým plamínkem. Tlak na zastavení Modrého nebe je ze strany opozice, vytloukající politický kapitál, pochopitelný jen částečně. Existují témata, jejichž rozvířování zavání obrovskou nezodpovědností. Defenzíva federální vlády v sevrenijských záležitostech nemusí být osudnou jen této vládě, ale planetě jako celku.

V zahraničněpolitickém bloku se budeme zabývat situací po státním převratu v jižním státě Ritenu. Zdá se, že armáda dostala situaci pod kontrolu a masové popravy mizí z pořadu dne. V celé zemi je vyhlášen výjimčený stav. Prozatimní vláda, sestavená z vojenských...

19.

Let's blast the world inside out! Adrien La Roque, nájemný žoldák, tou dobou už svým pobytem v Sevrenii navýsost znechucený, nepřítomně přejel po drobném nápisu dlaní. S roztěkanými myšlenkami pomalu uchopil límec bundy do prstů, sevřel pěst, zdvihl maskáče ze židle a přehodil si je přes ramena. Stále ještě duchem nepřítomen tiše vykročil ke dveřím.

Byla to maličká budova. Vlastně srub. Dřevěné stěny, okna nepokrytá sklem ani novinami, žádné topení, žádné sociální zařízení, vodovod, nic takového. Čtyři stolky uvnitř, kolem nich židle. Ještě jedno takové stavení bylo vzadu, hned za tím prvním. Blíže k lesu v něm měli bandité muniční sklad. Jediný automobil, který Selaminosova skupina vlastnila, žádnou garáž neměl a obvykle parkoval před vchodem do obytného domku. Za deště se zatahovala jeho jinak otevřená střecha.

Bylo to konečně jen jedno z útočišť banditů. Podobné domky občas Selaminosovi lidé obývali na několika místech blízkého sevrenijského okolí, některé se dokonce nacházely poměrně blízko Sevronu. Ani jeden z nich ovšem neoplýval výrazně větším přepychem, než tento srub.

Na zápraží padl La Roque na skupinku gangsterů. Oděni v zašpiněných šatech, vlasy spleené do mastných pramínků a neoholeni, přešlapovali vojáci v trávě se samopaly na zádech a v ústech líně přežvykovali cigarety. Jsem tu jediný, kdo se kdy doslechl, že existuje možnost holení, pomyslel si žoldák. Faktem zůstávalo, že právě pro svou závislost na břitvě byl často cílem posměšných poznámek Selaminosových lidí, jejich vtipky ho ale nechávaly klidným. Nyní se postavil do trávy vedle kuřáků a mlčky naslouchal nesrozumitelné, škytavé a trhané irvinštině.

Vozidlo banditů přijelo na mýtinu zprava zhruba v témže okamžiku. Objevilo se v úzkém koridoru mezi hustými keři, daleko na samém okraji lesa, a dlouhým obloukem objelo terénní nerovnosti uprostřed palouku. Hnalo se vpřed, nadsakovalo na zvlněném terénu a kola se prohýbala pod úderu pérování. Palivo bylo v Sevrenii problémem číslo jedna. Běžní lidé se k němu vůbec nemohli dostat. Přes ostré embargo ale pohonné hmoty dovážela armáda a určité

dodávky se dostávaly ve formě dotací i k ozbrojeným bandám. Výjimkou byl Sevron, kde byly pohonné látky k dostání na černém trhu i pro civilisty, ovšem za horentní sumy peněz - a to navíc pouze tvrdé, severské měny.

Zdalo se, že bandité ve voze mají potíže. Uháněli vpřed, jako by unikali před tajuplným a hrozivým nebezpečím za svými zády, prolétli kolem osamělých stromků, vůz v nebezpečném tempu nadletěl na terénní duně a jen s námahou se podařilo řidiči zabránit, aby se stroj převrhl. Potom kola smýkla vzorkem po trávě a vyryla v ní hnědavé pruhy. Hlína se rozčákla a stroj zastavil, právě před skupinkou banditů.

Prakticky v téže chvíli, vyburcován vlezlým zvukem klaksonu, vyběhl ze srubu Selaminos.

"Co se děje, La Roque? Stalo se něco?" zastavil se po žoldákově boku a nervózně civěl na terénní vůz.

La Roque jen pokrčil rameny, aniž by se obtěžoval odpovídat.

Lidé z vozu už ale skákali ven. Byli tři. Řidič a spolujezdec byli na trávě během pár okamžiků, jejich společník seděl na zadním sedadle nepohodlně zkroucený a ani se nepohnul. Do tváře ani na jeho tělo nebylo vidět.

Bandité oběhli stroj dokola, otevřeli dveře a tělo se vysypalo. Bylo mrtvé, o tom nemohlo být nejmenších pochyb. La Roque ovšem zůstal němý hrůzou při pohledu na to, proč bylo tělo mrtvé. Zabitý bandita - jmenoval se Horszak - vypadl do trávy na záda. Ruce roztaženy do stran, nohy obráceny v kolenech. Levá z nich se zahýbala kamsi pod tělo, pravá zůstávala rovná, chodidlem uvnitř kabiny vozu. Na končetinách nebylo samo o sobě nic zvláštního, jejich nepřírozené ohyby byly způsobeny tím, že je mozek po smrti přestal kontrolovat. Horší už to bylo s tvář. Byla zkroucená ohavným, nechutným šklebem. Od brady níže, dolů z úst, tmavla odporná hnědá skvrna. Ten člověk neplival krev, pochopil La Roque. On ji rovnou dával. Zvracel obrovská kvanta krve. Ta potom zaschla a udělala na hrdle a ramenech strupovitý krunýř. Jako by mu někdo v útrokách odpálil granát.

A nakonec tělo. Jeden z nejpříšernějších pohledů, jaké kdy žoldák viděl. Ne pro maso či krev, ale proto, že to, nač zíral, bylo nepochopitelné a záhadné. Viděl už těla rozmetaná samopaly. Tam ale dobře hádal příčinu. Tohle... to bylo nejenom odporné, ale i tajemné - a právě z té příčiny to budilo takovou hrůzu.

Tělo bylo pokryto souvislou vrstvou zaschlé krve. Od pasu dolů byly šaty strupovitě hnědé. Boky, kyčle, nohy po kolena, ale i břicho. Původní barva šatů se dala jen těžko hádat. Místy krve dokonce ještě mokvala.

Na prsou se tělo ohavně prohýbalo, jako by cosi rozlámalo kosti uvnitř. Bylo zlomené, lopatky vyvráceny dozadu. V místech, kde měly knoflíky uzavírat maskáčovou bundu, žádná látka nebyla. Ošacení tam bylo rozerváno, jakoby rozpáráno něčím, co vylezlo zevnitř. A ven trčely kosti. Žebra rozmaširovaná napadrt', rozježená a vztyčená jako polámané trsy zohýbaných drátů - a mezi nimi vyhřezla ohavně hnusná kvanta masa, rudého a stále ještě mokrého. Taký tu trčely tepny, nikoliv nepodobny maličkým červenohnědým červům proplétajícím se tělem. To tělo cosi prorazilo skrz, a to směrem dozadu, pochopil žoldák. Někdo - nebo něco - muselo zarazit do páteře pevný a ostrý kůl, který Horszaka prorazil a uvnitř docela potrhal. Tohle nemohl udělat průstřel. Po takovéhle rázi by z těla mnoho nezbylo.

Nastala vřava. Irvinci křičeli, máchali dlaněmi nad hlavou, Selaminos se vyřítil kupředu a přiškrčeným, štekavým hlasem se z mužů pokoušel vypáčit, co se vlastně odehrálo. Po krátké přestřelce ostrých slov začal mít navrch. Řidič vozu, menší mužík se zřetelným úbytkem vlasů, couvl o několik kroků a přešel do očividné defenzivy. Bledý jak křída, chrčel tiše irvinská slůvka, přerušován občas Selaminosovými doplňujícími otázkami. Potom se mužík obrátil, naklonil se dovnitř do vozu a vytáhl tyč.

To byl první žoldákovův dojem. Šedivá kovová tyč, vybroušená do špice. Byla dlouhá necelý metr a ke druhému konci už byla tak široká, jako mužská paže. Bandita měl s držení tyče očividné problémy. Zakolísal pod její vahou, opatrně vztáhl paže a podal věc Selaminosovi. Ten dlouho mlčel, nakonec se obrátil, vyštěkl pár slov a přítomní Irvinci se pomalu a vyděšeně počali stahovat k domku. Mrtvolu nechali na místě, s jedním chodidlem stále uvězněným ve dveřích auta.

"Musíme se poradit, La Roque," řekl Selaminos nervózně žoldákovi, když k němu těžkým krokem došel. Předklonil se a vtlačil Adrienu La Roque tyč do dlaní. Už na první pohled bylo zřejmé, že jen s obtížemi skrývá starosti. "Dějou se zatracené divné věci. Dosud jsi nám ve válce moc nepomohl. Vždyckys nám jen říkal, co nemůžeme dělat a co se nepodaří. Teď od tebe chci jedinou věc. Chci, abys mi řekl, co je tenhle zasnanej krám zač."

La Roque ještě stál, když jej bandita minul a v patách svých lidí odkráčel do srubu. Stál nehnutě, zrakem vpitým do těžkého ostrého kužele. Probodli snad mrtvého tímhle? Těžko; na trnu nebyla jediná stopa krve. Avšak to teď byl podružný problém. Žoldák si totiž uvědomil cosi mnohem zvláštnějšího, než jak se jevil problém smrti jednoho bezvýznamného bandity.

Osten, který držel v dlaních, nebyl kovový. Byl to kámen - vyvřelina, zrovna taková, z jaké jsou stvořeny všechny okolní skály. I tohle byla skála. Jen dokonale vybroušená, vyhlazená do stoprocentního jehlanu. La Roque se opatrně prstem dotkl špičky a ucítil, že kdyby přitlačil, propíchl by si kůži. Hrot byl možná ostřejší než jehla. Druhá strana, široká téměř dvacet centimetrů, měla perfektní kruhový průřez. Kotouč byl ovšem popraskaný a zvrásněný tím, jak se trn od čehosi většího odlomil.

La Roque se zapotácel pod tíhou toho trnu. Smýkly se mu nohy, udržel ale rovnováhu a pevně se opět zdvihl do vzpřímené polohy, s ostnem přímo na prsou.

"Seveřané," zašeptal bázlivě a pohládl kužel prsty. "Vítejte ve hře."

Opatrně se obrátil ke dveřím.

20.

Z pasti je zachránilo rachocení za oknem. Začalo to sérií vzdálených, ale ostrých a lámavých prasknutí, po nichž následoval několikanásobný tupý úder. Snad tam byl i lidský výkřik, na danou vzdálenost to ale nebylo možné tvrdit jistě.

Pilot i děvče se přilepili k zamřížovanému okénku. Víc než přihlížet dělat nemohli. Přeli se tedy o každický kousek místa, přetlačovali se, ale po chvíli našli kompromis. Zvuky neustávaly.

Ozývaly se z nitra stavení. Zněly podobně, jako kdyby někdo začal devastovat zařízení domku, jen byly mnohonásobně silnější. Práskavé výbuchy, tupé rány, svištění... čehosi. Ostré a rychle po sobě následující údery. Mlaskavé kvílení. A další údery. Hanks byl tak zmatený, že ani nešpitl. Netroufal si hádat, co se v domku děje. Ani děvče na tom nebylo lépe. Dívka válkou prošla; dalo se říci, že válka byla nyní jejím jediným domovem. Zнала ji tedy dobře. Zнала každický zvuk, který k válce patřil. Svištění kulek. Rachot samopalů. Exploze granátů. Burácení ohňů z vypalovaných měst. Křik raněných a ubíjených lidí. Křik dosud ještě živých lidí, snažících se přemluvit své katy, aby jim darovali jen pár minut dalšího života. Vše tohle viděla na vlastní oči. Ale zvuky z nitra stavení byly jiné.

Byly docela jiné. Nepodobné čemukoliv. V kratičké pauze mezi údery děvče zaváhalo, k čemu rachocení přirovnat. Jako by... jako by někdo rozebíral domek zevnitř. Strhával zdi. Rozbíjel kamenné a cihlové konstrukce. Devastoval beton. A jako by to dělal s nadlidskou, nepředstavitelnou silou.

Hanks otevřel ústa, aby cosi přiškrčeným hlasem řekl, když se počala rozpadat střecha. Byl to impozantní pohled. Na jedné straně domku se špinavé tašky prohnuly, rozlétly se do stran v sérii praštivých explozí a konstrukce se začala sesouvat. Ne tak, jako když pod ní krov povolil. Vypadalo to, jako by kdosi do střechy tloukl. Mlátil do tašek gigantickým beranidlem, prolamoval konstrukci dřevěných trámů, drtil krov a jeho kousky zarážel do nitra domku.

Prakticky ve stejné chvíli se cosi začalo dít i na druhé straně domu. Omítka se rozklepala, popraskala a náhle začala vybuchovat do okolí v obrovských oblacích prachu. Místy doslova zahálila výhled. Místy vzduch zůstal čistý - a tady se nabízel hrozivý pohled. Cihly spolu s kamením vsazeným do zdí vnikaly do nitra stavení. Vytrhávaly se ze zatuhlé malty, rachotivě nařikaly a mizely z očí. Něco je do domku vráželo, a to obrovskou silou. Něco jim udělovalo kinetickou energii... něco... jenže to něco neexistovalo. Okolí domu zůstávalo čisté. A přesto se zdi lámaly, jako nadité trhavinou se rozsypávaly na cáry a v dlouhé, postupné implozi propadávaly do interiéru domu.

I stožár na dvorku se už měnil. Kdesi u jeho pomyslného středu začal jeho povrch vibrovat, klepat se nejprve pomalu, poté větší a větší frekvencí. Objevily se první pukliny. Rozlezly se po šedivém povrchu sloupu jako pavučina, objaly jej a šířily se dál, od středu ke krajům.

Zhruba ve chvíli, kdy se domek začal definitivně bořit, objevil se ve dveřích člověk. Byl zraněný. Motal se, potácel, i na dálku bylo očividné, že má tělo potřísněné krví. Levou paži nepřírozeně tiskl k tělu, v pravé pak svíral pistoli.

Pistole. Působila velmi komickým dojmem. Jako by Irvinec mohl zastavit nezadržitelnou katastrofu vyvolanou oživlou hmotou tím, že začne střílet! Farmář patrně nebyl příliš přičetný, jinak by opustil domek, aniž by hledal zbraň.

S rachotícím výbuchem došlo ke konečné implozi. Dům se sesypal do hromady ruin, práskalo to a bouchalo, zdvihl se prach a do ovzduší vylétly cucky rozmlácených trámů. Panely, cihly, dřevěné sloupy, kamení, zbytky nábytku, Hanks na okamžik zaváhal, zda v tom příšerném zmatku nespátří lidské tělo, možná se však pletl. Explodující trosky zasáhly utíkajícího Irvinece do zad. Muž se zlomil v pase, paži se zbraní vystřelil před sebe, cosi zakřičel, další úder jej vyrazil kupředu a tělo prolétlo vzduchem dobrých pár metrů. Kupodivu dopadlo na nohy - jako akrobat, nacvičující posté jedno jediné složité číslo. Ztýraná postava na zlomek sekundy zůstala stát, potom se sesula na kolena a tu pilot spatřil nezaměnitelný pramínek krve, proudící muži od úst. Tělo s sebou švihlo, dlaň křečovitě zaseklá kolem pistole se mihla vzduchem a umírající se zřítíl tváří do trávy.

Na domek byl příšerný pohled. Ruiny žily. Hýbaly se, smýkaly s sebou, panely se lámaly a tříštily, trámy se sesouvaly k zemi, ale jiné naopak šplhaly nahoru, popíraje tak základní pravidla pohybu diktovaná gravitací. Prach se zvířel do hustých oblaků, skrz něž bylo vidět jen málo. Jedno ale zůstávalo jisté: tohle nebyly obyčejné rozvaliny. Bylo to živoucí mraveniště; škřepající, rachotící, v pohybu. Neviditelné paže nepochopitelných sil braly trosky do svých dlaní a míchaly je jako jídlo v gigantickém hrnci.

Tu s ohlušujícím výbuchem explodoval sloup. Kamenné trosky vylétly od jeho středu a střepiny zahvízdaly vzduchem. Svištivě rozrážely atmosféru, vyrazeny ze svých dřívějších míst imaginární třaskavinou. A stožár se přelomil v půli. Dolní část, tlustá a masivní noha se roztřásla a začala se rozsypávat, horní polovina ještě zůstala kompaktní. Pomalu, s hrozivou ladností nedostatečně roztočeného filmu, začala klesat stranou, rovnou na vězení, v němž pilot přežíval minulé dny.

Dívka zareagovala rychleji.

"Padá na nás!!" rozkřikla se a strhla Hankse od okna. "Ta věc padá rovnou na nás!!"

Aniž by čekala na pilotovu reakci, neurvale jej odstrčila a přehodila na druhou stranu kobky. Rychlým skokem se dostala vedle něj, sjela na kolena a schoulila se k zemi.

"Chraň si hlavu!!" zakřičela ještě a Hanks ji poslechl.

Pak bylo ticho. Dlouhé tři sekundy, které se proměnily na věčnost, bylo mučivé ticho. Postupně je však začalo cosi narušovat. Rachot se ozýval zvenku a byl silnější a silnější, něco křúpalo a sténalo, teď už docela blízko... a okolí vybuchlo, střecha se rozsypala, jedna polovina cely praskla a jednoduše zmizela v sutinách, kamení se sypalo a sypalo, omítka se roztrhla do načechraného prachu. Stožár, rozdrobený do zubatých a popraskaných segmentů, sjel po rozraženém domečku a zaryl se do trávy, přičemž ohlušivým způsobem zaduněl. A ještě se něco drolilo od stropu, kamení se sypalo a padalo, cosi spadlo na Hanksovu nohu - nebylo to těžké, ale bolelo to - a ještě něco svištělo a kvílelo a dunělo a praskalo a rachotilo a sténalo, a všude byl prach.

Oblaka, neprostupná kvanta prachu. Mlha vnikající do plic. Hanks se stále dával, když se dívka postavila na nohy.

"Dělej, pilote, tohle je šance!!" křikla mu u ucha. "Dělej, zdvedni se!"

Poslechl ji, i když to nebylo snadné. Vše, čeho se dotkl, jej bolelo. Kamení nezpůsobilo vážná zranění, ale slušně jej otlouklo. Vydrápal se podél polorozpadlé zdi na nohy, sténal a nařikal, a potom byl náhle na nohou a dívka jej pevně chytila za dlaně.

"V pořádku? Není čas počítat zranění. To uděláme venku. Pojd'!"

Pokusila se jej vytáhnout před rozpadlou stěnu nahoru, do míst, kde se otevřela cesta na svobodu.

"Pojd'!!!" křikla hrubě, když spatřila, že se pilot k pohybu nemá. Hanks ji tentokrát poslechl. Vydrápal se po ruinách vzhůru, otřesen a k smrti vyděšen. Následně se překulil, sklouzl po troskách a sjel do trávy. Okamžik se plazil, poté se zapřel do drnů dlaněmi a začal se sbírat na nohy. Dívka jej minula.

"K lesu!" zakřičela na něj. "Utíkej k lesu! Hned jsem u tebe."

Udělal tedy, co mu řekla. Vlastní vůle tou dobou docela odešla a kdyby mu tmavovláška poradila, aby se vrátil zpět do trosek, snad by ji poslechl. Potácivě se belhal k zalesněnému území, klopýtal a zakopával v trávě, jednou dokonce sklouzl k zemi a dlouze se sbíral. Na okamžik se otočil, aby spatřil pohled vpravdě apokalyptické zkázy. Nad travnatou rovinou se vznášela oblaka prachu, hustá jak rozfoukaný dým. Byla všude, na dlouhé desítky metrů od rozvalin. Válela se nad terénem, vlnila se jako rozbouřená hladina moře... a skrz to vše byly vidět následky katastrofy, jejíž důvody nedokázal pilot ani odhadnout. Stožár již také přestal existovat. Zůstalo po něm maličké torzo, rozježené nahoře do zubatých ostnů. Nebylo vyšší než metr. Kdesi za tímto trnem vyrůstala k nebi ohavná mohyla, pyramida nyní už mrtvých, zmražených a nehybných ruin.

Bylo tam taky ležící, ještě slabě se chvějící tělo jediného Irvince, který se pokusil uprchnout. Děvče se sklánělo přímo nad ním. Zdrčeně Hanks přihlížel tomu, jak tmavovláška do těla rozzuřeně kope. Několikrát zasáhla trup, nakonec hlavu. Pak se sklonila, vykroutila postavě z dlaně pistolí, a rychlým během se vyřítla k lesu, v pilotových stopách.

Jordana dohonila na samém okraji mýtiny, tam, kde zemi zabarvil tmavý stín, vrhaný rozvířenými vrcholky borovic.

"Dlouho nám nevydrží," zamávala pistolí Hanksovi před očima a poté si hřbetem dlaně shrnula z čela slepené,

zaprášené a špinavé vlasy. "Bude tam jen pár nábojů. Ale pistoli potřebujem, pomůže nám sehnat si jiné zbraně."

Zaváhala.

"Ta vaše věc nám možná zachránila život, pilote," řekla navztekaně a otočila se zpět k ztýrané planině.

"Svině!!" ulevila si. "Teď si ty pitomý svině můžou přepočítat ty svoje zasraný slepice!"

21.

Uvnitř srubu se bandité namačkali kolem největšího stolu. Selaminos sebral žoldákovi kamenný trn, donesl jej až do čela stolku a zastavil se nad ním. Jeho muži se shlukli kolem v očekávání... kdovíčeho. Sami neměli jasno, co dělat, a Selaminos to též nevěděl. Nechal je tedy, ať mluví. Irvinci se po chvíli mlčení skutečně rozpovídali. Štěkali svá ostrá slova, hádali se a překřikovali, vzrušeně se přeli a debatovali. Divoce přitom gestikulovali dlaněmi.

Adrien La Roque tomu mlčky přihlížel, pohodlně zakloněný do opěradla židle na druhé straně stolku.

"Uvítal bych," řekl konečně, když viděl, že se vřava sama neutiší, "kdybyste užívali artikulovanou řeč."

Selaminos si smysl jeho poznámky, jíž bandity přirovnal k divochům a primitivům, vyložil okamžitě. Vztekla po žoldákovi práskl očima, ale kupodivu věc nekomentoval. Mysl mu tížily jiné problémy, než možná hádka s najatým žoldákem. Teď není vhodný čas k tomu, abych se mohl urážet.

Přikývl jen.

"Mluvte jeho jazykem. Potřebujeme ho."

Irvinci se tvářili ještě kyseleji - bylo-li to vůbec možné -, ale uposlechli svého vůdce. Tak se poněkud ztišili a zklidnili.

"Rád bych věděl, co se vlastně stalo," řekl Adrien La Roque pomalu.

"Parkovali jsme v lese," prohlásil mladičkový bandita jménem Jarosnikis, který jako jediný z celé bandy znal světový jazyk opravdu solidně. "Horszak nám na chvíli zmizel z očí. Bylo to v roklích, mezi skálami... však víš. Chtěli jsme... no to je jedno. On se prostě sebral a odkráčel."

"...a?"

"A pak jsme ho nemohli najít. Prolézali jsme jednu roklínku za druhou, pátrali jsme v jeskyních, dokonce dolů k potoku jsme zaběhli. Horszak byl vždy spolehlivý. Nečekal bych, že s ním budou potíže. Proto jsme začali mít strach."

Selaminos přikývl.

"Pokračuj," řekl, když viděl, že se mladík zarazil.

"Potom," řekl Jarosnikis přiškrceným hlasem, "potom jsme... ho našli. Nejdřív jsem myslel, že jen tak stojí u skály a pozoruje nás. Z dálky, chápeš? Vypadalo to tak. Ale jen na okamžik to tak vypadalo. Bylo na něm něco divného. A pak jsem to uviděl, všechnu tu krev, to natrhaný maso... a udělal jsem pár kroků ke skále a zjistil jsem, že jsou všude ostny... jako když ho někdo na jeden takovej osten narazil."

"Na tenhle?" zeptal se La Roque.

"Ne. Ten... ten jenom ležel vedle. Zkoušeli jsme ty věci odlomit, ale nešlo to. Tenhle upadl sám. Musel upadnout. Už dřív. Tak jsme ho vzali, abyste to viděli na vlastní oči. Ach můj bože, nikdy jsem nic takového neviděl!!"

"Moment," vložil se do toho Selaminos, "moment. Takže vy jste našli v terénu kamenný ostří, na který někdo Horszaka narazil."

"Bylo to jako... jako bodliny. Jako dikobraz, víš?" řekl mladík vyděšeně svému vůdci. "Něco příšerného! Celá jedna stěna skály tím obrostla. Některý bodliny byly maličké, jiný příšerně velké. Jedna z nich se Horszakovi zarazila do zad."

"Blbost!!" zakřičel kdosi zezadu. "Chceš říct, že nám po okolí chodí blázen, který otesává skály do bodlin a pak na ně naráží lidi?"

"Ne, tohle bylo... přirozený. Ne umělý. Ta skála tím obrostla sama."

"Jak to víš?" řekl La Roque.

"Protože to tak vypadalo!! Vždyť se na ten kus podívejte! Není na tom ani známka nějakého opracování. Ani na těch ostatních trnech nebyla."

"Skála, obrostlá bodlinami!!" ušklíbl se kdosi po Selaminosově levici.

"Říkám, co jsem viděl," ohradil se mladík.

Selaminos se zamyslel.

"Dobře," řekl, "dejme tomu. Našli jste Horszaka a sundali ho dolů. A odvezli jeho mrtvolu sem. Je to tak?"

"Ano."

"Mrtvolu, která byla nabodnuta na trn... do zad, skrz tělo."

"Ano."

"Na trn, který vyrostl na skále."

"Ano."

"Sám od sebe."

"Vždyť říkám!!"

"Hovno," zaskřípal Selaminos zuby. "Báchorky, nic víc. Ani v pohádkách jsem neslyšel o ožvlých skalách. S bodlinami!!"

Jarosnikis se tentokrát neohradil.

"Ještě něco, Selaminosi. Když jsme Horszaka našli, viděli jsme i stopy v blátě. Nikdo ho na skálu nenarazil. Musel k ní dojít a teprve pak ho ty trny nabodly. Samy."

"Samy od sebe!" vybuchl Selaminos. "Hovno!!"

"Nelžu! Byly tam jenom jedny stopy. Muselo to vyrůst než jsme tam přišli... těsně předtím. Najednou. Muselo se mu to zarýt do zad rychle."

Nastalo krátké ticho.

"A tohle myslíš úplně vážně?!!" řekl kdosi.

"Já jsem to viděl."

"I já jsem to viděl," potvrdil řidič vozu. "Nikdy jsem nevěřil na báchorky. Ale tohle... v tom jsou opravdu černý síly. Kouzla."

Nastala kratičká vřava, kterou Selaminos rychle utišil.

"Co si o tom myslíš, La Roque?"

Žoldák se pomalu zaklonil, chvíli mlčel a poté zapátral dlaní v kapse. Vytáhl cigaretu a pečlivě, beze spěchu si připálil.

"Nechci se dotknout vašeho náboženství," řekl potom, "ať už je jakékoliv. Vážně ne. Respektuji víru lidí, pro které dělám. Ale kouzla v tom nejsou."

"Chceš říct, žeš už něco takového viděl?"

Adrien La Roque pokrčil rozpačitě rameny.

"Ne, ale na nadpřirozené síly nevěřím. A nikdo mne nedonutí na ně věřit. Tohle je práce Seveřanů."

"K čertu!!" zaklel Selaminos hystericky, "k čertu!!! Chceš mi tu říct, že Seveřané dokáží vdechnout život hmotě? Skalám? Vždyť jsou to lidi!! Neumí čarovat. Nebo... ano?"

"Přirozeně, že neumí čarovat. Tohle, to jsou ty jejich odporné technologie."

"Technologie, kterými vytvářejí kouzla?!"

Žoldák se předklonil nad desku stolu. Tiše vzdychl.

"Uvědomte si jedno, prosím. Seveřané jsou jenom lidé z masa a kostí. Ale jsou zatraceně vyspělí. Technicky vyspělí. Ty věci, které nám létají nad hlavami, jsou toho důkazem. Všechny ty neseštelitelné věci."

"Jednu jsme sundali," odušil Jarosnikis. "A další skupiny sestřelili jiný."

"Ve stejnou chvíli," zašklebil se žoldák. "Náhoda?"

"Možná se jim něco pokazilo..."

"Ale kdepak! Vy jste ten zásah považovali za své obrovské vítězství. Úspěch, že jste nahoru dosáhli. Možná je to ale vaše největší prohra. Copak nechápete, že nám ty věci samy vlezly do rány? A já si myslím, že to s tímhle vším souvisí."

"Jak?"

"Potřebovali sem něco vysypat. To, co zabilo Horszaka. A fingovali havárii."

Selaminos zavrtěl hlavou.

"To nedává smysl, Adriene. Proč by to nevysypali rovnou? Na to se nemusely ty jejich vosy nechat od nás sundat."

"To je to, co nevím," přiznal žoldák neochotně. "Ale jasné je jedno. Seveřané jsou tady. Ať se nám to líbí nebo ne, tohle všechno je jejich dílo. Hraje se teď hra, ve které je o figuru víc. A je to superfigura. Její síly si nedokážeme představit, protože unikají našim aktuálním vědomostem. Ale jde do tuhého. Hra se mění."

"Smysl!!" vykřikl Selaminos. "Smysl té hry! Ty jsi taky Seveřan, La Roque! A chci, abys mi řekl smysl."

"I ten mi uniká," připustil žoldák.

Jarosnikis, muž v těsné Selaminosově blízkosti, se rozzuřil.

"Říká nám tu pohádky! Proč vůbec ještě toho šaška posloucháme?! Pořád nám říká jen pohádky. Poradce!! Placenej expert. A já říkám, že hovno. To, co jsem viděl, žádný člověk vytvořit nedokáže. V tom jsou opravdu kouzla."

Rozzuřeně práskl pěstí do stolu.

"Je to práce Severu, dejte na mne," pokusil se je La Roque přesvědčit.

"Zázračných Seveřanů, kteří probudí duch ve skále a nechají ji obrůst trny?! Hovno! Hovno, hovno, hovno. Možná se na nás rozzuřil Bůh za to, co se tady děje. Za všechno to střílení, všechny ty vraždy..."

Žoldáka to začínalo unavovat.

"Nepleťte do toho náboženství, prosím! Je to zatraceně praktická věc! Nic jiného, než praktická věc. Z našeho světa."

Ale Jarosnikis ho neposlouchal. Vztekla křičel a klel, chvíli ještě chrlil hrubé urážky a nadávky ve srozumitelné řeči, poté přešel na irvinštinu. Znovu práskl pěstí do stolu a kašlavě se rozeřval.

Selaminos se jej pokusil utiшит, ale nevedlo se mu to. I ostatní bandité byli s výsledky hovoru nespokojeni. Mezi nimi a žoldákem už delší dobu panoval velmi napjatý vztah. Teď, ve chvíli, kdy byli zdrceni smrtí jednoho z nich, potřebovali oběť, na které se vybit. Začali tedy na La Roque křičet, nadávali a vztekali se, Jarosnikis znovu praštil pěstí do stolu a potom ještě jednou.

Když se rozmáchl popáté, stůl se živě zavlnil. Žoldák to spatřil, nestačil však vykřiknout. I Selaminos to uviděl. Otevřel

ústa, snad chtěl cosi zařvat, ale nestihl to, protože Jarosnikis, vzteky docela bez sebe, vrazil pěstí rovnou do stolní desky.

Tentokrát to nebouchlo. Stůl se otevřel, zrovna tak, jako obrovská ústa. Dřevo se roztáhlo do strany, rozjelo se ve vlnitém pohybu náhle nalezeného života, a pěst prolétla do otevřeného otvoru. Po ní hned následoval loket... nakonec zmizela až téměř k rameni.

Tu se stůl uzavřel. S ostrým mlasknutím se dřevo srazilo zpět do dřívější podoby a odkouslo banditovi ruku kdesi téměř u ramene. Kosti zapráštěly, maso se rozcáklo, cosi upadlo dole pod stolem a do okolí se vychrlyly příšerné proudy krve.

Jarosnikis řval. V křeči se vymrštil na nohy, otočil se stranou a pahýl paže se zdvihl, jako by se mladík snažil předpažit. Maso viselo ven v namuchlaných cárech, spolu s roztržitou kostí. I tepny byly vidět. A všude stříkala krev, chrlila se na stůl i na těla zděšených, k smrti šokovaných a zmrzlých banditů. Selaminos prudce uskočil dozadu, krev se mu rozcákla o obličej, mládenec zakolísal a stále řval, příšerným, zvířecím hlasem nepodobným jakémukoliv zvuku, který dokáže vyloudit lidské hrdlo. V následující sekundě se stůl uprostřed zlomil. Udělal to sám od sebe. Prkna se rozlétla, třísky vybuchly nahoru, po kratičký okamžik žoldák uviděl ukousnutou paži, která se chvěje na podlaze. To už létaly fošny. Jedno z prken, ostré jak vybroušené kopí, probodlo dalšího z banditů kdesi těsně nad žaludkem, jiné s tupým úderem srazilo k zemi řidiče vozu.

Nastal chaos a řev, bandité hystericky křičeli a strkali se mezi sebou. Dřevo se stále ještě páralo. Oživle se trhlo na kousičky, které svištěly do okolí.

Tu náhle Adrien La Roque, nájemný žoldák, přežvýkl cigaretu, opřel se o opěradlo své židle, a kupodivu docela klidný se postavil na nohy. Pevně si k tělu přitiskl bundu, přesvědčil se, že má u pasu pistoli, a vypochoval ze dveří. Tady... tady podávám výpověď, pomyslel si. V Sevronu najdu své spojky a za pár dní bych už celou tuhle odpornou epizodu mohl zatlačit do minulosti svého života. Najdu si něco jiného, v téhle válce ale definitivně končím.

Štítivě překročil mrtvolu u auta, obešel srub, z jehož nitra se ozýval hysterický řev, a aniž by pohlédl zpět, odkráčel k lesu, do stínu borovic.

22.

Hluboko pod korunami vysokých a rozvětvených borovic, ale i menších listnatých stromů, kdesi až v samém nitru neprostupného lesa se zastavili. Našli aspoň maličký úkryt: rozeklané skály, v jejichž středu stín udržoval nezvyklý chlad. Byli unaveni. Sedli si tedy, oddychovali a dlouhé, dlouhé chvíle mlčeli. Vítr zatím přehraboval koruny stromu. Zdvíhal zelené větve, rozháněl je do okolí... šumělo to, celý les šuměl, dýchal životem. Zpívali ptáci, přeskakovali ze stromu na strom. Zvířata se válkou nedala vyvést z rovnováhy, rozhodně ne v těchto poměrně klidných místech. U válečných linií to asi bylo jiné.

Dlouhé minuty neřekli ani slovo. Opírali se do skal, tiše dýchali a naslouchali, jak jim srdce přestávají bít. Konečně se dívka trochu předklonila a tiše, pomalu řekla:

"Tohle může být nebezpečné."

"...co?" nechápal pilot.

"Skály. Stromy. Všechno. Není to jako dřív. Žije to, víš?"

Pilot nechápal. Otevřel tedy ústa, ale děvče jej předběhlo.

"Viděls to přeci. Ten dům, stožár... co myslíš, že to srazilo dolů? Vážně, ráda bych, abys mi to řekl."

"Možná...", zaváhal Hanks, "to bylo špatně postavené."

"Špatně postavené!" děvče se rozesmálo. "Jsi vážně tak naivní a nechápavý? Vždyť jsi to viděl!! Tohle... to je vaše práce."

"Naše práce," Hanks vzdychl. "Naše práce je udržet Modré nebe."

"Modré nebe?"

"Projekt, který zabrání Sevrenijcům... tedy vám..."

"... zabíjet se ze vzduchu?" doplnila ho.

"Ano. Dělal jsem pro ten projekt."

"Tomu sám nevěříš, pilote. Podívej, tohle není situace, ve které si můžeme dovolit něco před sebou skrývat."

"Já před tebou nic neskrývám. Nemám to zapotřebí."

"Ne? Viděla jsem... divné věci. Chlapec, který mi nosil jídlo a náboje, zahynul před mýma očima. Rozpustil se pod ním beton, víš? A on do něj sklouzl, spadl do něj čelem a beton jej rozmačkal. Během pár sekund zase ztuhl a rozmačkal mu kosti v těle."

Polkla.

"Taky jsem viděla, jak se hýbají skály. A větve stromů. Jako chapadla. Jedna z větví mne málem zabila. Chápej, pilote, tohle tu dřív nebylo. Nikdy to nebylo. Ještě před týdnem by mne ani nenapadlo, že skály mohou žít."

"Halucinace..."

"To, co jsme viděli dnes, byla halucinace?"

Mlčel, protože neměl co říct. Děvče pokračovalo.

"Ty věci jsou zatraceně reálné. A teče při nich spousta krve. Viš, já nevěřím v boha. Dříve jsem věřila, než... to sem nepatří. Prostě nevěřím v boha. Poslední roky mi nedaly žádný důvod domnívat se, že existuje něco - ať už cokoliv -, co lidskému životu dává nějaký vyšší význam. Nebo co se dokonce o lidi stará! A nevěřím ani na nadpřirozené síly... v jakékoliv podobě. Nebudu na ně věřit ani teď, chápeš?"

"Ne tak docela," přiznal Hanks.

"To, co se kolem nás děje, je lidským dílem. Jenže žádný Sevrenijec, ani Irvinec, ani Sut, nedokáže něco takového spustit. A teď bych byla ráda, kdybys mi řekl, co je ve hře."

Hanks dlouhé desítky sekund mlčel, aniž by našel rozumnou odpověď.

"Ty si myslíš, že Sever nainfikoval sevrenijské území něčím, co... ale proč?"

"Nebylo by to poprvé. Loni se na východě Sevrenie šířily nemoci. Ráno se člověku zamotala hlava. O půl hodiny později přestal vidět. Po šedesáti minutách se objevily puchýře po celém těle. Kolem desáté hodiny dopolední už zvracel krev. V jedenáct mu tekla krev ven póry v kůži. A k obědu byl mrtvý. Krvavý cucek masa, nic víc. Viděla jsem to na vlastní oči, věř mi. To taky nebyla náhoda odsud. Stále mi chceš tvrdit, že letecky kontrolujete naše území, abychom se sami nedostali do vzduchu?"

"Nevím nic o vstupu našich zbraní do Sevrenie. S výjimkou Sféry. Sféra, to je Modré nebe."

Dívka se na něj pátravě podívala.

"Tohle je velice vážné, pilote. A o život jde tobě stejně tak, jako mně. Ty skály kolem nás se kdykoliv mohou začít hýbat... nebo... co já vím, co ještě můžu čekat? Bývaly věci, na které se člověk mohl spolehnout. Ne dnes. Svět je zkrátka jinačí."

"Možná," řekl Hanks, "ale proč tomu tak je, to ti já nepovím."

Tmavovláška vstala a pomalu začala přecházet mezi šedivým kamením. Pistole jí svítila u opasku.

"Nevím, zda ti můžu věřit. Ale zkusím to. Aby bylo jasno: já nehodlám vůbec nikomu věřit. To je jedna ze zásad, které mě život naučil. Ale tobě budu věřit... v rámci možností. A jenom v tomhle. Nechme toho, obraťme list. Co chceš dělat?"

Jordan byl otázkou tak zaskočen, že pouze pokrčil rameny. Až do této chvíle si podobný dotaz nekladl. Všechno běželo tak nějak rychle... teď před ním problém, co dál, vyvstal v ohromující velikosti.

"Moc to ujasněné nemáš, pilote," ušklíbala se dívka. Hanksovi to připadalo nevhodně ironické, ale možná ji v té chvíli křivdil. "Uvědomuješ si, že tvůj život je teď ve hře zrovna tak, jako životy všech lidí tady... možná i víc? Ať už tě chytne kterákoliv armáda, rozsápe tě na kusy. Nebo tě bude dlouhé měsíce otloukat ve sklepeních a po protahovaných

politických jednáních tě pak vrátí Severu jako zmračenou hromádku masa. Nic moc, že?"

"Najdou mě," odpálil Hanks.

"Ach... ano?"

"Máme skvělé lokalizační technologie. Najdou mě během pár desítek minut a přijdou si pro mne. Vlastně se divím, že to ještě neudělali."

Děvče zavrtělo hlavou.

"Snad. Jenže... vsaď na to. No nic, nechme to být. Nic nás dva neváže. Žádné pojítko. Můžeme jít vlastními cestami."

"Jít... kam? Mně stačí čekat."

"Než tě zabijí bandité nebo oživlé skály." Děvče vzdychlo. "Já nejsem lidumil, pilote. Neuznávám cenu lidského života. Vůbec ne. Tady není nic takového, jako cena lidského života. I ty jsi jenom číslo. Maličký pěšáček, kterého možná Federace nechá padnout. Já vím - chápej, jsem si jista - že ty věci kolem jsou vaše zbraně. Není mi jasné, oč Sever hraje, ale je to pořádná hromada svinstev. Tohle je naše země, pilote, ať už vypadá jakkoliv. Můžeme ji třeba poslat do pekla, ale vy to nemáte právo udělat za nás."

Jenže teď mi nejde o vzájemná napadání. Seveřani sem nasypali vlastní zbraně. Možná o tom víš a možná ne. Podstatné je to, že ty si severské zbraně dokážeš představit. Aspoň některé. Já mám představu dost mlhavou. Naproti tomu já se dokážu pohybovat v Severenii, která někoho takového, jako jsi ty, za pár hodin zabije. My se potřebujeme, pilote, i když nás nic neváže. Udělejme obchod."

"Obchod?"

"Tvé zkušenosti se zbrojními systémy Federace proti mé schopnosti přežít. Budeme-li se jeden druhého držet, snad dojdeme."

"Kam?"

"Do Sevronu. V těchto místech se dějí zatraceně ohavné věci. Bandité, farmáři, snipeři, kteří tu mají odlehlá zázemí... všichni se stahují do Sevronu. I když je to sutské město, dá se v něm pohybovat, pokud to někdo umí. Dá se v něm přežít... dokonce snad den či dva."

"Ty věci se mohou dít i tam."

Dívka rozhodla paže do stran.

"Fakt? Ale jsou tam lidé!! A já tam mám kontakty. Přežijeme v Sevronu. Tady bychom za chvíli zahynuli na následky aplikace těch vašich podivných zbraní... nebo hlady, protože civilizace odtud mizí. Dovedu tě do Sevronu, pilote, a pokud narazíme na cokoli, co přišlo ze Severu, spoléhám na tebe. A pochopitelně, spoléhám na tohle."

Dlaní se dotkla pistole.

"Sama jsi říkala že dlouho nevydrží."

"Budeme-li mít štěstí, zítra už budem vlastnit samopal. Takže... uděláme obchod. Souhlasíš? Nebo budeš vyčkávat? Ovšem, to můžeš. Třeba tě opravdu Seveřané zachrání. Je to tvá volba, ale neváhej dlouho."

Hanks věděl, že váhat nebude.

23.

"Něco nového, Kláro?" řekl prezident Kowalski v předsálosti své prezidentské kanceláře. Byl unavený, ztahaný a sešlý. Klára, jeho pohledná osobní asistentka, si toho nemohla nevšimnout. Jako by mu i ty zbývající tmavé vlasy začínaly šedivět, pomyslela si. Není divu, nemá toho málo. My všichni toho máme až zatraceně moc. Říká se, že politika je svinstvo. Možná; ale politika je taky zoufale namáhavá dřina. Vzdychla a vstala ze svého křesla.

"Lékaři přišli s doplňujícími požadavky, ale do stávký asi nepůjdou," řekla pomalu.

"Doplňující požadavky?"

"Chtějí hlavně širší pracovní uplatnění."

"Nejsme komunistická země, Kláro. Nemůžeme diktovat nemocnicím, kolik lidí zaměstnají."

"Vím, ale oni si to zřejmě nemyslí. Po pravdě řečeno, asi to ale není tak ostré, pane prezidente."

"Platové požadavky?"

"Ty utichají. Přirozeně se ozývají hlasy, že kompromis je pro lékaře nepostačující. Ale jsou to marginální hlasy."

"Pak náš vstup do zdravotnictví přeci jen vyšel. Jde o provizorní opatření, ale..."

"Nevím, zda to je výhra či prohra," zaváhala Klára. "Platíme je teď aspoň z několika dost podstatných procent z federálního státního rozpočtu."

"Samozřejmě. Jinak potíže nešly v tak krátké době řešit."

"Rozpočet krvácí, pane prezidente," upozornila ho asistentka. Kowalski ji otráveně propálil očima.

"Ano? Jestli je tu někdo, kdo si uvědomuje vypjatost našich financí, tak jsem to právě já. Položky pro lékaře jsou okrajovou zátěží. I když chápu vaši obavu, že mohou spustit lavinu. Ale Modré nebe... ta zasraná, odporná Sevrenie nás stojí mnohem víc."

"To je pravda."

"Nechme toho," mávl Kowalski dlaní. "Nechci mluvit o Modrém nebi, ne tady. Ve zkratce. Další výtky na adresu monetární unie? Fiskální unie? Z východu?"

"Přirozeně. Musíte s nimi počítat."

"Kdo všechno?"

"Jako obvykle, pane prezidente. Jen se ještě přidal Howley."

"K čertu! Východ si začíná vymýšlet v nejnevhodnější dobu!! A do toho ty otravné noviny, perou se mezi sebou a předhánějí se, kdo vyčíslí největší finanční ztráty... Modré nebe se probírá ze všech stran... a jsme zas u něj," povzdychl si. "U Modrého nebe. Kláro, občas si myslím, že mne opouštějí síly. Teď, po tom maléru s piloty, se všechno zatraceně přitvrdilo. Mám tu Rohana?"

"Čeká uvnitř."

"Nejraději bych tu jeho stařeckou tvář vyškrtl ze svého dnešního programu," postěžoval si Kowalski, "ale nemohu. Zrovna teď potřebuji Rohana víc, než kdy dřív. Nějaké další noviny, Kláro? Demontrace? Atentáty? Odborové stávky?"

"Anarchisté dnes na západě..."

"Zatraceně, o těch já vůbec nechci slyšet, děvče. Je to bezvýznamná skupinka křiklounů. Něco opravdu zásadního!"

"Ty věci nevybočují z normálu, chcete-li slyšet tohle."

"Nevybočují z normálu," Kowalski vzdychl. "Všechny ty věci nevybočují z normálu. Až na tu odpornou Sevrenii. Tu po dlouhá léta vůbec nenapadlo... zabořit do normálu. Takové seskupení fanatických nacionalistických grázlů a já se s ním musím zabývat! Bohužel, věci jsou takové, jaké jsou. Kláro, pošlete mi zprávu do pošty, prohlídnu si ji později. Zprávu o všech těch věcech, nevybočujících z normálu."

"Udělám to. Pane prezidente, chcete i..."

Kowalski ji neposlouchal. Propochodoval ke svým dveřím a dlaní zastínil identifikační čidlo. Počítač rychle prověřil jeho otisky prstů, přeměřil odpor jeho kůže a spoustu dalších parametrů... a pak jej vpustil dovnitř.

Aniž by Rohana pozdravil víc než zdvihnutím dlaně, zamířil Kowalski rovnou k miniaturnímu baru ve zdi. Stěna se před ním automaticky otevřela a on natáhl dlaň dovnitř. Vyndal láhev alkoholu, dolil si maličkou sklenku a obrátil se k baru zády. Stále nepřítomen duchem odkráčel ke svému stolku. Nesedl si do křesla. Opřel se o desku stolu zády a jediným douškem vypil polovinu sklenky.

"Já vím, Rohane, já vím. Víš, co si myslíš."

"Ano?" řekl Rohan nevýrazným hlasem bez emocí.

"Myslíš si, že jsem slaboch. Nastoupil jsem do funkce jako pitomý idealista. O pár let později už podléhám tlakům zbrojařských lobby, nechávám sypat na sevrenijské území svinstva pod názvem "hloubkové programování"... tobě nejde o ústup od ideálů, o ztrátu zábran. Tobě se nelíbí něco jiného."

Rohan zdvihl obočí.

"Vážně?"

"Tobě se nelíbí moje výčitky! A já je cítím, opravdu je cítím. Modrým nebem jsme válku pro Sevrenijce měli učinit méně bolestivou. Místo toho jim z vlastní země děláme peklo v podobě zkušebního polygonu."

"Mýlíš se," začal Rohan Adamovič pomalu, "když říkáš, že jsme chtěli udělat válku Sevrenijcům lehčí. To není pravda. My jsme jen chtěli zamezit rozšíření konfliktu. To platí i nadále. Sevrenie je civilizačně ztracené území. Mírové rezoluce, které přijímáme, vyjednávání s válčícími stranami, které mimochodem už půl roku neběží, to všechno je k ničemu. Ti lidé se velmi efektivně vyvražďují a my tu nejsme od toho, abychom jim to zakázali. Jsme tu jen od toho, abychom bránili své zájmy... a zájmy světa jako celku."

"V tom je protimluv."

"Kde? Řekni mi to."

"Říkáš, že nemáme právo je ovlivňovat. Že hlídáme své zájmy. Prosim. Ale dalšími slovy dodáváš, že hlídáme zájmy světa jako celku... takže jsme přeci jen světovým četníkem, Rohane! Nezavírejme před tím oči!!"

"Budiž," připustil Adamovič, "teď jsi asi trefil do černého. Jsme světovým četníkem. Nikdo jiný to dělat nemůže, protože jsme jediná efektivně fungující velmoc. Ale stabilita světa je i naším zájmem!! Představ si situaci, že se chaos rozšíří po celé jižní polokouli! Všude, v desítkách těch maličkých diktátorských státek... Sevrenie může být rozbuškou. A proto ji musíme izolovat od světa. Není v našem zájmu udělat z většiny planety vroucí kotel. To by se nám mohlo zatraceně nevyplatit."

"Zase Modré nebe," zašklebil se Kowalski. "Pochopitelně, Modré nebe je v našem bytostném zájmu. Z tohoto důvodu. Ale zoufale moc stojí. A teď se k tomu připojila ta tragédie pilotů. Námi zinscenovaná! Vždyť my jsme možná Modré nebe pohřbili!"

"Tomu nevěřím. Nevěřím, že by se politická situace vyhrotila tak, že bychom své síly museli ze vzdušného prostoru Sevrenie stáhnout."

"Ale já se toho na rozdíl od tebe bojím! Možná i proto mne teď považuješ za slabocha."

"Nikdy jsem neřekl, že jsi slaboch, Chrisi."

Kowalski douškem dopil sklenku a postavil ji na stůl za sebe.

"Dokáží číst mezi řádky! A dokáží se orientovat ve skrytých významech slov. Víš, nejsem si jistý, zda nejsme jen dvojicí směšných šašků. Modré nebe... mluvíme tu o světu jako celku, o civilizačních zájmech, o světovém míru... jsme snad bohové? Vždyť my si jen testujeme zbraně!"

"Testy hloubkového programování v reálných bojových podmínkách můžou být pro nás víc než důležité. Zbraň nám zajistí absolutní bezpečí před ohrožením... odkudkoliv. Dokonce i kdyby se Federace rozpadla, a já nevěřím, že se rozpadne, pořád bude západní část dost silná. Dokážeme tedy na planetě zachovat náš jasně tržní a demokratický způsob života."

"Znovu zájem civilizace?!" Kowalski se rozesmál. "Já jsem možná slaboch, ale ty jsi blázen. Opakuji: jediné, co jsme udělali, byly testy zbraní. Doufejme jen, že nám tohle dobrodružství Modré nebe nepotopí, pak bychom mohli oba litovat. Politická situace se přirostne. Východ hodlá v parlamentu podle všeho napadnout monetární unii. Neuspějí. Ne

ted'. Ale co jindy? A nějaké ústupky budeme muset udělat. Nehodlám dovolit, aby tím ústupkem byl náš odchod ze Sevrenie. Ale naše testy nám to velmi zkomplikovaly. Pochopitelně, neseme sami vlastní odpovědnost. Jenže hrajeme přílišně vysoko. A z výšek bývá bolestivý pád. Nebo smrtelný."

"Máme už první výsledky, Chrisi!" Rohan zvýšil hlas. "To ti nestačí? Zahráli jsme riskantní hru, ale uhrájeme ji!"

"Uhrájeme ji, pokud budeme mít zveřejnitelné výsledky. A tím nejsou pozorování naší zbraně. Potřebujeme divadlo. Potřebujeme televizní show. Potřebujeme piloty."

"Na ty je ještě brzy. Řekněme si to na rovinu. Aktuální pozorování nás přesvědčují, že zbraň pracuje podle očekávání. Máme snímky, dokazující nade vše pochyby, že hloubkové programování dokáže vdechnout mrtvému terénu smrtící vlastnosti. Vraždicí skály, stromy, země, otvírající se Sevrenijcům pod podrážkami bot... to je podstata naší zbraně. Nic se nevymyká z očekávání a nic není mimo kontrolu. Ale piloti nám nákazu hloubkového programování mohou zanést až sem, a to nesmíme připustit. Ještě pár dní musíme čekat."

"A co když budou mrtví?!"

"Doufám, že ne," pokývl Rohan hlavou. "Už jen kvůli tomu našemu testu doufám, že přežijí. Pozorování prováděná Sférou jsou jedna věc. Ale detailní poznatky očitých svědků jsou věc jiná. My ty piloty potřebujeme živé, protože viděli naši zbraň v práci. A lépe, než my na těch nasnímaných páskách. Ale až za pár dní, Chrisi!!! Riskovali jsme až doted! Ted' vsadíme na menší riziko. Vyčkávání je oním menším rizikem. Unáhlená akce nám jen nadělá problémy."

Kowalski otráveně rozhodil dlaně do stran.

"Ale... ale Rohane! Já... a slaboch! Vždyť o to právě jde! Opozice tlačí na zrušení Modrého nebe hodinu od hodiny více! A nejsi to ty, kdo si musí stoupat před kamery a vysvětlovat novinářům, proč jsme ztratili dva piloty a dosud je nebyli schopni najít! Zkus si to! Jen si to jednou zkus, potom se můžeme bavit o tom, kdo z nás je slaboch. Dva lidské plamínky v moři pobíhajících, zdívčelých dvounohých zrůd. A já mám čekat?"

"Ty musíš čekat," řekl Rohan klidně. "Nic jiného ti nezbyvá. Zanesou-li piloti zbytky hloubkového programování sem, celé naše životy se zhroutí. Nás všech. Politické kariéry, osobní kariéry, kariéry našich rodin... nesmíme připustit, aby tohle vyplavalo na povrch. To by byl příšerný skandál. Proč to jen musím říkat pořád dokola? Akce na záchranu pilotů je připravena. Kdykoliv ji můžeme spustit, ale musíme ještě čekat!!! Až se sady instrukcí hloubkových programů díky nedokonalým replikacím rozpadnou, pak se nákaza přestane šířit. A teprve pak přijde čas na mediální divadlo, v němž naši piloti zahrají hvězdy. Ted' ještě hrajme na hranu. Nic jiného nám nezbyvá. Ale zisk je větší než riziko, věř mi. Trochu optimismu, Chrisi!"

Kowalski se nezmohl na odpověď.

25.

Toho večera ulovili divokého králíka. Použili k tomu pistoli, ve které se stále ještě nacházelo třicet nábojů. Zprvu to vypadalo, že si tohoto dne na jídlo budou muset nechat zajít chuť. Hlad tu byl, o tom nemohlo být sporu. Jordan Hanks měl v posledních hodinách dokonce divoké žaludeční křeče. Dívka na tom nebyla o mnoho lépe, v minulých letech si však měla možnost na podobné situace zvyknout - a v neposlední řadě si nerada na cokoliv stěžovala.

S ovocem nemohli počítat, protože v místních zeměpisných šířkách kromě keřů, listnatých stromů a občasných borovic nic většího nerostlo. Čekali tedy na zástupce živočišné říše a dlouhé hodiny to bylo marné čekání.

Nakonec se ale králík objevil. Vyběhl z lesa, doskákával až do středu maličké mýtiny, a v místě, kde mladá tráva zakryla kráter po granátu, se zastavil. Dívka neváhala. Aniž by cokoliv řekla, postavila se na nohy a vypálila. Kulka minula cíl, ale něco se přeci jen stalo: králík, vyděšený ranou, vyrazil k lesu, a tím jím z dosahu unikala i potenciální večeře.

"K čertu!!!" vztekala se tmavovláška. "Na tenhle krám nejsem zvyklá! Bez mojí pušky... k čertu, k čertu, zatraceně!!!"

Chtěla střílet ještě jednou, ale Hanks jí pistoli sebral. Se strojovou přesností vypálil pravici před sebe, čipy v jeho mozku doladily pohyby a okamžik po explodující ráně králík vylétl do vzduchu. S několika smrtelnými záškuby se zřítíl na zem. Hanksův zásah proběhl během kratičkých dvou sekund.

Pilot si za to vysloužil obdivný pohled od své tmavovlasé spolence.

"Ani se tě radši nebudu ptát, jak jsi tohle udělal," pokývla mu černovláška. "Pojd'."

Králíka střela zasáhla pod srdce. Ještě se hýbal, když jej našli, což představovalo pro Hankse problém. Jeho první

myšlenka byla, že to nebohé zvíře trpí. Dívka si podobné potíže nepřipouštěla. Utloukla králíka kusem klacku, zatímco se pilot díval jinam.

Problémy nastaly i později - konkrétně v otázce, jak budou králíka jíst. Jordan Hanks nevěřil svým uším, když mu děvče vysvětlovalo, že maso musejí jíst syrové.

"Nemůžeme si dovolit rozdělovat oheň," řekla tmavovláška nevzrušeně. "Oheň je daleko vidět."

"...a?" nechápal pilot.

"Člověk, který je tady daleko vidět, je mrtvý člověk."

"Ale syrové... nemůžeme to přeci jíst syrové!"

"Nemůžeme riskovat, že nás nějaký bláznivý bandita vyhmátne. Těm lidem se těžko vysvětluje, že jsme stejné národnosti... že jsem stejné národnosti," opravila se. "Ty jsi Seveřan. Byli bychom mrtví na místě, už jenom proto. Oheň je příliš riskantní."

"A pistole nebyla riskantní?!" vztekal se Hanks. "Výstřely jsou taky slyšet, ne?"

"To je nutné riziko," odpálila jej dívka. "Žádné výstřely, žádný králík. Žádný králík, noc o hladu. Jasně, pilote? Střílet jsme museli. Oheň nepotřebujeme. V tom je rozdíl."

Jenže Hanks byl tentokrát neoblomný. Při pomýšlení na syrové krvavé maso se mu zdvihal žaludek. Nakonec tedy oheň dělali, i když přes neustávající protesty tmavovlášky. Pilot hádal, že je její teatrální ostražitost pouze odpovědí na fakt, že se nechala přemluvit, a zřejmě nebyl daleko od pravdy.

Králík byl zpracovaný nedbale. Žádná sůl, koření, chlazené pivo. Nic, nač byl Hanks z domova zvyklý. Nic z toho tu zkrátka neměli. S překvapením ovšem pilot shledal, že mu jídlo velice chutná. Byla to první večeře za mnoho minulých hodin, v jejímž průběhu nejedl zbytky pokrmu pro dobytek. Horší to už přirozeně bylo s vodou. Pilot se pokoušel děvče přemluvit, aby se pokusili vyhledat potok, ale tentokrát neuspěl.

"Stmívá se," konstatovala tmavovláška jen. "Nechme to na zítra. Tady je vody habaděj, žízně se nemusíme bát."

Když Hanks viděl, že s děvčetem nehne, přestal se namáhat. Spát šli tedy s plným žaludkem, ale suchými ústy. Teplota se té noci vyšplhala na dobrých sedmnáct stupňů nad nulou, což bylo slušné. Zima je netlačila. Snad to způsobil i fakt, že usnali pod zataženou oblohou, a nehrozila tedy mrazivá noc bez mráčku.

Dlouho jen mlčeli, převalovali se na místě, ale nikdo z nich neusínal. Vitr tiše skučel v korunách borovic a nebem křižovaly desítky maličkých tmavých skvrnek - uzlů síťového homeostatu, Sféry. Hanks přihlížel jejich tanci a cítil, jak mu na srdce sahá ledová dlaň. Stačilo by, aby jeden z těch uzlů spadl sem dolů, jeden jediný... vždyť mne musejí vyhledat za pár minut! Vždycky mě to tak učili a já jsem tomu vždy věřil. Krátká akce, pouhých deset minut by stačilo, abych se dostal pryč z této zpropadené země. Tak proč, proč k čertu váhají? Nač ještě čekají, když mne tu mají jako na dlani?! Sféra se rojila nebem s oslňujícím nezájmem o živý plamínek, který ještě před nedávnem patřil do jejího nitra.

"Tvoji lidé," zašeptala tmavovláška náhle. "Divíš se, že tě nepostrádají, pilote?"

Hanks, udiven tím, jak snadno uhodla, nač myslí, jen pokrčil rameny.

"Najdou mne."

"Možná."

Odmlčela se.

"Může to znamenat dvě věci," řekla pak. "Buďto nejste vy ze Severu tak silní, jak říkáte, nebo... nebo o tebe ti lidé nestojí. Jsi jim lhostejný."

"Tomu nevěřím," špitl Hanks tiše. "I když tě chápu."

Dívka se přetočila na bok a pátravě na něj pohlédla tmou.

"Vážně? Teď nevím, zda ti rozumím."

"Chápu to, jakou cenu přisuzujete lidskému životu... vy odsud."

Tmavovláška se ve tmě ošklivě zaškaredila.

"Ach! Cena lidského života!! O té bych ti mohla povídat, pilote. O ceně lidského života. O ceně života vůbec. Myslíš, že jsem si nevšimla, jak ses tvářil u toho postřeleného králíka? Vaše iluze! Iluze lidí s auty, bytem, chatkou, jachtou... s dětmi ve škole a manželkou u sporáku."

"To nejsou iluze!" ohradil se Hanks dotčeně.

"Že ne? A můžeš mi říct, pilote, co pro tebe udělali? Ti tví lidé? Nebo ty vaše obludné zbraně, které nám křížují oblohu? Nezvané zbraně?! Cena lidského života. Zeptej se jich na cenu lidského života! Ale to jsou věci ze Severu, ne?"

Hanks cosi zavrčel.

"Žijete v pseudosituacích," odušila dívka unaveně. "Sníte si sny o vašich pseudohodnotách... a někde hluboko pod tím je ta tvoje cena lidského života. Poslyš, mluvili jsme už o tom. O vlivu vašich zbraní na situaci... tady. Nemoci, které dělají z lidí krvavé balóny. Nesestřelitelná letadla na obloze. A, což je zdaleka nejhorší, živé skály, živá půda, domy... vždyť vy jste nám sebrali tu poslední věc, kterou jsme ještě měli! Jistotu, že se svět, ten neživý svět, chová tak, jak by měl! Kdykoliv, i v této chvíli se může okolí probudit. Země se otevře a my propadneme dolů, kamsi do... třeba ne. Třeba to bude probíhat jinak. Jak jste jen mohli, pilote? Sebrat nám tuhle poslední jistotu?!"

"Já nevím nic o ostře aplikovaných zbraních v Sevrenii," pokrčil Hanks rameny. "Až na Sféru, ovšem."

"To jsou ta letadla?"

"Ano."

"Žádné nemoci, žádné..."

"Říkám, že o těch věcech nemám zdání. A moc jim nevěřím. My jsme tady, abychom zabránili rozšíření konfliktu."

"Zabránili rozšíření konfliktu," opakovala dívka s ironií v hlase. "S tímhle jsi šel do letadla?"

"Já tomu vážně věřím!!!"

Tmavovláška se smutně rozesmála.

"Zabraňujete rozšíření konfliktu... šířením nemocí? Chcete snad, abychom tady vychcípali? Pochopitelně, tím se problém šíření konfliktu vyřeší."

"To všechno nemusí být severní. Vážně nemusí!"

"Nejhorší, co můžeš ve válce udělat, je přemýšlet o ceně života, pilote," řekla dívka po kratičké pauze. "Nechme toho. Nemá to smysl, já tě nepřesvědčím a ani tě přesvědčovat nechci. Sever s námi hraje zoufale odpornou hru, ale pokud se na to nechceš podívat, neříkej se. Mimochodem, v jedné věci jsi na mne přeci jen zapůsobil."

"Ano?" podivil se Hanks, do značné míry bez zájmu.

"Ovšem. Začala jsem ti věřit, že ty své nesmysly... ty řeči s lidskými hodnotami myslíš vážně. Jen buď opatrný, aby tě to nezabilo. Nic, nechme toho."

Obrátila se v trávě a dlouhé dvě minuty mlčky přihlížela černošedivým mrakům, proti nimž se pohybovaly prázdné skvrnky popelavě černých letadel Sféry. Hanks, ani ne tak vyvedený z míry minulým rozhovorem, jako jen otrávený, se k mluvení neměl. Ležel tedy, naslouchal buchotu vlastního srdce a počítal svůj vlastní dech.

Tu dívka opět promluvila.

"Máš jméno, pilote?"

"Hanks," odpověděl tiše.

"Hanks... Ale existuje více jmen, že?"

"Jordan Hanks."

"Vanda," zašeptala vedle něj, "Jordane Hanksi. Nevím, jestli mě těší, ale aspoň vím, jak ti říkat."

"Existuje více jmen," nahodil Hanks, přičemž využil jejích vlastních dřívějších slov.

Dívka zavrtěla hlavou.

"Ne tady. Dříve tu existovalo více jmen. Já si je pamatuji, víš? Z dob, než to všechno začalo. Studovala jsem... dva roky. Tehdy jsem byla hloupá a naivní husa. Myslela jsem si, že to k něčemu bude. A snad to i k něčemu je, vždyť jenom díky tomu se s tebou mohu teď takhle bavit! Vždycky mi šly řeči."

Zaváhala.

"Ale ta další jména pak někam odešla. Patří starým časům, ne dnešku. A na staré časy chci zapomenout, protože to byly časy lži."

"Tohle jsou časy pravdy?"

Tmavovláška znejistěla.

"Každý ví, kde stojí," řekla potom. "Každý... s tím svým jediným jménem. S identifikací nejsou problémy. Ve městech užívají více jmen, ale ne my tady. Tady je lidí málo. Nechme těch věcí, nemluvme už o Sevrenii. Teď jsi na řadě ty, Jordane Hanksi."

"Můj život ti moc neřekne."

"Zkus to."

"Dostudoval jsem v armádě."

"Takže přeci jen trocha militarismu?"

"Mírové složky mají na Severu velikou prestiž," pronesl Hanks. "A mají taky smysl."

Vanda polkla.

"A dobře platí... ty mírové složky."

"Pochopitelně. Víš, počítám s tím, že až odsud odejdu, půjdu do civilu. Budu bohatý člověk. Ne nějak extrémně moc, ale dost. A koupím si domek, zařídím nový život, všechny ty věci, které k životu patří."

"Ty si pořád ještě nepřipouštíš, že by ses odsud nemusel dostat."

"Oni," mávl Hanks nad sebou dlaní, čímž obsáhl celou oblohu kontrolovanou Sférou, "mne tu nenechají. Nakonec se odsud dostanu."

"Závidím ti tvojí jistotě."

Pilot okamžik zvažoval odpověď.

"Ale já ji opravdu mám, víš? Já vím, jak funguje naše armáda... a politika a tisk... Jednou, až se vrátím domů, budu člověk se slušným finančním zázemím. Zatím ještě váhám, pokud jde o domek, ale už teď mám několik tipů. Docela slušné bydlení je ve White Sands."

Dívka mlčela.

"To jsou přímořská sídla," upřesnil. "Pláže, hotely, drahé zábavní parky... ale i odlehlé samoty u pláží. Představa ráje, White Sands. Až všechno tohle, v čem se teď nacházím odejde, patrně se odstěhuji do White Sands."

Vanda se krátce dotkla jeho ramene.

"Životní epizoda, že, pilote? Nic než životní epizoda. Mám nápad. Tlučeme prázdnou slámu. Pojďme spát."

Hanks, poněkud už hovorem unavený, tiše souhlasil. Opravdu tedy šli spát, zabořili se do trávy a zmlkli. Ještě několik dalších desítek minut pilot marně usínal; převracel se z boku na bok, naslouchal dívčinu nepravidelnému dechu a věděl, že ani ona neusíná. Nakonec spánek přišel. Hanks se do něj propadl, zapadl do bezesné, bezčasé prázdnoty a topil se v ní jako v bazénu černého maziva. Spánek byl přerývaný, trhaný. Pilot se budil, usínal a znovu se budil. Jednu chvíli otevřel oči, aby zjistil, že dívka odešla, ihned se ale zase propadl do nicoty. Možná to vše byl jen kratičký sen.

Děvče nedokázalo usnout ještě několik dalších hodin. Nervózně a unaveně se obracelo v trávě, nakonec vstalo a pooděšlo stranou, ke keřům, lemujícím mýtinu. Tam se Vanda zastavila, zapátrala v kapse a vytáhla zapalovač a cigarety.

Tiše si připálila, vtáhla dým do plic a sledovala, jak se karmínový konec tyčinky přiblížil ke tváři.

"White Sands," zašeptala znechuceně. "Domek ve White Sands. Pláže, zábavní parky, půjčovny vozů... domek ve White Sands."

Krátce zavrtěla hlavou.

"Jenom životní epizoda," řekla pak.

26.

Příštího dne vstali se svítáním. Vzbudili je vyřvávající ptáci; chladný vítr pod zamračeným nebem a občasná kapička deště je po probuzení postavily na nohy.

"Hlavně ne déšť," nadával pilot tiše, "jenom ať neprší!"

"Našli bychom úkryt," konstatovala Vanda neutrálně, "i když v ožvlém terénu žádný úkryt není bezpečný. Ale skryli bychom se, asi by to ani nebyla potíž. Pojď, Hanksi, dojme králíka."

Podělili se o zbytky večeře, tou dobou už ostře zužování žizní. Tu se jim podařilo uhasit teprve o hodinu později, kdy našli maličký špinavý potok. Pilot se na čistotu vody neohlížel. Sklonil se ke korytu potoka, nenamáhal se vodu nabírat do dlaní a potopil svá ústa pod hladinu. Ještě stále pil, když se dívka vedle něj zdvihla. Vodou si nedbale omyla obličej, poklepala Hanksovi na rameno a vyrazili dál.

V hustém smíšeném lese objevili mrtvé tělo. Patrně to byl bandita; byl velmi zarostlý, neupravený - a velmi, velmi překvapený. Ve tváři nebyla bolest, jen úžas. Bandita byl až po lokty v zemi. Pevná, stmelená hlína jej svírala a nedávala mu nejmenší šanci na záchranu. Drny trávy pak objaly jeho tělo ze všech stran, tiskly je a zelené stvolý se ježily nahoru, jako by jimi někdo chtěl kolem těla vytvořit ohrádku. Ten člověk nezahynul zásahem střelné zbraně. Prostě se propadl do země... a v ní se utopil, jen hlava a ramena mu koukaly. Široko daleko nebyla jediná stopa, ukazující na umělou povahu celé záležitosti.

"Hloupý," usoudila dívka po ohledání těla. "Mohli jsme mít šaty. A samopal. Tady nikdo nechodí bez pistole či samopalu. Ale vyhrabávat ho nebudeme. Zbraň tam dole ve hlíně vůbec nemusí být a šaty jsou zřejmě dost poničené."

"Šaty?" nechápal Hanks.

Dívka si jej přeměřila pohledem, který normálně dospělí věnují přihloupým a nechápavým dětem.

"Jestli tu budeš dál chodit v uniformě, Jordane Hanksi, tak nás zabijou co nevidět. Musíš zapadnout... je-li to vůbec s těmi tvými krátkými vlasy možné."

Pilot v tom našel jistou logiku a souhlasně tedy přikývl. Povýšený tón své společnice nechal bez odezvy.

A šli dál. Zamračené nebe - to byl hlavní problém. Orientační problém. Existují přirozeně pravidla, podle kterých lze určit světové strany i bez možnosti orientovat se dle slunce; dokonce kdesi v samotném srdci hlubokého lesa to lze. Jsou to mechy na kmenech, mraveniště... a další podobné tábornické nesmysly. Že jsou to opravdu nesmysly, o tom se Hanks přesvědčil na vlastní kůži. V zásadě ty věci patrně fungují; jsou ale jen přibližné a především, nelze je aplikovat vždy a všude. Na své cestě k Sevrónu tedy bloudili, motali se terénem, postupovali patrně jen v přibližném směru. Kolem poledne byli už dost unaveni, ačkoliv neměli žádnou jistotu, že jdou vstříc svému cíli.

Kolem poledne, ve skalnatém a kopcovitém terénu, také našli podivuhodnou věc. Bylo to kamení - lze-li vůbec nalezené objekty označit za kameny. Byly totiž dokonale kulaté. Každá z objevené pětky kouli měla poloměr do jednoho metru a byla ze všech stran obrostlá ostrými, špičatými trny. Dotek jednoho z hrotů pilota přesvědčil, že by si o něj snadno prorazil kůži. Dívka objekty minula bez komentáře, Hanks tedy též mlčel. Celé to ale bylo stoprocentně

umělé, patrně vyvržené na svah z nedaleké skály... když Jordan přiklekl k nejvzdálenější kouli, zjistil ke své hrůze, že její ostny pokrývá krev. Ještě po kratičký okamžik si namlouval, že nejde o krev lidskou. Potom o kouli zavadil, opřel se do ní, ona se pohnula... a dole, zabořená v hlíně, objevila se utržená lidská noha, končící kdesi pod kolenem. Roztřepané šlachy se rozpletly kolem trčící holenní kosti, kterou už obalily nánosy půdy.

Hanks couval, vyděšen nenadálým nálezem, a to již na něj dívka křikla.

"Dělej, pilote! Nezdržuj se, nemůžeme prohlížet každou věc."

Jordan ji poslechl - a udělal to s jakousi podivnou vděčností. Dívka ho vytrhla z transu a pomohla mu otočit se od urvané hniající nohy.

Znovu šli dál a viděli ještě několik divných věcí, i když žádnou tak krvavou.

Byl to divoký a událostmi nabitý den. O dvě hodiny později se jim podařilo vyzbrojit se. I problém Hanksova oděvu se vyřešil. Stalo se tomu za velmi ohavných okolností, mnohem horších, než jakými byl nález zetlelé nohy, rozcupované živou skálou.

Vnitru vlnitých planinek, na kterých keře nahradily stromy, narazila dvojice lidí na první známku přítomnosti živé civilizace. Byl to jedoucí automobil. Oblast byla protkána pavučinou terénních stezek. Neexistovaly silnice a vůbec už ne upravované silnice. Takový luxus patřil v Sevrenii minulosti. Cesty v loukách byly polorozpadlé, kamenité, téměř nesjízdné. Terénní armádní vozy se s nimi vyrovnávaly, i když je pravda, že ne moc často. V této části Sevrenie nebylo mnoho terénních armádních vozů.

Stroj zaslechl jako první pilot, který na něj upozornil dívku zdvihnutím dlaně.

"Auto!!" sykla tmavovláška. "Tak teď nevím, zda se radovat a nebo skrývat. Auto... to může být moc důležité. Nebo moc nebezpečné."

Aniž by se na pilota ohlížela, vyřítla se vzhůru do nejbližšího svahu. Pečlivě se přitom kryla za keřiky, aby nebyla vidět ze směru, odkud přicházelo hučení motoru. Hanks ji následoval.

Vůz nadskakoval po klikaté pěšince, smýkal s sebou a zmítal se. Zatím byl ještě velmi daleko. Už z těchto míst ale bylo částečně vidět do kabiny stroje. Podle všeho tam byl jediný lidský stín.

"Riskneme to," přikývla Vanda krátce a instinktivně se dlaní dotkla pistole. "Teď si buďto přilepšíme, nebo zahyneme, Jordane Hanksi. Nu což, riskneme to. Poběž!!"

Vozu nadběhli po zvlněných loukách. Podle všeho je řidič neviděl, dávali si totiž pozor. Na vyvýšených místech se skrývali za keřiky, protahovali se mezi nimi příkrčení, s dlaněmi v trávě. Pilot netušil, oč se dívka hodlá pokusit. Ani se nesnažil hádat. Ona to tu zná, já ne. Další události nechám na ní. V jednom z houští si Hanks ošklivě poškrábal dlaň o trny.

Potom se dostali dolů do koryta, v němž se vlnila stezka. Obě strany koryta lemovaly husté keře, neprostupné téměř, a zrovna tak neprohlédnutelné lidským okem. Tam se dvojice zastavila.

"Sem," řekla Vanda tiše. "Musí se dostat sem."

"Ano? A co dál?"

Dívka stiskla v dlaní pistoli: "Dělej, lehneš si na cestu."

"Ale no tak, Vando! To je otřepaný trik."

Tmavovláška zavrtěla hlavou.

"Když se nebudeš hýbat, pochopitelně tě řidič zajede. To je běžné. Matně pamatuji časy, kdy auta stavěla v místech, kde leželi přes cestu nehybní lidé. Teď to neplatí. Neobjede-li, přejede tě. Ale když se budeš hýbat, myslím tím jasně, viditelně hýbat, řidič vyleze. Uvidí uniformu a zkusí tě zatknout nebo okrást a zabít."

"To se mi nelíbí," přiznal Hanks. "Zatčený jsem byl už jednou."

"Tohle je armádní vůz," zašklebila se. "Měl bys to těžší. Mnohem. Nové zážitky, ne? Věř mi, o zbytek se postarám. Jen si tam už zatraceně lehni, nebo ho propásneme!"

Pilot tedy udělal, co řekla. Opatrně, směšně pomalu si lehl mezi stopy kol, pečlivě hledal polohu, v níž jej nebudou tlačit kameny... a potom vyčkával.

Stále ještě vyčkával, když za zatáčkou zavrčel motor.

"Dělej, plaz se!" křikla Vanda. Pokusil se tedy o to... a to už tu vůz byl, malý terénní automobil s plachtou zakrytým nákladním prostorem. Hanks se vyděšeně zdvihl na bok, kratičkou chvíli jej zmrazila paralyzující hrůza, že ho řidič opravdu zajede, ale v témže okamžiku zaskřípaly brzdy. Stroj s rachocením nadlétl na kamení, smýkl sebou a zůstal stát.

Řidič vozu, zarostlý a zašpiněný Irvinec, už otvíral dveře kabiny. Levicí se ještě přidržoval volantem, pravici s pistolí v dlani vysunul kolem rámu dveří a začal se z vozu vyklánět.

V tu chvíli se z křoví vyřítla Vanda. Jako stroj, bez okamžiku váhání, se vrhla na dveře vozu a vši silou je vrazila zpět do rámu. Ozvalo se křachnutí zlomené kosti, řidič zařval a pistole mu vypadla z dlaně. S prasknutím se odrazila od kamení. Z kabiny stroje teď čouhala jen pomuchlaná pěst.

Dívka ostrým trhnutím dveře vyrvala zpět k sobě. Nedala řidiči šanci, aby si bolavou ruku chytil druhou paží. Ostře a tvrdě zarazila Irvinece do nitra vozu, pevně mu sevřela vlasy a několikrát praskla jeho hlavou do volantu. Hanks tomu všemu zděšeně přihlížel, zatímco se pomalu sbíral ze země. Očekával, že pasažéry auta okradou. Nečekal však tohle. Vyděšeně civěl na to, jak dívka bez jediného zaváhání mlátí řidičovou hlavou do palubní desky. Nato se Vanda zapřela o práh nohou a vytáhla zmítající se tělo z kabiny ven.

Řidič byl stále ještě při vědomí. Zoufale, zděšeně se pokoušel odplazit pryč. Zdvihl se tedy na záda, opřel se o lokty, cosi křičel a po čele mu stékala krev. Za neustávajícího plačtivého nářku se posunul o půl metru dozadu.

Nato dívka vytáhla pistoli a zamířila jí řidiči na čelo. Cvakla pojistka.

Sekundu před tím, než hodlala stisknout spoušť, jí Hanks chytil ruku. S přesností stroje, kterou zvyrazňovalo doladování pohybu hardwarem v hlavě, vystřelil pilot pravici, uchopil dívčinu paži do dlaně a smýkl jí stranou. Práskl výstřel a kulka se zaryla do kamení.

Tmavovláska zuřila.

"Zatraceně!! Do prdele, zatraceně, co to vyvádíš, Hanksi?! Musím to udělat, zkrátka musím, chápeš?"

"Zabila bys ho! Přeci ho takhle nezabiješ?"

"Já musím!"

"Jako zvíře! Vždyť to není v boji, to je obyčejná poprava!!"

Vanda vztekle zdvihla pistoli a hřbetem pravé ruky si odhrnula vlasy z očí.

"Poprava! K čertu, pilote, víš ty vůbec, co se tady v těch končinách děje?! Pomalu pláčeš pro stupidního králíka, zatímco kolem tebe umírají lidé! Uvědom si to, laskavě!!! Co si myslíš, že tady dělám já? Jaká je moje role? Seberu se, jednou, dvakrát do měsíce. Odcestuju na jih, v kopcích kolem Sevronu nabiju flintu a střílím ten dobytek jako škodnou... staří lidé, mladí, děti, auta... jsem sniper, jasný? Každý tu má nějakou roli. A nehledej tu svatou roli, protože tu tady nenajdeš!"

"Ale... ale takhle..."

"Pokud ho nezabiju, půjde po nás. Sežene své lidi a půjde po nás. Jen málokdo tady funguje na vlastní pěst. Bude to buďto běžný voják a nebo bandita. V obou případech máme problém. A jestli bude schopen se pohybovat, máme ten problém rychle."

"Jenže..."

Dívka ho zarazila. Obrátila se, opět natáhla dlaň s pistolí a dvakrát krátce za sebou vystřelila. První rána šla do pravého, druhá do levého kolene. Irvinec, už teď dost ztýraný, otevřel ústa a rozkřičel se široko daleko. Nařikal, svíjel se u země a zdravou paží se zoufale snažil setřít zranění ze svých nohou dolů. I Hanks vykřikl, vyděšen k smrti.

Dívka jen pokývla hlavou.

"Víc jsem pro něj udělat nemohla," řekla suše a vrazila do pilota ramenem. "Máme štěstí, byl sám. Dělej, hni s sebou! Otevři nákladní prostor, já se podívám do kabiny."

Hanks se plačtivě odpotácel dozadu. Poslechl ji, protože v posledních sekundách z něj veškerá vůle vyprchala. Otevřel dveře, nad nimiž se klenula stříška z plachty, a spatřil jednu z nejhroživějších věcí, jakým kdy za celý svůj život čelil.

Z vozu se vysypali mrtví. Bylo jich tam možná pět, nějaké tělo ještě Hanks zahlédl vepředu u kabiny. Mrtvolky vypadly ven, zkrvavené a zmražené. Nohy, ruce, hlavy potřísněné krví... na okamžik Hanksovy oči spočinuly na tváři vousatého muže, jehož spánek zdobila ožehlá rána. Ač mrtvolné barvy, jinak byl tento člověk na Sevrerijce nezvykle čistý. Šaty měl nažehlené - v místních poměrech cosi nevídaného! -, boty se blýskaly. Moc si té čistoty neužil. Pravá ruka mrtvolky byla nepřírozně zkroucená a na jejím zápěstí svítily náramkové hodinky.

Hned vedle tohoto muže vypadlo menší tělo, tváří k zemi. Hanks spatřil nazrzlé blond vlasy, dlouhé, pečlivě sestřižené k ramenům. Taky barvu oblečení. Byla jiná, než na jakou si tady zvykl. I když špinavá, přesto tak nějak slušnější, civilizovanější. Vrhle se na to tělo a instinktivně je otočil, aniž by si uvědomil, proč mu ty šaty připadají normální: měly barvu jeho uniformy.

Mrtvola se převrátila, hlava se na ohebném hrdle zaklonila dozadu a otevřené oči se upřely vzhůru, do oblohy prošíité uzlíčky Sféry. Modré oči. Blond vlasy, hladké tváře, ani jediná vráska. I po smrti byla půvabná. Hanks otevřel ústa, okamžik zmrzlý na místě tou hrůzou. Pilotka Geena Strattová, Seveřanka, se kterou Jordan mluvil před časem v baru u hracího automatu. Byla krásná, byla - dokonce i teď - upravená, byla... mrtvolně bílá, čelo ožehlé od zásahu pistolí. Uprostřed, mezi obočím, černala se zaschlá strupovitá skvrnka. Kost v těch místech byla rozježena, nahnuta do stran jako kráter.

Jako by jeden způsob smrti nestačil, zkombinovali vrahové Geeny Strattové hned metody dvě. Hrdlo, od jedné krční tepny k druhé, obklíčila zarudlá, zkrvavená linie zubatě rozevřené kůže. Maso tu bylo nacupováno na kousky, cary kůže trčely ven. Kdoví, čím dívku podřízli, ostrý nůž to ale nebyl. Krev stekla od hrdla dolů k nadřím, kde zamazala uniformu. Taky u úst byl proužek krve, byť kupodivu ne moc velký.

Tu Hanks začal couvat. Couval, couval zpět, potom se otočil, několika rychlými kroky přelétl ke straně stezky, předklonil se a okamžitě zvracel. Svět se roztočil a krajina v jeho okolí se začala houpat. To je sen, přesvědčoval sám sebe. Je to sen, nic reálného, jenom sen. Celé tohle není nic víc, než sen. Žaludek v jeho útrokách šílel.

Stále se ještě dával, když tmavovláská oběhla vůz. Svíjející se tělo postřeleného řidiče bez mrknutí překročila a rychlými kroky minula bok automobilu. V pravé ruce držela řidičovu špinavou bundu, přes rameno měla přehozený samopal spolu s nábojnicovým pásem. Zarazila se u zabitých těl, o která málem zakopla.

Krátce po nich přelétla pohledem. Pochopitelně poznala, co Hankse tak vyřídilo. Všimla si toho děvčete rychle - nejprve jeho severské uniformy, poté prostřelené lebky. Atraktivní rysy mrtvé tváře jí zůstaly utajeny, neboť takovými detaily se odmítla zabývat.

Vanda zavrtěla hlavou a odpochovala za Hanksem.

"Hele, Hanksi, je mi to líto," řekla netečným hlasem a nedbale ho chytila za rameno. "Ale dalo se to čekat, víš? Možná je to odpověď na tvoje úvahy, co budeš dělat, až odsud odejdeš."

Pilot se zdvihl, zavrával, žaludek se mu opět obrátil, ale ovládl se. Dívka natáhla pravici a hodila mu na rameno špinavou bundu.

"Ještě ti připadá, že život řidiče stál za záchranu? Tohle není hračka, pilote, už ti to došlo? Není to exkurze do ZOO. Tohle je zatraceně reálné. Nic, vem to na sebe."

Obrátila se zpět a na okamžik zaváhala.

"Ještě ti najdu kalhoty. Tady v té hromadě... někde prostě bude aspoň trochu použitelný kus šatů! Doufejme. Hlavní je, že máme samopal. A hromadu střeliva."

Jordan zasténal. Dívka se ještě na kratičkový okamžik otočila tváří ke svému společníkovi a tentokrát už opravdu s ohledy jej klepla dlaní přes bundu na prsou.

"Nemysli na to, Jordane Hanksi. Nepomůžeš jí. Prostě na to nemysli. Máme důležitější věci na práci, než začít panikařit a naříkat."

Polkla.

"Však my se tady nějak protlučem," dodala pak.

27.

I Adrien La Roque, nájemný žoldák, vyhlášený na území Severní federace za psance, cestoval. Prodíral se hustými lesy jižně, vstříc Sevronu, v němž se nacházely jeho spojky. La Roque spoléhal na ty spojky. Byly jeho jediným zdejším pojítkem na okolní svět - a byly, to především, jeho jedinou únikovou cestou. Stezka ven nemířila na sever. Vedla více na jih, do nestabilních státek diktátorských režimů, z nichž však již existovalo mnohem víc únikových cest. Sevrenie, to bylo především anarchistické peklo. Země nikoho, bez vlády, bez hospodářství, bez policie, zákonů. Každý, kdo chtěl, mohl střílet každého. Vše bylo dovoleno; přirozeně, obě válčící strany se pokoušely na svých územích realizovat jistou dobu fašistických státních správ. Bylo to ale téměř zbytečné, protože lokální správy se v neustále probíhajících mikropučích rychle měnily, stejně tak jako se obměňovala i mapa obsazených území. Sevrenie, to byl chaos, nic víc. La Roque dobře chápal, jak obtížné je uniknout z fašistické země. Chápal však také, o kolik obtížnější ještě je utéci ze země, v níž není režim žádný.

Sevron byl světélkem na konci tunelu. La Roque tedy kráčet, poslušen klamných znamení přírody, označujících světové strany. Pochodoval zalesněnou planinou, mýjel kopce, skály, malé říčky, a kolem něj se děly věci. Viděl kupříkladu zemi, otvírající se v podobě obrovských úst. Málem do jedné takové pasti sklouzl, podařilo se mu však vydrápat se po hraně otevřené jámy ven. Terén tentokrát reagoval líněji, než jak hloubkové programování zafungovalo v případě oživlého stolu ve sruhu banditů. Země se zkrátka rozvlnila, otevřela se jako vyhladovělá ústa, okraje těch úst se bortily a padaly dolů, ale vše to bylo tak nějak nepovedené a pomalé. Žoldák, k smrti vyděšený divadlem, na které nebyl zvyklý, opustil místo jak jen rychle dokázal.

I později se jej neživé okolí pokusilo zabít. Jedna ze skal, mezi nimiž se prodíral, na něj znenadání vystřelila několik maličkých, zubatých kuliček. Byla to jádérka o velikosti nanejvýš dvou centimetrů, obrostlá ovšem jehlicemi jako stočený jezeček. La Roque by si byl ničeho nevšiml, kdyby se mu jedna z takových věcí neodrazila od kombinézy. Dalším dvěma se poté uhnul. Vypadalo to, že skála svou roli nezvládá, jak by měla. Kuličky byly křivé, ostny byly zohýbané a chyběly jim ostré špičky. Tahle zbraň by mne snadno zabila zásahem do hlavy, pomyslel si žoldák, kdyby ale byla v pořádku. Ne vše se zřejmě životem probuzenému terénu podaří.

Ač stále živý, otrávený byl nájemný žoldák La Roque na nejvyšší míru. Kde jsou ty časy, kdy jsem se mohl spolehnout na okolní svět... na to, že voda teče z kopce, na to, že led klouže, že se pískovcové skály občas drolí, že mi půda pod nohama vytváří kvalitní stezku... k čertu!! Že já blázen se nechal uvrtat do tak odporného konfliktu, jako je tento! Kde jsou ty staré dobré války, v nichž člověk za své nepřátele pokládal právě a jen další lidi? Mávl dlaní. Začínáš být sentimentální, Adriene. Sentimentální... a starý na tohle. Prošel jsi už spoustou věcí, časy se ale bohužel mění. Jak jen hloupý byl nápad, jít do této války. Přirozeně ti tady nikdo nezaplátí, a navíc ty nové věci... Jenom hlupák by se nechal vmanévrovat do nepřehledného a barbarsky krvavého konfliktu na samé hranici Severní federace; neboť je jasné, že Seveřané zdejší události nemohou nechat bez odezvy. Já jsem takový hlupák. Kde jen jsou? Ty staré války? Až odsud zmizím budu dál dělat na drobných vojenských pučích, na organizování povstání miniaturních národečků, ukřivděných indiánů... Sevrenie! K čertu se Sevrení.

Toho dne spal pod otevřeným nebem. Obloha byla šedivá a křížovaly po ní desítky uzlíčků homeostatické Sféry. Prodloužená dlaň Seveřanů. Prodloužená dlaň lidí, nadaných silami bohů. K čertu! Po této úvaze opravdu usnul.

Příštího dne pokračoval v roklicích. Postupoval vpřed a znovu se jej skály pokusily zabít. Nic nestřílely, zato natáhly chapadla. Dlouhé šlahouny z oživlého kamení se rozlétly do okolí, něco od nich odpadávalo a drolilo se, některé opravdu praskaly a rozpadaly se v prach. Ani jeden z těch šlahounů k žoldákovi nedosáhl. Možná šel moc daleko. Faktem bylo, že mu to na optimismu nedodalo. La Roque byl k smrti unavený. Už celý den nejedl, vodu pil v potocích spolu se špinou, nocovat byl nucen v navlhlé trávě, ráno promočen padající rosou. Sevron. Brána z chaotického pekla. Sevron, Sevron, tam někde přede mnou, docela kousíček... Sevron.

Ještě si opakoval to slovo, dokola, jako smyslů zbavený, když jej odchytil Selaminos. Nebylo divu, že žoldáka dostal; Adrien La Roque byl tou dobou velice nepozorný. Selaminos na něj vyběhl zpoza nejbližší skály, cosi pokřikoval v irvinštině, nadával a vztekal se a v ruce držel odjištěnou pistoli. La Roque se nelekl, jen se zastavil. Nedokázal už cítit strach. Byl jen znechucený tím, že jej ten špinavý bandita, jehož úchyly mu vždycky lezly pro svoji amatérštinu krkem, dostal tak snadno.

"Pistoli!!" křičel Selaminos. "Dělej, hod' na zem pistoli."

La Roque ho poslechl.

"Tak povídej, Selaminosi," řekl rezignovaně.

"Ty bys měl povídat! Tys porušil naše smlouvy!!"

"Smlouvy?" podivil se žoldák. "Hele, Selaminosi, nevykládej si to špatně. Ale jste jen skupinka břídlů. Ještě nikdy jsem nedělal s někým... takovým. Platili jste mě za poradní hlas. Mizerně platili. Dával jsem vám rady. Problém je v tom, že na zbraně Severanů jsem i já krátký. Což vy, coby břídlové první třídy, nedokážete pochopit."

"Mohl bych tě odprásknout na místě!!" zuřil bandita.

"Ano? Posluž si."

Byla to hra vabank a La Roque to věděl.

"To by bylo moc snadný! Tak se ze svých závazků nevykroutíš."

"Závazky! Najednou si jich ceníte. Závazků!! Před pár hodinami jste na mě řvali jak blázni. Nechápeš, že ani já nedokážu říct, co se kolem děje?!! Náhle si jich až zatraceně ceníte, vzájemných závazků. Když jste mne hledali!"

"Nehledal jsem tě," přiznal Selaminos. "Vyrázil jsem do Sevronu. Zastavil jsem kousek odsud, nahoře, ve stráních nad skalami. A náhle jsem tě uviděl... dalo se to čekat. Cesta do Sevronu vede tudy. Jedna z cest."

Žoldák okamžik váhal, zda se nepřeslechl.

"Zastavil jsi kousek... to znamená, že jsi tu sám? A ostatní?!"

Selaminos pokrčil rameny.

"Mrtví. Vyjeli jsme tři. Dva z nás zabily stromy. Teď už jsem opravdu sám. O to víc mne naše setkání těší."

La Roque krátce pokývl hlavou.

"Sám. Takže tvoje skupina už neexistuje."

Bandita neodpověděl, pouze přikývl. Pistoli pořád držel před sebou.

"Svoji smlouvu jsem uzavíral se skupinou jako celkem. Ale ta už coby smluvní strana neexistuje. Pak naše smlouva vypršela, Selaminosi. Nech mě jít. Půjďme si každý svojí cestou."

"Už jsem ti řekl, že se z toho tak snadno nevykroutíš!!" odsekl Selaminos a hodil žoldákovi pod nohy želízka. "Nasad' si je."

"Selaminosi!!"

"Dělej, nasad' si je!"

"V čem... v čem ti bude dobrý nájemný žoldák? Teď? Na cestě do Sevronu je lepší postupovat osamoceně. Člověk nebudí tolik pozornosti a má víc šancí na přežití."

"Do Sevronu pojedeme vozem, kámo. Existují stezky, které každý nezná. Nejsou ale na nich hlídky. Aspoň ne moc často."

"Neodpověděl jsi mi!"

Selaminos zaváhal.

"Potřebuji tě, protože... protože jsi Severan, La Roque. Říkáš, že neznáš moderní zbrojní systémy Severní federace. Budiž. Ale víš toho víc, než já. Můžeš se mi hodit. A teď si už zasraně nandej ty želízka!!"

La Roque vzdychl.

28.

Zavražděnou pilotku Geenu Strattovou pohřbili v nedalekém lesíku. Tmavovláška se pohřbu pokoušela zabránit, protože považovala jakékoliv další zdržení za zbytečnou komplikaci, zjistila však, že s pilotem nehne. Stočila tedy odcizený automobil z vyjetých kolejí mezi stromky, otráveně souhlasila s tím, že se na chvíli zastaví, a dokonce

pomohla pilotovi v hloubení hrobu. Celou tu dobu Hanks neřekl ani slovo. Faktem bylo, že do značné míry zůstával vyšínutý. Mysl mu zatemňovala jen poloprůhledná opona, vše kolem bylo nereálné - a poněkud veliké šaty, které měl teď na sobě, pocit fikce jen zdůrazňovaly. Hanks jednoduše nemyslel; ne tehdy. Zůstával prázdný. Bez jediné jiskřičky v mysli vyhloubil obdélníkovou jámu, pečlivě do ní pilotku uložil a opatrně ji zaházel hlínou. Vanda, která tou dobou jen mlčky přecházela kolem, z vozu vytahala další mrtvé a odtáhla je stranou. Snad, přemítala, snad nebude chtít pohřbívát i je! Nic proti ideálům, ale vše má své meze.

Hanks ale na pohřeb ostatních ani nepomyslel. Vlastně na ně dočista zapomněl. Mlčky stál u nízké mohyly nahromaděného kamení, do níž zarazil improvizovaný dřevěný kříž, zíral do prázdna a ani se nepohnul. Po deseti minutách to už děvče přestalo bavit.

"Hele, Jordane, to je všechno pěkný," ozvala se za jeho zády. "Já tě chápu, fakt. Nebo se tě aspoň snažím chápat. Ale máme ještě spoustu věcí na práci."

"Věcí na práci," zopakoval Hanks dutě.

"Musíme ulovit něco k večeři," začala Vanda pomalu, "protože už mi zatraceně kručí v žaludku. Musíme najít úkryt. Pravda, s vozem se teď už moc daleko nedostaneme. Ale zítra by nás mohl dovést až skoro k Sevrону... nu a pak půjdeme pěšky."

"Proč?" špitl pilot, částečně již probraný z netečnosti. Pomalu a neochotně se obrátil od čerstvého hrobu.

"Dostali bychom se do Sevrónu i tak. Jsou určitá místa, která tamní armáda moc nehlídá. Ale je to risk. Projdeme pěšky, tak budeme daleko méně nápadní. A potom ukradneme jiné auto. Pojď, Hanksi. Musíme s sebou hnout."

Jordan se nechal odvést. Odjeli, stroj proklíčkoval relativně velmi sjízdným lesním terénem, sjel na oficiálně užívané stezky a zamířil jižně.

K večeru opravdu lovili. Podařilo se jim dostat koroptev, ale za moc ten úlovek nestál. Pistolí se loví relativně dobře, samopalem je to slabší. Koroptev byla zásahem rozmetána na kousičky, které pak dvojice lidí pracně sbírala a ohřívala nad rozdělaným ohněm. Hanks se už z nejhoršího vzpamatoval. Vyprávěl dívce o dávných časech, o dobách, kdy nastupoval do armády, kdy studoval... a poslouchal, jak Vanda vyhýbavě a poněkud neochotně mluví o podobných časech v této neveliké zemi, která se později propadla do pekla. V příbězích, o nichž tmavovláška mluvila, občas figurovali i příbuzní; bratr, rodiče. Přátelé... ti častěji. Když se Hanks ale zeptal, co se s nimi stalo, dívka se z odpovědi rychle vykroutila. Později pilot pochopil, že se možná dotazoval na něco netaktního, a přestal být tedy v těchto věcech zvědavý.

Spali venku. Faktem bylo, že se mohli k spánku uložit v nákladním prostoru vozu, odmítli to však oba, ač z docela odlišných důvodů. Dívka, zvyklá zmítat se v noci kdesi na hranici spánku a bdělosti, cítila, že případné chystané napadení třetí osobou dokáže venku odvrátit. Tam totiž člověk relativně dost slyší. Kabina vozu ho od okolí poněkud izoluje, a to může být riskantní. Pilot se bránil nocování v autě z příčiny naprosto zjevné: odmítal spát tam, kde před pár hodinami ležela hromada brutálně zavražděných lidí. Krev konečně nacházel ve voze všude, a to včetně řídících sedadel. To samo o sobě stačilo k tomu, aby se rozhodl spát pod otevřeným nebem.

Zalehli tedy, zírali na částečně vyjasněné nebe, na němž zamrkaly hvězdičky, a pokoušeli se nevšímat si mušek, poletujících oblohou a schopných tuto zemi v pár chvílích vylidnit, pokud by se jim zachtělo.

Znovu mluvili o všem možném a tentokrát se zdálo, že jsou přeci jen veselejší. Témata hovoru ale nijak růžová nebyla.

"Sevrón," šeptal pilot tiše. "Určitě zítra? Nebo později?"

"Jsme nedaleko. Budeme muset minout první obranné linie. To bude fuška. Zvládnem to i s autem, ale příkláněla bych se k tomu to neriskovat. Překročíme obranné linie pěšky, a od té chvíle vše zhoustne. Taky si budeme muset dávat pozor na nášlapné miny."

"Vše zhoustne," konstatoval Hanks tiše. Zaklepal se.

"Tady to nic není, pilote," špitla dívka, "tohle je irvinské území. A není tu moc armády. Válečná linie vede jinudy, tady jsou jenom snipeři a bandité. A trocha oficiální armády. Jižněji... nechme toho. Starosti nechme na zítřek."

Hanksovi to nedalo.

"Jsme v Sevrónu," řekl. "Dobře. Představuji si, že jsme v Sevrónu. Co potom? Protože já to nevím, Vando. Nevím, za čím vlastně jdeme."

"Starosti nechme na zítřek," zopakovala dívka jen a pilot neodpověděl.

Potom mlčeli. Dlouhé desítky minut, možná přes půl hodiny nepadlo ani slovo. Hanks, paralyzován Sférou nad hlavou, přihlížel jejím manévřům na obloze. Věděl, co se tam nahoře děje... uměl si to představit. Celý ten zoufale složitý mozek, mechanismus, který propojuje hardware, umělé biotické mozky a lidskou mozkovou tkáň do roztroušeného řídicího centra... to nebyla mrtvá zbraň, ale živoucí organismus. Bytost, dalo-li se to tak nazývat. Bytost, která mne může kdykoliv vytáhnout z tohoto pekla. Ví o mně? Začínal o tom pochybovat. Začínal tušit, že jeho záchrana nebude samozřejmostí. Že přijde v možná dost vzdálené budoucnosti, pokud vůbec přijde, a že patrně přijde za divokých okolností. Poprvé Jordan Hanks také zaváhal nad otázkou, jakou cenu přisuzuje Severní federace individuálnímu lidskému životu.

Potopen do úvah tohoto typu, rozjímal Hanks v chladivé trávě. Traumata uplynulého dne pominula, mrtví, které na vlastní oči viděl, se teď ukryli za mlhavý závoj. Geena Strattová, sympatická, i když trochu nekonvenční pilotka. Plakal by pro ni, ale ne teď. Teď přišla noc. Příběhy, které se odehrály za světla, jako by do jeho života nepatřily.

Dívka vedle něj tiše oddychovala. Po dlouhé minuty na ni Hanks dočista zapomněl. Ve chvílích, kdy si jí všiml, předpokládal jaksi automaticky, že tmavovláska spí. Uprostřed oněch chaotických úvah plných ideálů a podobných naivit se ale náhle přistihl, jak mu levou paží prostupuje nepříjemné mravenčení. Vanda se na něj přitiskla a přimáčkla jeho levici k zemi.

Pilot se tedy pokusil odtáhnout. Odsunul se trochu stranou, zkusil paži osvobodit, ale tlak neustával. Děvče se mírně překulilo a zaujalo dřívější polohu. Vyburcován ze svých úvah na ně mlčky pohlédl a s překvapením zjistil, že se na něj dívka dívá.

Tmavovláska ani nemukla. Zamrkala, tvář napůl utopená ve tmě, krátce se nadechla a pečlivě si pilota změřila. Hanks, zmáten poněkud, nevydal byt' jen jedinou hlásku.

"Starosti nechme na zítřek," zašeptala Vanda náhle, zhoupla se a pevně přitiskla Hankse k zemi. Překulila se na jeho směšně velké šaty, aniž by mu dala jakoukoliv šanci zareagovat. Pilot překvapeně zjistil, že se téměř nehýbe. Chabě se pokusil vykroutit, ale dívka jej vmáčkla do trávy.

Potom zdvihla tvář, tak, aby na Hankse viděla.

"Už zhruba čtyřicet hodin vím, jak se jmenuješ, pilote," špitla. "Nezapomněli jsme na něco?"

Hanks nejapně zalpal po dechu, vmáčklý do země. Špatně se mu dýchalo.

"Opomenuli jsme polibek na tykání," poučilo jej děvče.

29.

Když bylo po všem, zůstal Hanks nehybně ležet v trávě. Mlčel; a naslouchal vlastnímu srdci, které mu explodovalo v hrdle jako série granátů. Jen před pár hodinami zastřelil samopalem korpotev. Kdo ví, říkal si, zda tohle není větší rachot.

Noc byla naštěstí teplá. Netrpěli tedy zimou a nemuseli se zabývat problémem přikrývek. Tmavovláska se k němu přimáčkla z pravé strany, přehodila přes ně Hanksovu velikou a špinavou bundu, a tvář mu položila na rameno. Pilot zíral do nebe. Cítil, jak děvče v jeho blízkosti dýchá.

"Jsme blázní," zašeptal potom. "Hotoví blázní, Vando."

"Vážně?" zeptala se poněkud netečně.

"Jistěže jsme. Nečeká nás žádná budoucnost."

Přiměla se pohnout hlavou a vzhlednout nahoru do jeho tváře.

"Teď jsi řekl jednu z nejrealističtějších věcí, jaké jsem kdy od tebe slyšela."

"Vážně?" tentokrát se podívil on.

"Žádná budoucnost. Ale v tom je vtip, víš?"

"Vážně?" řekl znovu.

"Odvykla jsem si uvažovat v kategoriích typu budoucnost či zítřek. Já žiju dneska. Nemám žádnou budoucnost, Jordane. Možná tu už za rok nebudu. Jsem šťastná za každý den, kdy ještě dýchám."

"To je..., " řekl, "moc smutné, Vando."

Dívka chvíli přemýšlela.

"Ne, to si nemyslím. Je to jen praktické. Fatalismus? Tady musíš být fatalista, Hanksi. Ve válce to nejde jinak."

"Asi," připustil. "Ale stejně jsme blázni."

"Když něco chci a mám to na dosah, tak si to prostě vezmu," pronesla dívka pomalu. "Váhání se nevypláci. Kdo váhá, zmešká. Nevím, proč bych kvůli tomu měla být blázen. Že nemáme budoucnost? My dva? Není nic tak zjevné jako tohle. Ale záleží na tom?"

Hanks nenašel slov a tak jen mlčel. I tmavovláska chvíli mlčela. Opírala se hlavou o jeho rameno, oči doširoka otevřené. Potom se opět zaklonila.

"Otázka, Jordane. Osobní otázka. Odpovíš mi? Nemusíš, když nechceš."

"Ale jo," připustil Hanks, "asi ti odpovím."

"Máš děvče?"

Hanks otevřel ústa.

"Proboha, pilote!!" rozesmála se dívka. "Jestli se něčeho nemusíš bát, tak je to žárlivá scéna. Ty pořád přemýšlíš, jako bys byl doma. Ale tady se lidé chovají jinak. Jak jsem už řekla, my jsme fatalisté. Kromě toho, víš přeci, že nás dva nepojí žádná myslitelná společná budoucnost. Jsem prostě zvědavá."

"Mám děvče," prozradil Hanks. "Jmenuje se Jillian."

"Pěkné jméno. Je hezká?"

Pilot přikývl.

"Ano... moc. Je moc hezká, Vando. Křehká blondýnka, inteligentní a milá. Někdy se sám sebe ptám, čím jsem si ji zasloužil."

"Vážně?"

"Myslím, že je to velmi vážné. Vzpomínáš, říkal jsem ti, že chci koupit domek ve White Sands."

"Vím."

"Než... než mne sestřelili, přemýšlel jsem o tom. Jill mi poslala fotky. Máme víc možností, ale asi vybereme tuhle. Za rok touto dobou budu už doufám někde u moře, na pláži White Sands... Je to tam příšerně krásné! O White Sands se říká spousta dobrých věcí. Je to tam taky drahé."

"A ty... jsi bohatý?"

"O tom jsme už taky mluvili. Armáda mne zaplatí. Kvůli tomu jsem šel do armády. Teda, to byl jeden z důvodů. Abychom s Jill nezačínali od nuly."

Tentokrát dívka neřekla dlouho ani slovo.

"Moc," špitla konečně, a to velmi, velmi potichu, "moc ti přeju, aby ti to vyšlo Hanksi. Aby to za rok byla pravda... s White Sands."

Zavrtěla se na jeho rameni a pohnula Hanksovou bundou.

"Doufám, že kvůli ní teď nemáš výčitky. Kvůli ní a tomu, co..."

"Já tohle nepovažuji za nevěru, Vando," řekl pomalu, i když si obsahem věty nebyl tak docela jistý.

"Taky to není," přitakala.

A po chvíli:

"Jordane?"

"Ano?"

"Vyprávěj mi něco."

Hankse trochu zaskočil hlas, jakým to řekla. Byl nesmělý, křehký a tichý. Neznal ji doposud... takovou. Rychle však zamaskoval své překvapení, přimáčkl si děvče pravicí k tělu a pár chvil přemítal, o čem je vhodné za těchto okolností mluvit.

Nakonec plácal spoustu chaotických věcí. Mluvil o Jillian, o tom, jak se s Jill seznámil, jak ji poprvé pozval do kina a jak spolu poprvé, ještě napůl děti, vyjeli k moři. O přátelích ze školy, o tom či onom. O důvodech, proč šel do Sevrenie - těch ostatních, nefinančních důvodech. Hanks věděl, že dívka se vstupem Seveřanů do sevrenijského konfliktu nesouhlasí. Považoval za důležité vysvětlit jí, proč je tu on sám, i když si na to možná nevybral nejlepší dobu. Ale vyprávěl jí o svých misích ve Sfěře, o chvílích, kdy bylo jeho vědomí rozváto elektronickým vichrem po stovkách uzlů tohoto mechanismu, o svých pocitech, s jakými nasedal do letadel... o svých předsevzetích, o tom, že si slíbil, že zabíjet bude výhradně v sebeobraně. Dotkl se i jiných, podobných témat.

Potom ho překvapilo, že se děvče nehýbe. Vanda oddychovala; pravidelně a tiše. Usnula, pochopil pilot, přitáhl výš bundu a zmlknul. To bylo pár minut před tím, než i on sám usnul. A kdesi na hranici spánku ještě matně ucítil, že jeho rameno, přímo pod dívčinou tvář, je slaboučce vlhké.

30.

Probudili se do částečně vyčáseného dne, v němž se na obloze střídaly bílé mráčky s hlubokou modří. Slunce teprve začínalo stoupat. Vysvitlo odkudsi z východu, stále ještě ukryto za kabinou automobilu zalilo rozšiřující se plochy přírody zlatavou září, a šplhalo se výš.

Jako první se probudil Hanks. Pomalu, opatrně, tak, aby dívku nevzbudil, vymanil své tělo z pasti špinavé bundy a oblékl se. Poodešel k nedalekému vyhaslému ohništi, natáhl dlaň po zbytku opečené koroptve a pomalu, líně začal snídat. Dlouhé minuty tak seděl, trochu zkrhlý zimou. Bude teplo, pomyslel si. Dnes bude teplý den... až na to ráno. Slunce svítilo jasněji a jasněji. Mušky Sfěry teď viděl jako černé kamínky proti nebeské modři.

Hanks se toho dne vyspal dobře, náladu měl optimistickou a budoucí hodiny v Sevrenii neviděl nijak černě - snad mu tak neznalost pomohla aspoň část zdejšího pobytu prožít v klidu. To se ale nedalo říct o Vandě. Tmavovláška se vyhrabala z trávy, rychle a mlčky se oblékla, dopotácela se k studenému popelu a neupravená, špinavá a rozcuchaná se svezla vedle Hankse. Neřekla jediné slovo a nevypadala, že by se o své myšlenky chtěla dělit.

Pilot si toho pochopitelně všiml, považoval to ale za krátkodobý ranní rozmar. Podal Vandě kus opečeného masa, vlastně jí ho vnutil do dlaní... a dívka jen tiše zavrčela.

"Špatné sny?" prohodil Hanks. Cítil se dobře. Byl odhodlán nenechat se toho dne vyvést z míry špatnými sny.

"Špatné sny..." zopakovala dívka jako magnetofón.

"Hloupý. Stává se to. Když jsem byl malý, míval jsem často špatné sny."

Tmavovláška ani nezamrkala.

"Ano?"

"Rodiče měli zahradu za domkem... a tam byly keře. Vrhaly stíny, hlavně za úplňku. Děsil jsem se těch stínů. Přiznám se, že jsem utíkal k rodičům do ložnice."

"Ano?" řekla Vanda znovu.

Hanks mávl dlaní.

"Dokonce i když jsem byl dost velký. To nic není. Když mi bylo jedenáct..."

Potom vyprávěl ještě spoustu dalších věcí. Jak se s kamarády ze školy zatoulali v lesích, když v zimě stopovali jeleny a ztratili cestu, jak jedny vánoce, které trávil na návštěvě u příbuzných na vesnici, shořel vánoční stromek a s ním půlka domku, jak... Bylo toho dost. Tmavovláška poslouchala jen napůl ucha. Uprostřed Hanksova vyprávění vstala, začala beze slova skládat věci a stěhovat je k vozu. Pilot, přesvědčený o tom, že nemusejí spěchat, zatím seděl.

Stále ještě vyprávěl, když dívka přestala přenášet věci. Došla až ke dveřím auta, zastavila se u nich, okamžik stála s dlaní na čele, obrátila se zpět a pomalu dokráčela až k vyhaslému ohništi. A znovu zpět, k vozu.

"Jednou jsme byli s Jillian na horách," říkal Hanks se zbytkem koroptve v ústech. "To jsme se znali sotva rok. Ale bylo to pěkné, moc pěkné. Nu a k večeru jednoho dne, těsně před zavírací dobou, nás na sjezdovce zastihla vánice. Nepřál bych ti vidět, jak to vypadalo. Trat' zmizela. I lesy zmizely. Všechno náhle bylo pryč. Zůstával jenom sníh... a mráz. Pochopitelně jsme během pár minut zatraceně promrzli. Jenže horší bylo..."

Vanda se v půli cesty k autu zapíchla podrážkami do země, dlaní si shrnula mastné vlasy z očí, vykročila, ale zmrazila nohu v půli kroku.

"Tak jsme hledali cestu," řekl Hanks.

Dívka se náhle prudce, nečekaně ostře otočila.

"Poslyš, Hanksi, o co ti vlastně jde?"

Pilot byl tolik zaskočen, že se nezmohl na odpověď. Otevřel ústa, zavřel je, znovu je otevřel a pak je již nechal přivřená.

"Hledali jsme...", začal.

"Já ti kašlu na to, co jste hledali!!" rozzuřila se tmavovláška. "Docela na to kašlu, chápeš? Řekni mi to! Tak dělej!!"

Pilot nechápal.

"Co?"

"Prozrad' mi Hanksi jednu věc: je mezi námi opravdu až zas takový rozdíl?"

"Nechápu..."

"Ale chápeš. A moc dobře chápeš!! Už pár dní mi pořád dokola naznačuješ, jaký je mezi námi rozdíl. Dětsví ze škatulky, výlety s kamarády, domek ve White Sands... White Sands! Jaký jsi hlupák, Hanksi! Ty s těmi svými odpornými zásadami! Že zabiješ jen v sebeobraně, že jsi tu, abys chránil mír ve světě, demokracii, lidská práva, sračky, Hanksi, obyčejné sračky! Jak si můžeš dovolit zrovna ty, po tom všem, co jste vy ze Severu tady udělali..."

"Vando!" ohradil se Hanks. "Po včerejšku..."

"Neodvolávej se na včerejšek! Je passé. Pryč, jasný? Od první chvíle, kdy jsme spolu, na to civím. Na to, jak naříkáš pro králíka, jak bráníš chlapa, který má plné auto zmasakrovaných mrtvol! Cena lidského života! Já jsem sniper, pilote, a ty to víš moc dobře. Oba víme, že máme jiné životní zásady. Ale nemusíš mi to dávat najevo tak jasně!! White Sands, slušné zaměstnání, rodina, děti... táhni s tím k čertu, jasný?"

"Vando!!"

Dívka se přestávala ovládat. Kráčela pomalu dopředu, rudá ve tváři. Pěsti jí vedle těla zbělaly.

"Možná nás tady považuješ za škodnou. Nedivila bych se tomu. Stílíme tu přeci lidi! Já tady stíílím lidi. Ale nedávej mi to k čertu najevo tak okatě! Celou noc poslouchám žvásty o tom, že nikoho nezabiješ jinak, než v sebeobraně. Co ty víš! Co ty o tom do prdele víš? Skoro jsem nezamhouřila oči! Potom, co jsi mi večer říkal... pohádky na dobrou noc... pohádky! Už jsem z nich odrostla."

"Já se tě nechtěl dotknout, Vando," řekl pilot rychle.

"Ne? Ale musíš mi pořád cpát před oči ty svoje humanistické ideály. Že zabím lidi? Tady? Nevinné civilisty, obyvatele Sevronu, chudáky, které já stíílím jako dobytek?"

Hlas jí začal hystericky skákat.

"Ale oni jsou dobytek, pilote! Neexistuje něco takového, jako nevinný civilista. Ne v této válce. Ptal ses mne, kde jsou má přibuzní. I já jsem ze Sevronu. Žila tam poměrně velká irvinská menšina, víš?!"

Hanks couval, pod podrážkami mu zakřupaly uhlíky, a stále couval. Zíral do dívčiny tváře, vyděšen nečekanou scénou. V očích jeho společnice se objevily slzy, jen si nebyl jistý, zda to bylo pláčem či vzteky.

"Když se Sutové rozhodli, že Sevron etnicky vyčistí, šli dům od domu," chřaptěla dívka. "Před dvěma lety... já jsem nikomu nic neudělala, pilote! Nikdo z nás nikdy nikomu nic neudělal. Studovala jsem, měla jsem za sebou už čtyři semestry!! A i já jsem před sebou viděla budoucnost ve vilce, s manželem, s dětmi po boku... k čertu!!! I já jsem měla to, čemu ty říkáš... perspektivy. Jenže Sutové pochodovali Sevronem, ty jejich hnusné, zasraně hnusné milice přepadávaly civilní byty, střílely lidi na potkání, vraždily je těmi nejodpornějšími způsoby, zapalovaly domy... To vše aby nás vyhnaly.

Pak ti primitivové přišli k nám. Bože můj, Hanksi!! V životě jsem neviděla takovou hrůzu! Ani od té doby ne! To... to bylo..."

Svět se jí rozpadal pod dlaněmi. Pro slzy už neviděla, potom vrazila pilotovi do prsou, protože Hankse zastavil strom, který mu zamezil v ústupu. A křičela. Neovládala se už, hystericky křičela a slzy jí stříkaly z očí jako gejzíry.

"Viděla jsem své přibuzné naposledy. Svoji rodinu. Oni... oni je pozabíjeli, do jednoho! Před mýma očima. Ale jak pozabíjeli! Ani zvířetohle neudělá. Ta zabijí, aniž by se bavila! Zabijí, protože musí. Ani zvířet... Myslíš, že v tom byla jediná kulka? Můj otec... vyžívali se v tom. Posadili ho do křesla, krájeli mu nožem kůži, uši, nos, jazyk, bože můj, bože můj!!! Potom píchali špičkou nože do očí, prsty porcovali jako párky... mého bratra přede mnou vykuchali zaživa! To, co se stalo mně, Hanksi, je hotové nic proti tomu, co udělali mé rodině. Ptal ses, kde jsou? Možná bys je teď našel v nějakém masovém hrobě!"

Potom se definitivně zhroutila. Zaryla tvář do pilotovy bundy, zmítala jím, křičela a stále křičela. Hanks, vyděšený na nejvyšší míru, jen s obtížemi odrazil úder jejich pěstí. Dívka ho mlátila. Mávala pažemi kolem sebe, bila jej do prsou, do ramen.

"Viděla jsem... umírat děti, docela malé děti! Vojáci je na ulicích polévali benzínem či napalmem... viděla jsem taky... to nebyli jenom vojáci, pilote! Celé to zasrané město tehdy zešílelo. Civilisté spoustu Irvinců na útěku ukamenovali... Víš ty vůbec, co je to peklo? Já jím prošla. Nezajímá mě, že stílím civilní obyvatele Sevronu, protože jsou to prasata. Nikdy... nikdy jim neodpustím to, co mi udělali... mému otci, mamince, bratrovi, bože můj! A do toho přijdeš ty, osvícený pilot ze Severu, a žvaníš nesmysly o ceně lidského života! Táhní do hajzlu, Hanksi. Jestli mi to chceš dávat pořád najevo, tak táhní do hajzlu, táhní do hajzlu, jestli jsme pro tebe jenom špína, tak táhní do hajzlu..."

Pořád dokola opakovala to jedno jediné, křičela a vřiskala. I Hanks křičel. Zoufale se pokoušel chytit její dlaně, máchal pažemi ve vzduchu, občas mu elektronika v mozku pomohla k úspěchu, ale dívka se vždy znovu vytrhla. A pokaždé potom následovala další salva úderů pěstí. Nato se tmavovláska sesypala. Strnula opřená o pilotův bok, hlavou na jeho rameni, a tiše vzlykala a naříkala. Její nehty se Hanksovi zaryly do bundy na zádech. Jordan, uvězněný v hlubokém duševním zmatku, netušil, co říct. Mozek se mu vymazal. Stál jen, nikoliv nepodoben bílé mramorové soše, dlaně těsně nad tmavovlasou hlavou, a zoufale moc si přál dotknout se těch černých pramínků. Zoufale moc si to přál... a zoufale moc se toho bál. Stál jen, naslouchal dívčinu divokému dechu, když se od něj náhle tmavovláska prudce odrazila.

Několika rychlými kroky odcouvala tři metry dozadu, v tváři rudá. Očima propálila Hanksův obličej. I teď měla pod řasami slzy a pilot si okamžik myslel, že děvče stále pláče. V následující sekundě poznal svůj omyl. Vanda neplakala. Šílela vzteky.

"K čertu!!" vykřikla a pažemi zkratkovitě zamávala před sebou. "K čertu, zasraně, do prdele, do prdele!!! Tohle se nemělo stát."

Na zlomek sekundy zmrzla.

"Krucí! Krucí, k čertu, do prdele," dodala pak. "Tohle se nemělo stát, v žádném případě se to nemělo... k čertu!"

Otočila se na místě a navztekaně odkráčela do kabiny vozu.

Byla to ta chvíle, ve které člověk něco dělá, aby se odizoloval od skutečnosti. Dělá něco... lhostejno co. Prostě vyvíjí činnost. I Hanks se tak zachoval. Ačkoliv to nedávalo smysl, začal uklízet ohniště. Rozhrabával popel, likvidoval zbytky zabitě koroptve, a dělal to velmi důsledně a velmi pomalu. Každou z těch věcí zopakoval aspoň třikrát, než ji

považoval za hotovou.

Vanda se objevila teprve po třiceti minutách. Byla zamlklá, bledá, ale vypadala podstatně lépe. Tvář si již stihla omýt v blízkém potoce a do čela jí teď sklouzávaly mokré a vodou spleené pramínky vlasů. Beze slova minula Hankse u ohniště, zdvihla z trávy pistoli, která jí při nedávné scéně vypadla, a odkráčela zpátky k vozu. Bezmyšlenkovitě si očistila podrážku boty o práh kabiny, pistoli přetočila v dlaní a strčila si ji za opasek. Pak položila dlaň na kliku.

"Dělej, Hanksi," řekla tiše od dveří kabiny. "Máme co dělat. Dnes nás čeká moc a moc zajímavých věcí... věř mi. Pojď, musíme vyrazit."

Aniž by řekl jediné slovo, sestřelený pilot a občan Severní federace Jordan Hanks ji poslechl.

31.

Domy. Tisíce, tisíce domů. Polorozpadlé krabíčky, očouzené mrakodrapy, rozmetané ruiny. Celé čtvrti trosek. Ale i čtvrti s minimem jizev. Úhledné škatulky místy zarovnané do řad, jindy rozházené v nesmyslném zmatku. Tady lemující magistrály, poloprázdné ulice, tam... a někde vpředu, docela blízko - auto! Dokonce jedoucí auto. Nazelenalé parky, slabé zrcadlení hladiny místních potoků a říčky. Rozbořené špičky vysokých komínů.

Rozbombardované, na kousíčky rozmlácené letiště.

Sevron. Metropole krizové oblasti, nyní pod kontrolou místních ozbrojených sil Sutů. Polomrtvé město, oblast duchů... a přeci místo živější, než okolní kopce. Kopce, z nichž si snipeři udělali už před dlouhými měsíci základnu pro své střelby na pohyblivé terče. Sutové snipery nikdy z okolí města nevyhnali. Museli by totiž narušit své obranné linie a jít poměrně daleko - a to bylo riskantní. Nechávali tedy své lidi střílet jako defektní zvěř, a dál bránili své místy dokonce propustné pozice. Obrana Sevronu nebyla hermetická a každý ostřílený bandita či sniper irvinské národnosti to věděl.

"Sevron," zašeptal labužnický Selaminos. Opíral se do křesla otevřené kabiny zaparkovaného vozu, tiše oddychoval a levicí se přidržoval okénka. Mlaskavě přezvykoval cigaretu. Před očima mu bzučel dalekohled, neustále doladující obraz.

"Sevron, půvabné hlavní město," ušklíbl se pak. "Kdysi dávno nás odtud Sutové hnali. Ohně, vraždy, lynčování... vážně, La Roque, byla to docela švanda. Přál bych ti to vidět. Báječnej karneval."

Adrien La Roque, nájemný žoldák, želízky připoutaný k pravým dveřím vozu, na vtip nezabral. Levou, volnou dlaní se poškrábal ve vlasech a otráveně zavrčel.

"Podívej, Selaminosi, nejsme tu kvůli tomu, abychom obdivovali krásy Sevronu, že ne? I když věřím, že jsou nemalé."

"Nelíbí se ti snad? Naše krásné sutské město?"

"Mám hlad, Selaminosi," přiznal se žoldák, "a chtěl bych vodu. V takovém stavu se mi nelíbí nic."

Bandita pokrčil rameny.

"Škoda," řekl, "protože nás čekají zábavné chvíle. Pokud jde o jídlo a o vodu, seženeme ji dole."

La Roque otráveně vzdychl.

"Ještě tě to nepřešlo?"

"Co?"

"Dvě věci. Jedna chytřejší než druhá. Ta první - jet do Sevronu autem. Chytí nás. Moc zábavy si neužijem."

"Nechytí, znám cesty," odpálil ho Selaminos.

Žoldák se jenom otráveně zašklebil.

"Chytráku," sykl. "Kromě toho ta druhá věc. K čemu ti ještě budu dobrý?"

Bandita se rozesmál.

"Jeden nikdy neví, La Roque, jeden nikdy neví. Nezabavuj se starých přátel, zítra je můžeš potřebovat."

Adrien La Roque se přiměl pátravě si řidiče prohlédnout. Otočil se na sedadle, tak, že mu pravá ruka, připoutaná ke dveřím, zůstala za zády. Příjemné to nebylo.

"Želízka," řekl suše. "Odepni mě, Selaminosi. A nech mě jít, nemám pro tebe žádnou cenu. Říkám ti, odepni mi ta želízka."

"A já ti říkám, že hovno," zašklebil se Selaminos. "Jak jsem se už zmínil. Staří přátelé si mohou být k užítku. K čemu mi budeš... uvidíme v Sevronu, La Roque. Nevylučuju, že tě normálně zabiju."

"Jsi ještě větší primitiv, než jsem si myslel," odsekl La Roque nahněvaně a vyhlédl z vozu ven, daleko doprava, až k periférii Sevronu. Kromě domků tam zahlédl i opevnění armády; všechno to odsud bylo tak nějak neškodně maličké.

"Možná to mě drží naživu," chechtal se Selaminos, když startoval automobil. Potom sjeli z vyvýšené náhorní plošinky, kola se jim protočila na písečné cestě - a zmizeli ve strmých zalesněných stráních.

32.

The Nova Channel dnes výjimečně zařadil odpolední zpravodajskou relaci o patnáct minut dříve před běžným termínem. Je tomu tak z důvodu časového harmonogramu Fotbalového mistrovství Severní federace, který se s obvyklou dobou zpravodajství kříží. Věříme, že nám naši diváci tuto drobnou časovou odchylku prominou.

Jelikož již patrně napjatě očekáváte zahajovací fotbalový ceremoniál, budeme dnes postupovat jen v podstatných bodech. Celé zpravodajství se tentokrát týká vnitropolitické scény Severní federace, ač je pravda, že zahraniční události mají na politické klima v zemi veliký vliv.

K nečekanému a pro vrcholové představitele tohoto státu nepříjemnému zvratu došlo v jednání s lékařskými odborovými svazy. Lékaři odmítli parafovat již připravenou generální dohodu s odůvodněním, že jejich ústupky byly příliš velké, a radikálně zvýšili požadavky. V rekordně krátké době několika hodin také představili veřejnosti na tiskové konferenci scénář stávkové aktivity lékařských odborových svazů. Ačkoliv by se protesty měly týkat více než poloviny velkých nemocnic západních federovaných zemí, lékaři zároveň ujišťují ostatní spoluobčany, že jich se stávky příliš nedotknou. Pokouší-li se tak mírnit paniku, dělají velmi kontraproduktivní věc. Už od včerejška si lidé hromadně nechávají vypracovávat nové smlouvy se svými rodinnými lékaři, kromě toho jsou i hlášeny velké smluvní přesuny pacientů mezi nemocnicemi. Ať už k vyhlášení stávkové formy protestů dojde či nikoliv, zjevné je, že uklidnění v lékařsko-vládních vztazích je nenávratně pryč. Ministerstvo zdravotnictví aktuální vývoj situace zatím nekomentovalo, prezident Christopher Kowalski vyjádřil nad prohlášeními lékařů politování.

I na východě Federace ovšem atmosféra zhoustla. V posledních hodinách nedošlo ani k jednomu vážnějšímu zpochybnění fiskální či monetární unie. Paradoxně ale tento stav posunul situaci do mnohem závažnějších sfér, protože diskuse o redefinici jednotné fiskální politiky teď byly přemístěny do oblasti seriózních a nepřehlédnutelných návrhů. Východní politici se na svých tiskových konferencích předhánějí vyhlášeními o jednotném hlasování ve společném parlamentu. Hovoří se dokonce o účelových koalicích dříve antagonistických východních politických subjektů. Bude-li tato jednota něčím více než jen snem ambiciózních politických leaderů, na to si budeme muset ještě počkat.

Jeden z jevů posledních dnů je ale společný východní i západní polovině Severní federace. Jsou to mírové demonstrace. Demonstruje se prakticky ve všech městech a prakticky denně. V průběhu některých demonstrací míroví aktivisté napadli přihlížející policii kamením a dřevěnými tyčemi. Až na drobné excesy zatím nedošlo ke zraněním. Požadavky jsou jasné: zastavit projekt Modré nebe, stáhnout jednotky ze vzdušného prostoru válkou zmítané Sevrenie a zanechat tuto trpící zemi svému osudu. Co vedlo k takovéto odezvě veřejnosti, je rovněž očividné: byla to dlouhá a zatím neúspěšná pátrání po dvou sestřelených pilotech. Naděje na jejich záchranu jsou podle vojenských odborníků touto dobou už prakticky nulové.

Co ale není tak docela jasné, je to, jakým způsobem bude administrativa prezidenta Christophera Kowalského tomuto tlaku čelit. Zájmové skupiny se předhánějí v požadavcích. Nejsou to jen radikální lékaři, východní nacionalisté či militantní pacifisté v ulicích. Jsou to další profesní skupiny, feministická hnutí, extrémně levicová hnutí, extrémně pravicová hnutí, ekologické iniciativy, ekonomická lobby. Téměř všechna tato sdružení lidí říkají vládě jedno: podpoříme Modré nebe, pokud vy ustoupíte aspoň některým našim požadavkům. Situace v Sevrenii tím zasáhla překvapivě hluboko do vnitrosociální atmosféry Severní federace.

Každý dnes vidí, že prezident Christopher Kowalski má problém. Každý dnes též vidí způsob, jakým sám tohoto problému může využít nebo zneužít. Bylo by hloupé - ne-li tragické a fatální - kdyby prezident a jeho ministři neměli pro stávající stav vypracované nějaké krizové řešení. Tápou-li totiž, a vše tomu zatím nasvědčuje, potom se nehraje jen o vnitřní federální klima. Ve hře je i Modré nebe, tedy i kontrola sevrenijského konfliktu - a tedy i možné ohrožení Severní federace z oblasti na jih od jižních hranic. Ohrožení rozsáhlým pásmem nestability, zapáleným sevrenijskou jiskřičkou.

Od systémově složitého stavu vnitropolitických věcí země pojďme nyní k veselejšímu události. Fotbalový ceremoniál bude zahájen v nejbližších minutách. Stadion je již prakticky naplněn lidmi; ti, na které se nedostaly vstupenky, se tlačí u všech hlavních vchodů. Větší incidenty zatím nebyly hlášeny.

33.

Auto opustili na začátku močálů. Po pravdě, nemuseli se jej nutně zbavovat. Mohli pokračovat i s ním, pokud by ovšem znali cestu rozsáhlými minovými poli, blokujícími přístup do Sevronu. Vanda jízdu mezi miny riskovat nechtěla. Patrně by si poradila, nikde však nebyla záruka, že Sutové nezměnili v okolí metropole minové mapy.

Postupovali tedy močály, opásání pruhu s náboji a obtěžkáni samopalem. Byl to kaskadérský kousek. Lidé místy zapadali do bláta téměř až po pas. V takových chvílích tmavovláská krácela vpředu. Odhadovala cestu, mávala samopalem nad hlavou a přesvědčovala Hankse, že se nemá čeho bát. V duchu se zároveň modlila, aby nezabloudila do větších hloubek.

Z močálů, odporně páchnoucích stok a bahnitých oblastí, prorostlých plísňemi a nizoučnými travinami a keři, se vymanili až k poledni. Tou dobou byli oba velice špinaví.

"Nevšímej si toho, Hanksi," radila Vanda, "v Sevronu to vyperem. Nepočítej s vodovodem... ale někde už vodu najdeme. Jsou tam potůčky, říčka, věř mi, na plíseň nezajdem."

Hanks jí pochopitelně věřil. Nevěděl o Sevronu zhora nic, kromě toho, co kdysi viděl v televizi - a co se dozvěděl z vojenských instrukcí. Je přirozeně možné, že jako brainwarová složka Sféry už někdy nad Sevron zavítal. Jenže lidské vědomí je ve víru informačních bouří bojového homeostatu asi tak silné, jako plamínek svíčky uprostřed hořícího domu. A tak se Hanks nechával vést, nervózně očekávaje budoucí hodiny.

Potom byl Sevron tady. První domky se vynořily mezi stromy, následovaly domy další a další, vyšší a bytelnější. Do posledního z nich to byly ruiny. Zdi byly černé od vyhaslých požárů, pobořené explozemi granátů, rozsekané kulkami a kdovičím ještě. Asfalt na silnicích byl místy sežehlý, téměř na každém metru pak popraskaný. Některé z domečků dokonce připomínaly víc hromádku kamení než obytné budovy. A vše to bylo mrtvé; tohle nebylo ghetto, bylo to opuštěné spáleniště. Ani v náznaku to tu nedýchalo životem.

"Vilové čtvrti," zašklebila se dívka trpce. "Stávaly na okraji Sevronu a byly jedny z nejluxusnějších... přežily většinou i pogromy na Irvince. Ale nepřežily následující pokusy o dobytí města, minometné útoky, střelbu z děl a tak. Tady nebezpečí nečihá. Člověka tu potkáš jednou za čtyřicet hodin a armáda sem zavítá jednou za týden. Na kontroly padneme později. Pojď, musíme se umýt."

Opravdu našli maličkou říčku a opravdu je nikdo nerušil v tom, aby si opláchli šaty. Periferie Sevronu, tato odlehlá, nejkrajnější periferie, byla patrně jediným bezpečným místem ve městě. Dvě hodiny po poledni lidé opět vyrazili, oblečení do mokrých, ale aspoň trochu čistých šatů.

Nové auto sehnali o mnoho později. Vlastně se jim připletlo do cesty. Blíž ke středu města - i když stále velmi daleko od centra - začali potkávat první Suty. Měli je tak, že se jim pokoušeli vyhýbat. Riziko, že budou označeni za cizince, bylo nemalé; přispíval k němu i samopal. Cizinci v Sevronu, jak vysvětlila Hanksovi Vanda, jsou mrtví lidé.

Sutové byli povětšinou velmi zbídačení. Neoblékali se o mnoho lépe než jejich irvinští protivníci, obléhající město v horách. Obchody s oblečením zřejmě tržby nedělaly, neboť lidé chodili v opravdové špíně. Zasedlé či hnědavé bundy, pokryté roztrhanými šrámy, jizvami a prachem, byly na denním pořádku. Ale i tito lidé byli výjimkou, protože zdejší oblast zůstávala civilizačně a administrativně nezajištěna.

Když se přiblížilo maličké červené auto, dala Vanda Hanksovi znamení. Kryli se v prázdných rámech velikých dveří polorozpadlého domku a vyčkávali. Ulice tou dobou byla úplně prázdná. Auto, omlácené a oprýskané, pomalu projíždělo po rozmláceném asfaltu a pečlivě se vyhýbalo kráterům po granátech.

"Vando," zašeptal Hanks s tváří přilepenou ke zdi, "Vando..."

Dívka se zlehka dotkla jeho ramene.

"Já vím, Jordane," špitla, vyhlédla do ulice a potom rychlými kroky vyběhla proti vozu. Odjištěný samopal držela před sebou, hlavní proti kabině.

Brzdy zaskřípaly a stroj se zastavil. Řídil jej starší prošeďavý Sut, relativně upravený, zato však značně vylekaný. Vypotácel se z kabiny, cosi drmolil a vykřikoval, mával dlaněmi nad hlavou a v tváři byl smrtelně bledý.

Dívka ani nemrkla. Ostře, výhruzně kývla hlavní zbraně ze strany na stranu, a Sut si gesto vysvětlil po svém. Po několika zkratkovitých výkřicích se otočil a tak rychle, jak jen dokázal, se rozběhl ulicí pryč. Potácel se vpřed, jeho podrážky klapaly o asfalt... a neustále se obracel, jako by očekával výstřel do zad.

Vanda zamávala na pilota a ten, šťastný, že jej tentokrát děvče uposlechlo a řidiče nezabilo, vyběhl z úkrytu.

O několik minut později už byli v obydlených částech města. Vskutku tu byli chodci, i když jich nebylo moc. Opatrně se plížili při zdech, míjeli místa, která patřila k oblíbeným terčům sniperů, a chodili velmi, velmi rychle. Sevron zkrátka bylo uchvátané město. Taky tu byly vojenské hlídky. Občasné, křižovaly městem ve svých vozech a několikrát si Hanks všiml, jak legitimovali pěší Suty.

Že vojáci představují riziko nejenom pro pěší, o tom věděla Vanda své. Byla odhodlána dostat se až do oblastí města, které znala a které byly poměrně bezpečné, a byla odhodlána dostat se tam za každou cenu. Napjatě sledovala každé vojenské vozidlo, vyhýbala se ulicím, u kterých mohla očekávat zátaras, a samopal měla položený v klíně, zajištěný jen pojistkou. V případě nebezpečí se hodlala skrz vojáky prostřílet.

Mlčeli, až se ticho stalo nesnesitelným. Rozmlácený a rozbitý Sevron je tiskl do sedadel. Hanks to nevydržel jako první. Dlouhé minuty se utápěl ve vzpomínkách na minulé dny, přehraboval se v paměti - a obtížně se snažil prokousat dnešním ránem. Zůstalo po něm něco, co ještě teď viselo ve vzduchu. Lidé se od rána nezmínili o Vandině kolapsu ani jednou, ale byl tu s nimi. Neodešel ani na okamžik.

"Vando...?" řekl konečně Hanks.

"Ano?"

"Je mi to líto."

Dívka mlčela dlouhou, velmi dlouhou dobu. Pilot už soudil, že si jeho spoléčnice omluvu správně nezařadí, když Vanda odpovíděla, tiše a nejistě.

"To není tvoje vina, Jordane. Nebyla to tvoje vina."

"Ale ano. Mluvil jsem o spoustě věcí, které... já jsem si je prostě neuvědomoval, víš? Ale měl bych ti to říct. Jestli nás tady Sutové chytí, chci, abys to věděla."

Auto přibrzdilo před zatáčkou.

"Sutové nás nechytí," odušila klidně. "Jedeme periferními cestami, tady moc vojáků není. Ale... nebudeme se hádat, či to byla vina. Nebyla to ničí vina, pilote. Prostě se stalo. Víš, v čem je potíže?"

Hanks to nevěděl.

"Problém je v tom," vysvětlovala tmavovláška unaveně, "že jsem se dlouhé měsíce srovnávala s životem, jaký vedu. Tady to jinak nejde, chápej. Neexistuje tu volba. Myslela jsem si už, že jsem to zvládla. Že jsem se prostě přizpůsobila podmínkám. Že to předtím je v minulosti. K čertu, Hanksi! A ty jsi mi připomněl, že pořád ještě na téhle planetě existují místa, která jsou... normální. V tom je háček. Konflikt s normálností. Nechme toho, už je to pryč."

"Jen jsem chtěl říct, že je mi to líto," zopakoval pilot.

Dívka přikývla.

"Já vím," řekla. A po chvíli dodala: "A i když to nebyla tvoje chyba, je to od tebe velmi, velmi hezké."

Potom znovu mlčeli. Na jedné z rušnějších křižovatek, uprostřed zdevastovaných domů, dostali se lidé do potíží. Cestu tu křížil vojenský zátaras. V okamžiku, kdy si jej Vanda všimla, už bylo pozdě na to, aby vycouvala. Zátaras se totiž objevily přímo před autem, za nepřehlednou zatáčkou. Překvapivě rychle navíc Sutové dokázali uzavřít i ústupovou cestu zpět. Ještě než automobil zastavil, vyběhla už pětice ozbrojených vojáků ze svých stanovišť u ostatních překážek. Samopaly zatím na kabinu nemířily, ale nebylo pochyb, že by jich Sutové byli ochotni použít.

"Do prdele," zaklela Vanda. "K čertu, tohle nám chybělo!!!"

"Kontrola?"

"Kdo ví! Možná jen kontrola. Auta patří v Sevronu bohatším lidem. I takováto. Bohatství může budit pozornost. Ať je to jak chce, máme potíže."

Pravicí nahnátla samopal a vtlačila ho Hanksovi do klína. Poté se obrátila a pečlivě se na něj zadívala.

"Poslouchej, pilote, jde do tuhého. Tady a teď. Nevycouváme. Musíme se prostřílet."

"To nemyslíš vážně, Vando! Nemůže se to podařit."

"Možná to nebude nevyhnutelné. Stočím okénko a pokusím se s těmi idioty promluvit. Mám dobrý přízvuk. Nepoznají, že sutština není můj rodný jazyk. Ale pokud ti dám znamení, prostě řeknu slovíčko teď, tak to skrz otevřené okno našiješ do prvního z nich, který bude na ráně. A já na to šlápnu... některé srazíme vozem, na ostatní máme samopal."

"Ale to já Vando nemůžu udělat!"

"Hele, Jordane, já se neposmívám tvým morálním zásadám. A nekritizuji tvé ideály. Ale říkal jsi, že půjde-li o sebeobranu, jsi ochoten střít. A jestli nás dostanou z vozu, jsme mrtví lidé. Otázka definice sebeobrany, že?"

Hanks nestihl odpovědět, protože první z vojáků už klepal na okénko. Pilot se sehnul, ukryl samopal pod sundanou bundou, opřel se zpět do křesla a zoufale se snažil zamaskovat, jak moc se potí. Vanda neochotně, velmi pomalu stočila okno.

Následovala krátká slovní potyčka, během níž pilot pochopil, že se věci nevyvíjejí dobře. Voják byl vzteklejší a vzteklejší, odpovědi řidičky na jeho otázky ho neuspokojovaly a jelikož se děvče dost vykrucovalo, začínal ztrácet nervy. Pomalu, avšak neochvějně ozbrojenec shledával, že se předložení sutských dokladů nedočká. Konečně, velice už rozrušený, nahlédl do kabiny, pečlivě a ostře si prohlédl Hankse, štkl na něj několik kratičkových slov, znovu se obrátil na řidičku a divokými gesty se jí pokusil vysvětlit, ať vystoupí z auta. Jordanovi se zdvihl žaludek. Cítil, jak jej samopal páli do klína. S prstem na spoušti se potil, palcem se dotýkal pojistky... a zoufale moc si přál, ať tu věc nemusí použít.

Když voják definitivně začal ztrácet trpělivost, něco se stalo. Kdesi v okolí, blíže nedefinovatelným směrem, zazněla střelba a ozvaly se krátké série výkřiků. Ozbrojenci se rozkřičeli. Reagovali rychle, jako profesionálové. Vyběhli ke svým vozům, samopaly stále před sebou. Kontrolované autíčko je v mžiku sekundy přestalo zajímat. I Sut o okénka se pohnul. Neochotně a velmi otráveně poodstoupil, zdvihl samopal, opět nechal jeho hlaveň klesnout a vztekle naznačil Vandě, ať jede. V následující chvíli už k vozu stál zády a rázoval si to pryč.

"Nevím," špitla tmavovláska, "jestli jsem se ti někdy přiznala, Jordane, že jsou chvíle, kdy se opravdu bojím."

Aniž čekala na odpověď, sešlápla plyn a objela nyní už otevřený zátaras.

Zase mlčeli. Metr po metru se proplétali ztýraným městem. Pilot na slova neměl náladu. Žaludek se bouřil. Stále ještě nedokázal pochopit, jak je vůbec možné, že nemusel vojáka zabít. Byl to zázrak, vítaný zázrak, ale zároveň i nečekaný zázrak. Chvillemi se Jordan tiše dával. Příhoda s ním zasloumala mnohem víc, než si byl ochoten připustit. Tiše se choulil do křesla a zoufale se snažil ukrýt své pocity před řidičkou. Přesto mu neuniklo, že i Vandě se chvějí ruce.

Kdesi na východě Sevronu najeli na větší ulice, lemované spreji postříkanými zdmi. Všechno to bylo tak nějak pobožené, polorozpadlé, špinavé a zašlé. I nápisy tomu odpovídaly. Šmouhy, rozmazané line barev, chaotické spleť čar. Anarchistický znak. Holubice s terčem na srdci. Dlouhý a přeškrtnutý nápis v sutštině. Hákový kříž. PEACE OF SHIT, dokonce ve světové řeči. Člověk s ustřelenou hlavou, velmi neuměle nakreslený. Další sutský nápis. Hanks přeskočil očima zpět ke své mateřštině. Slovní hříčka! Jak vtipné, pomyslel si ironicky.

Svět nápisů jej pohltil. Sevron jich byl plný. Obrázky bomb, dětí s pistolemi, kratičké verše v řeči Sutů, hesla ve světové mluvě, znamení těch či oněch organizací či sekt. Mimo to byly zdi přirozeně velmi narušené. Nápis byly místy nečitelné pro sérii děr po kulkách. I v takových případech se pilot pokoušel domýšlet si jejich obsah, a to přesto, že sutštině nerozuměl.

O několik ulic dál opět narazili na jeho vlastní řeč. Uprostřed dlouhé zdi lemující rovnou ulici se černala zašlá řádka:

THE PLACE WE ARE DING FOR

V jednom místě byl nápis narušený. Chybějící písmenko, chybně zvolené měkké "i", tu prokvétalo skrz zahnědlou skvrnu. Měkké "i"! podivil se v duchu Hanks. I Sutové dělají pravopisné chyby! Nápis se mu zdál komický. Pravopisné chyby! Už od dětství si zakládal na tom, že dokáže správně psát. I když šlo o cizince, přeci jen ho to praštilo do očí. Chyby, které... ale naštěstí nejsou moc vidět. Někdo nebo něco je...

V následujícím okamžiku zalapal po dechu.

"Bože můj," špitl. "Bože můj, Vando! To je krev."

Polkl.

"To je lidská krev. Panebože, to je hrůza!"

Dívka neodpověděla a dívala se jinam.

Opouštěli už obydlené části města a začínali se přesouvat zpět do periferií. Lidí ubývalo, chodci se stávali výjimkami. Ulice se vyčistily.

I armáda zmizela, i když v těchto částech ještě bylo co hlídat. Neboť lidé tu bez pochyby žili, o tom nemohlo být sporu. Sevron se tu nepodobal rozvalinám. Spíš to tentokrát opravdu bylo ghetto. Oprýskané budovy s propadlými střechami nebudily dojem civilizace, ale spáleniště taky ne. A obyvatelé se čas od času objevovali za okny, přebíhali přes ulice, kdesi v zapadlém dvoře uviděl Hanks dírou v plotě na krátký okamžik hrající si děti.

Když ulice zchátraly a vozovka se rozpadla do prашných cest, začala se tmavovláska pečlivě rozhlížet. Nesměle prokličkovala s vozem ostrými zatáčkami, minula shořelé zbytky něčeho velkého, objela ohořelý vrak auta a o něco později musela vycouvat ze slepé uličky. Jeli teď krokem.

Nápisy zmizely. Možná tu nebydli gramotní lidé, přemýšlel Hanks. Možná to nejsou tvůrčí lidé. Možná, možná nemají spreje. Ten poslední nápad jej pobavil. Hanks se už vzpamatoval ze zážitku s vojáky. Vše se v něm ještě chvělo, ale nejhorší měl za sebou. Minutu od minuty se dával dohromady a ztřeštěné nápady mu v tom pomáhaly. Žádné barvy, žádné nápisy. Usmál se. Poprvé od vstupu do Sevronu se usmál.

A poprvé od vstupu do Sevronu dívka dobrovolně zastavila.

"Poslyš, pilote, vypadá to tady úplně jinak. Pamatuji si to z dřívějších dob, ale je to jiné. Měla by tu být sklepení... o kus dál snad najdu lidi, které můžu kontaktovat. Znají mne a můžu jim věřit. Ale nejdřív se musíme napít, vyspat a tak. Hlad?"

Hanks přisvědčil.

"Zatraceně velký hlad, Vando."

"Dnes si nech zajít chuť," mrklo děvče. "K večeru najdu své známé a získám snad trochu jídla. Ale spíš je budu mít až zítra ráno."

"Možná jsme měli ještě něco ulovit. Tam venku, než jsme vstoupili do města."

"Jak myslíš, že bychom prošli s úlovkem bažinami? Stačil ten pitomý samopal. Jordane, nelituj toho, že jsme opustili hory. Vazby na irvinskou armádu se tam rozpadly. Zásobování, obchody, všechno se rozpadlo. Způsobila to ta vaše ohavná zbraň, která ze skal či země učinila oživlé zrůdy. Nic, já to nechci rozebírat. Ale nezískali bychom jídlo jinak než lovem. Po čase by došly náboje nebo bychom neměli štěstí... chápeš? Sevron je místo takových nebezpečí, že se mi o nich nechce mluvit. Je to taky místo, které je pro mne z osobních důvodů příšerně odporné. Ale je to jediné místo, kde můžeme vydržet. Rozhodně si s lovem nemusíme dělat hlavu. Najíme se, neměj strach. Jen to bude chvíli trvat."

"Vždyť já ti neodporuju," řekl Hanks rychle.

"Já vím, že ne. Pojď, vůz necháme tady. Zkusíme najít ty sklepy."

34.

"Řekněme si to na rovinu, La Roque," prohlásil Selaminos roztržitě. Nedíval se stranou. Pečlivě prohlížel sevronské ulice, prováděl jimi svůj vůz a dbal na to, aby se neobjevil na některé z větších dopravních tepen, na nichž se rojila sutská armáda.

Do Sevronu se dostali bez potíží, i když se Adrien La Roque, ostřílený žoldák, při tom pořádně zapotil. Selaminos si s cestou hlavu nelámal. Měli v zásadě tři možnosti: za prvé, projet ostře kontrolovanou linií, přeplněnou sutskými obránci města, za druhé, zavítat do bažin a utopit tam automobil, za třetí, risknout jízdu minovými poli u nestřežených hranic města. Ani jedna z voleb nebyla dobrá, přesto si Selaminos vybral.

Je to už poměrně dlouhá doba, kdy někdo mezi irvinské bandity dostal přísně tajené mapy minových polí v okolí Sevronu. Většina z těch map byla falešná. Mnoho Irvinců tehdy při jejich ověřování zahynulo, někteří ale našli zadní vrátka do města. Úzké a klikaté trasy mezi tisícovkami smrtících náložů nepostačovaly k otevřenému útoku Irvinců na město, umožňovaly však individuální pronikání do metropole a nazpět. Selaminos znal ty mapy nazpaměť a poměrně často jich využíval.

To vše pochopitelně žoldák věděl, ale přesto se potil. Selaminosovo sebevědomí mu hrálo na nervy. Způsob, jakým bandita kličkoval v nevinně vyhlížejících loukách mezi ukrytými smrtícími kotoučky, mu dokonale rozházel vnitřní klid. Ten člověk je blázen, soudil La Roque. Že je to primitiv, to je víc než jisté. To vím už dávno. Ale je mimoto pološílený blázen. Kdybych cestoval do města pěšky, prošel bych bažinami. Tohle... to je akce za hranicemi přičetnosti. Selaminos cestu mezi bombami komentoval soustavnými uštěpačnými poznámkami, ironii si neodpustil ani po vjezdu do polorozbořeného města. La Roque ho za to nenáviděl.

"Vážně, mluvme na rovinu," pokračoval bandita. "Naše spolupráce se, Adriene, nevyvedla."

"Nevyvedla!" ulevil si žoldák znechuceně.

"Ne podle vzájemných představ. Čekali jsme, že se ti podaří dát nám dost síly na to, abychom omezili vliv Seveřanů na konflikt. A ty jsi zase čekal peníze."

Ač se mu nechtělo mluvit, přistihl se žoldák při tom, že o banditových slovech přemýšlí.

"Možná, Selaminosi," řekl. "Každý jsme čekali něco jiného. Viš, dělali jste si naivní naděje. Já vám můžu pomoci organizovat boj proti Sutům. Nejsem nadčlověk, chápej. Ale mám jisté zkušenosti. Jenže Seveřani, to je jiný problém."

"Před časem jsi říkal, že to nejsou bohové. A lidé z masa a kostí se dají zabít."

"Nejsou to bohové," vzdychl žoldák, "ale jsou příšerně silní. Proto, i když to jsou lidé z masa a kostí, jste si jich neměli všimnout. Z našich pozic byli opravdu nezranitelní. A pořád jsou. I když jsou to jen lidé, měli jste v nich vidět bohy."

"To oni si nás začali všimnout. Přišli do Sevrenie bez pozvání."

"To se nedá nic dělat. Nemění to nic na faktu, že jste neměli dráždit ten jejich síťový homeostat," konstatoval La Roque a volnou paží otráveně mávl vstříc Sféře na obloze. "Vstoupili do konfliktu, aniž by o to Sevrenijci stáli. Ale pořád byli jen na pomezí války, definovali její hranice, nic víc. Tím, že jste útočili na jejich zbraně, jste narušili tuto rovnováhu. Konečně, Selaminosi, vždyť jsem ti to mnohokrát říkal."

"Bez těch severských hovad bychom už se Suty zatočili."

"To pochybuji," zaváhal La Roque, "ale moc na tom nezáleží. Viš, v čem je vtip? Vy nejste praví vojáci. Natož profesionálové. Vy jste jen sebranka banditů. Chybí vám realistický pohled na věc. Proto se věci teď mají tak, jak se mají."

"Všiml jsem si, že mě máš za primitiva," ušklíbl se Irvinec a kupodivu to ani neznělo nahněvaně. "Všechny jsi nás měl za pövl. Ty tvoje věčný povýšený poznámky! Nemysli si, že to nevím. Viš, co je škoda?"

La Roque to nevěděl.

"Škoda je," zamyslel se Selaminos a pečlivě se vyhnul ulici, v níž zahlédl vojenské auto, "že jsme spolu nikdy nemluvili osobně. Pro mne jsi jen vojenský poradce. A ne moc dobrý. Průměrný vojenský mluvka, nic jiného. A já pro tebe? Primitivní bandita, který si sní své sny o dobytí Sevronu a občas vystřelí na Seveřany raketu. Nemám pravdu?"

"Snad," připustil La Roque.

"Ale každý z nás má i jinou tvář, ne? Vlastní život, soukromí, mládí, vzdělání... minulost. Říkejme tomu minulost, Adriene. Není to teď nic jiného než minulost. Věci z mrtvého světa... a přeci tak opravdově naše! Viš, čím jsem kdysi byl?"

Žoldák se obrátil od dveří, k nimž ho poutala želizka. Překvapeně na Selaminose zamrkal. Nečekal, že by zrovna teď mohla přijít řeč na taková témata. K čertu, o co vlastně tomu bláznovi jde? Shmul si volnou paží z čela vlasy, které mu čečral vítr proudící do otevřené kabiny.

"Řekni mi to, Selaminosi."

Bandita se ohavně zašklebil.

"Býval jsem učitel, Adriene."

"Hovno."

"Ale jo. Je to moje civilní profese. Bývalá profese. Učil jsem hromadu malých dětí, přímo tady. V Sevronu. Potom přišly všechny ty věci, celý ten karneval s útoky Sutů na Irvine, vyhánění našich lidí z metropole, páni, La Roque, to bylo divadlo! Ha! Vtipnější komedii si ani nedokážeš představit. Tak jsem odešel ze Sevronu a přestal být učitel."

"Nevěřím ti ani slovo, Selaminosi," zavrčel žoldák znechuceně. "Na intelektuální profesi jsi moc velké hovado."

"Že ne?" smál se Selaminos. "Byl jsem učitelem, fakticky! V jedné menší škole. A prý jsem byl dobrý učitel. Parchanti si mě aspoň chválili."

Odmlčel se, ale koutek úst mu poskakoval.

"Kdoví, kde je těm spratkům konec. Pokud jde o ty irvinský, tak asi chtěpli."

"Učitel!!" La Roque se rozchechtal. "Ty jsi asi tak učitel, jako já pastor, příteli. Podívej se na sebe! Víš ty co, Selaminosi? Ať už jsi v minulosti dělal cokoliv, jsi jen primitiv, kretén a hovado. A odepni mi už zatraceně ta zkurvená želízka!!"

"Vše má svůj čas, La Roque," zasmál se Selaminos a levici vyklonil z vozu. Díky tomu, že auto nemělo střechu, trochu slzel. Oči měl zarudlé od větru, přesto si okolí všímal pečlivě. Minul dvojici starých Sutů, zoufale se plížící středem ulice, zatočil do totálně zchátralých čtvrtí a propletl se kličkovitými serpentinami, kdesi uprostřed domů bez jediné skleněné tabulky. Všechna skla tu byla vystřílena či vytlučena, některá okna byla prázdná, v jiných byly do rámců přitlučeny noviny nebo pytlovina. I lidí tu bylo málo. Toulali se občas zablácenými uličkami, přecházeli přes chodníky a rychle mizeli v prázdných dveřích místy obydlených domů. Dokonce i skupinku výrostků minuli. Děti po sobě házely kamení, některé dlažky zamířily i na auto. Jedna se před řidičem odrazila od kapoty, přeskočila jeho hlavu a odlétla kamsi dozadu.

"Nechme toho," řekl Selaminos konečně. "Nejsme tu kvůli filozofování. Kvůli minulým životům. Fakticky nejsme, La Roque. Jsme tu kvůli tomu, abych našel své spojky... a přirozeně, kvůli zábavě."

"Zábavě!" vzlykl žoldák. "Ani mi nemluv o zábavě!"

"Dobře, tak nebudu."

Někde v liduprázdných sítích rozvalin vůz minul malého chlapce na chodníku, zatočil do dlouhé a uzoučké uličky, a rychle se řítil k jejímu druhému konci. Kdesi po levé straně, vedle Selaminosova sedadla, se venku mihla mladičká dívka v relativně slušných šatech, potom rozpadlé okno, vybourané granátem, krvavá skvrna na zdi a trám, který před časem sjel ze střechy a zůstal ležet na ulici jako nevydařená barikáda. Taký tu byl kráter v asfaltu, nápis SS na zdi a zbytky jakéhosi napůl spáleného harampádí.

Když se blížili závěru ulice, automobil rychle přibrzdl.

"Zábava," řekl Selaminos a zašklebil se.

Žoldák to nepochopil.

"Nech toho," řekl jen.

Selaminos nadzdvihl pravou botu a přešel dlaní po její kůži, kdesi nahoře nad šněrovadlem. Byl tu jeden vryp vedle druhého - hromada nožem vytvořených proužků.

"Zábava," zašklebil se divoce, "to je ono, La Roque!"

Žoldákovi to došlo.

"Selaminosi!!!" zalapal po dechu. "Na to ani nemysli! Na to ani nemysli, ty pitomé hovado! Selaminosi! Selaminosi!!!"

Bandita neodpověděl. Motor zavyl, stroj zacouval a rychle se otočil.

35.

Sklepy byly odporně vlhké, tmavé, přirozeně bez jediného velkého okna. Jediné světlo sem proudilo maličkými průzory z ulice. Všude tu byla plíseň. Stěny prokvetly houbami, podlaha mlaskala pod podrážkami bot. Taky tu byly zbytky dřívější výbavy. Dlouhé, dřevěné stoly, z nichž dnes už zbývaly jen prohnílé hromádky. Skříně, zborcené do rozsypaných pyramid. Něco kovového u zdi, rezivé nádoby, nefunkční vodovod, prasklá žárovka u stropu. Pavučina. I tady byla pavučina. Nahoře, přes průzor maličkého okénka.

Kromě toho - světe div se! - tu byly knížky. Zbytky knížek. Část ohlodaly myši, část zetlela ve vodě. V některých případech se ale dalo zjistit, že jde opravdu o knihy. Zbyly po nich desky, plesnivé sice, ale se stále patrnými irvinskými či sutskými nápisy. Taky tu byly obrázky, naskládané v některých sklepeních na zemi u zdi. Rámy se rozpadly a plátna se zkroutila. I je už porostly houby.

Sklepy propojovala soustava maličkých chodbiček, v nichž byla úplná tma. Pohybovali se tedy poslepu, potáceli se ode zdi ke zdi, vcházeli do matně osvětlených komůrek a mlčky pátrali po kobce, v níž budou aspoň trochu lidské podmínky, vhodné pro přespaní. Nakonec takovou místnost našli, kdesi až vzadu celého komplexu sklepení. Bylo tu také vlhko, ale o něco méně, bylo tu víc světla a bylo tu méně harampádí. Hnilobné dřevo tu ale taky našli, stejně tak jako shnilé tiskoviny.

"Kdysi to bývaly irvinské čtvrtě," řekla tmavovláska pomalu. "Proto je tu tolik irvinských knížek. Bohužel, asi to už bude zašlé."

"Stejně bych to nepřečetl."

"Já ano," řeklo děvče. "Ale je dobře, že to nemůžu číst. Že je to plesnivé. Minulost bolí, Jordane. Nechci se do ní vracet, ani prostřednictvím knížek. Už Sevron sám o sobě je příliš bolestivé místo."

Z ruin skříní udělali maličký stolek, který aspoň na první pohled držel pohromadě. Taky si vyrobili židličky, malé sedačky z rozvrzaného dřeva, a konečně vyklidili i jeden z rohů místnosti. Počítali, že do těch míst se později uloží k spánku. Sklepy nicméně vypadaly příšerně. Špinavé, vlhké, černé, hnilobné. Smrt tu dýchala na každém kroku. Nikoliv obrazně. Doslova.

"V těchto místech kdysi zahynuly spousty lidí," řekla Vanda, když si sedli ke stolku. "Irvinci se skrývali i po sklepech. Jako by si mysleli, že je tam Sutové nenajdou! Pamatuji si, jaký strašlivý strach měla naše rodina za Sutů, a to jenom proto, že jsme neměli sklep. Jako by nám sklep pomohl! Do některých sklepů házeli Sutové okýnky granáty, v některých lidí jednoduše uškvařili plamenomety. Do jiných se dostali. Takto přepadení lidé to měli ještě horší. I tady podle všeho byly hromady mrtvol, než je Sutové odvěkleli a spálili."

Hanksovi se zvedl žaludek.

"A tady máme spát, Vando?"

"Budou tě strašit? Ti mrtví?"

"Já nejsem pověřčivý!! Ale spát v místech, kde..."

"Mrtví jsou jediní lidé, kteří ti nikdy neublíží, Jordane," vzdychla Vanda a mávla rukou. "Mluvme o něčem jiném."

Povídali si tedy o jiných věcech a tentokrát to byla dívka, kdo hlavně mluvil. Kdo vzpomínal, protože minulosti se nedalo ubránit. Brala to s ledovým klidem, ani při vzpomínkách nezaváhala. Hanks si uvědomil, jak moc to děvče obdivuje. Projít takovými věcmi, jako ona, patrně bych už dávno zešílel, říkal si. Vanda... ona je možná taky pološílená. Nedělá normální věci. Její role ve válce, její přístup k řidiči přepadeného automobilu, její... ale mluví normálně! A uvažuje tak, jako by šílená nebyla. Snad není šílenství to správné slovo. Je jenom vyšinutá. Méně, než bych čekal. Jak je jen možné, že si to děvče ještě po těch letech udrželo zbytky zdravého rozumu?!

Nechal si ale své úvahy pro sebe.

"Víš, co jsem kdysi chtěla dělat?" řekla Vanda uprostřed vzpomínek.

Hanks, vědom si toho, že se děvče potřebuje vypovídat, jen zavrtěl hlavou.

"Studovala jsem. Už jsem ti to řekla, že?"

"Čtyři semestry. Já vím."

"A k čertu dobře jsem studovala! Architekturu. Myslím, že to musí být krásné povolání."

"To je," přitakal pilot. "Na území Severní federace patří k prestižním. Kromě práv, novinářiny a lékařů, přirozeně. Ale tyhle tři profese, to už ani nejsou zaměstnání. Je to politika. Architektura, to je něco velice svobodného. A dobře to nese."

"Mně nikdy nešlo o peníze," pokrčila Vanda rameny. "Víš, je to hlavně tvůrčí. A já jsem vždycky chtěla něco tvořit, zanechat někde po sobě stopu... no to se mi možná povedlo, zanechat po sobě stopu."

Zašklebila se.

"Jen jinak, než jsem si představovala. Ale architektura, to je umění. A já jsem si moc přála fungovat v umění. Mohla jsem si přirozeně vybrat jiné věci. Herectví, hudbu, malování... ale na ty jsem nikdy neměla talent. Architektura je kdesi na pomezí opravdové profese a svobodného umění. To mě táhlo. Ty dva roky školy, bože můj, Hanksi! To bylo příšerně krásné."

"Já na svá studia taky rád vzpomínám."

"To je něco jiného. Ty jsi vystudoval a získal budoucnost. Já jsem nedostudovala, protože mi sebranka zfanatizovaných politiků i kreténů v ulicích tu budoucnost ukradla. Někdy... někdy, když usínám, představuji si, jaké by to bylo. Jak bych teď měla vlastní kancelář, vlastní firmu... no možná ne. Možná bych pro někoho dělala. A asi ne teď, to bych byla tak na konci studií. Ale měla bych to před sebou! Žila bych v docela jiném světě! Jak je jen možné, že se věci mohou tak od základu změnit? A tak najednou? Ten svět je teď v nedohlednu. Je to pohádka. A nikdy se nenaplní, přinejmenším já nevěřím na pohádky."

"Každá válka jednou skončí."

"Tak?" řekla Vanda. "Asi ano. I tahle jednou skončí. Ale co tu zůstane? Ztraceně, podívej se kolem sebe! Spáleniště, nic víc! Z měst jsou ruiny. Každé menší městečko je ve svém okolí lemováno masovými hroby. Desetitisíce mrtvých, Hanksi! Ani Sevron na tom není lépe. Země je napůl vylištěná. Nefunguje státní správa, nefunguje ekonomika, kdyby aspoň jednotlivé strany konfliktu byly vnitřně jednotné! Jenže ony nejsou. Ve vojenských veleních existuje spousta frakcí, jeden puč následuje druhý... Drží se to ještě u hlavní fronty. Ale v menších obklíčených enklávách to je jiné. Ty se nepodřizují nikomu a ani nechtějí. Až jednou válka skončí, a já si nedokážu vůbec představit jak, tak potom tahle země bude místem kompletní anarchie."

"Státní správa se obnoví. To je nevyhnutelné. Jde o evoluční proces, víš?"

"Nebud' naivní, pilote. Státní správa se asi obnoví. Ta hrstka lidí, která tady ještě přežije, se nějak organizovat bude. Ale jak? Co to bude za stát? Fašismus? Otrokářská diktatura? Nábožensky orientovaný stát? Vždyť tady nebude místo pro svobodné povolání! Architektura! Můj bože, taková pitomost! I kdybych tahle svinstva přežila, k čemu to bude dobré?"

"Nemusí to být tak strašné, Vando. Potom, co se uzavře příměří, to nemusí být tak..."

"Ale ty vůbec nevíš, co to znamená slovo strašné, Jordane! Opravdu to nevíš! Dokážeš si vůbec představit, jak příšerně se tady lidé nenávidí? Podívej se na mne! Já jsem klasický představitel Sevrenijce. Ale jsou tu horší lidé, mnohem horší! Tohle je místo, kde každý nenávidí každého, protože každý každému ublížil. A jak příšerně ublížil. Každému zahynuli blízcí lidé, každý byl okraden, zmrzačen, vyhnán z domu... na tom se nedá stavět budoucnost země. Jsme mrtví, pilote. Všichni, co jsme tady. Tahle země nemá budoucnost."

Hanks dlouho přemýšlel, aniž by řekl jediné slovo. Mlčel, pečlivě si dívku prohlížel a pokoušel se i přes silné přitnutí přechíst její rysy. Viděl vlasy, padající jí do čela, špinavé a navlhle šaty, viděl její dlaně, tmavé oči, tváře... překvapeně se přistihl, jak říká:

"Nevím, jestli se někdy dostanu ven. Ale pokud ano, pokud mne odsud vytáhnou, jedno ti slibuju, Vando."

Dívka ani nešpitla.

"Slibuju ti," řekl pilot, "že odsud taky odejdeš. Dostanu tě pryč. Věř mi to."

Tentokrát se tmavovlásky ozvala:

"Tohle už nikdy nedělej, Jordane," řekla rychle.

"Co...?" nechápal.

"To, abys mi něco sliboval."

"Ale já to myslím vážně!"

"Nikdy, nikdy mi neslibuj budoucnost. Jsem šťastná, že se mi podařilo dostat se do stavu, kdy už v sobě nemám žádnou naději. A nepřeji si, abys ji vytvářel. Dalo mi dost práce dostat ji ze své duše ven."

"Ale...", začal.

"Jak říkám, tohle už nikdy nedělej."

A pilot jen krátce přikývl.

"Dobře, Vando. Je mi to líto."

Dívka polkla.

"Vždyť já vím, jak jsi to myslel, Hanksi," řekla smířlivě. "A je to od tebe hezké. Myslím, že jsi ve své podstatě velice dobrý člověk. Naivní, to asi ano. Naivní idealista. Nikdy jsem si nemyslela, že ještě někoho takového poznám! Jaká změna, tady, uprostřed té špíny! Ale jsi moc dobrý člověk. Ať už tady v Sevronu dopadneme jakkoliv, měl bys vědět, že si to myslím."

"A ty bys měla taky něco vědět," řekl pilot nejistě. "Víš, mám tě moc rád, Vando."

Dívka vstala od stolu a začala nervózně přecházet po místnosti. V jednu chvíli se zastavila u vyklizené zdi, dotkla se jí dlaní, přešla prsty po vlhkém povrchu a stáhla paži zpět. Teprve po dlouhé chvíli odpověděla přiskrceným hlasem.

"Nezapomínej, co jsme si řekli, pilote. Žádná budoucnost. Určitě ne naše."

Obrátila se k němu čelem a pomalu dokráčela ke stolu. Tentokrát zůstala stát.

"Tak máme ubytování, Hanksi," změnila téma. "Nic moc, že? Tohle není pěťhvězdičkový hotel. Kdoví, jak dlouho tu vydržíme, moc to ale nebude. Teď se hlavně musíme postarat o ostatní věci. Myslím, že vyjdu do Sevronu a najdu své známé. Jsou to Sutové, ale můžu jim věřit. Jsou to mí bývalí spolužáci... a vždycky jsem jim mohla věřit. Požádám je o trochu jídla, o trochu vody... voda není nutná. Můžeme ji nasbírat v loužích. Nu, měla bych jít co nejdřív. K ránu budu tady. Pochopitelně, samopal ti tu nechám."

"Půjdu s tebou," řekl pilot.

"Ani náhodou."

"Vando! Nemůžu tady na tebe jenom tak čekat!!"

"Proč ne?"

"No... to prostě nejde! Jen tak tu sedět, čekat a..."

"Hele, auto jsme odstavili. Už patrně bude vykradené, pokud je vůbec najdu. Budu muset jít pěšky. Já vím, jak se tu chovat. A jak mluvit. Ale ty to nevíš."

"Ty se bojíš, že bych tě prozradil!" zdvihl pilot hlas. "Já zase nejsem takové nemehlo, víš?"

Dívka unaveně zavrtěla hlavou.

"Ale tady přeci nejde o to, jestli jsi nemehlo a nebo ne, Jordane. Je to praktická záležitost. Budeme-li spolu chodit po městě, vystavíme se příliš velkému riziku. Možná to bude časem nevyhnutelné. Ale nechci riskovat víc, než je nutné. Zůstaneš tady, pilote. To je mé poslední slovo."

"A přeci...", začal Jordan, "přeci..."

Vanda obešla stůl a krátce ho políbila na ústa.

"I já tě mám moc ráda, Jordane. Věř mi. Protentokrát mi prostě věř. Zůstaneš tady a já se vrátím do setmění... možná do půlnoci. Nejpozději do rána."

"Vando!!" špitl pilot.

"Asi bych měla jít hned," zopakovala dívka, "protože jinak se zase začnu topit ve vzpomínkách. Pokud budu muset něco dělat, snad se z nich vykrotím. Vzpomínky... k čertu s nimi. Teď mám důležitější věci na práci."

"Bud'... bud' moc opatrná, Vando."

Tmavovláška mrkla.

"To budu, Jordane. Tohle ti můžu slíbit."

36.

Auto prosvištělo ulicí se skřípáním kol. Smýkalo s sebou mezi puklinami v asfaltu, vyhýbalo se překážkám a nadskakovalo na hrbolcích. Občas od kola odlétl kámen. Vozidlo se hnalo zpět za hlučného rachotu motoru, v němž se topily žoldákovy nadávky.

"Kreténe," křičel Adrien La Roque, k smrti vytočený nájemný žoldák, na banditu za řízením. "Teď ne, ty hovado!! Teď zatraceně ne!"

Selaminos ani nemrkl a pečlivě svíral v pažích volant.

"Nemám nic proti tvým stupidním úchylkám, Selaminosi, jsou totiž tvoje věc!! Ale ne teď!"

Během pár sekund byli už v polovině uličky a hnali se dál. Děvče, které před chvílí minuli, zaznamenalo, že se něco děje. Otočilo se a ani ne tak vyděšeně, jako spíš překvapeně civělo na auto. Ještě pořád nechápalo, že se ho ta věc týká.

"Aspoň mi uvolni ta pouta, ty blázne," zuřil La Roque. "Co si děláš ty, to je tvoje věc. Ale netahej mě do svých výstřelků, ty břídišský blázne!! Okamžitě mi sundej ta želízka, Selaminosi, slyšíš?! Dělej, hni s sebou!"

Vůz minul dívku v těsné blízkosti pár centimetrů a pak se skřípěním brzd zastavil.

"Želízka!!" křičel La Roque. "Ta želízka!!!"

"Čekej," řekl jen Selaminos a vyskočil z kabiny, aniž by otevíral dveře. Teprve teď dívka pochopila, co je ve hře. Byla to vyšší plavovláška. Na to, že to byla Sevrenijka, byla nečekaně dobře oblečena. Šaty byly aspoň částečně čisté; modrá blůza a sukně kamsi hluboko pod kolena. Šmouhy špíny na sukni téměř nebyly vidět. Dívka dokonce byla i umytá. Vlasy měla pečlivě sčísle do strany a už na první pohled bylo zřejmé, že o sebe dost dbá. V tomto rozpadlém ghettu to byl nevidaný zjev.

Když Selaminos vyskočil z auta, pokusila se mu plavovláška utéct. S krátkým výkřikem se otočila, vyřítla se ulicí pryč, a její boty rychle klapaly do chodníku. Udělala ale jen pár kroků. Bandita byl rychlejší. Doběhl ji dlouhými skoky, strhl ji za ramena zpět, prsty jí zabořil do vlasů a rval jí dozadu, k sobě.

"Teď ne, Selaminosi!!" zakřičel žoldák, ale Irvinec ho neposlouchal. Neurvale, brutálním násilím vlekl sutskou dívku ke zdi. Pravicí jí rval vlasy, levou rukou už jí kroutil paži za zády. Děvče křičelo. Hystericky, neartikulovaně řvalo, pokoušelo se škrábat a jednou se mu dokonce podařilo Selaminose nakopnout do holeně. Bandita si toho nevšímal. Smýkl s dívkou ke zdi, několika prudkými a tvrdými kopanci do zad ji odmrští zpět, jakmile se ode zdi odrazila, tak ji opět pevně chytil a vlekl ji stranou k rozbořeným dveřím rozpadlého domu. Dívka stále ještě křičela. Na tváři se jí objevil pramínek krve, naříkala a zmítala se a několikrát zakopla o roztroušené zbytky cihel.

"Nenechávej mě tu takhle!!" zařval La Roque. "Selaminosi!!!"

"Čekej," zašklebil se bandita jen a vkopl děvče do černoty dveří.

La Roque vztekle potopil hlavu do volné dlaně. Zatraceně! Zatraceně!! Sedím uprostřed sutského Sevrónu, zfanatizovaného města duchů, se zápěstím připevněným k dvířkům vozu! Vždyť já se odsud ani nehnu! Kdokoliv mě tu může najít, vytluče ze mne, že nejsem Sut, dokonce ani Irvinec ne... můj severský původ mě neochrání. Než se ten kretén vrátí, můžu mít klidně kulku v hlavě. A to všechno pro ty jeho ohavné, hnusné, odporné úchylky! K čertu, to

jsem se ale zapletl s pěknými hovady. Svině irvinské! Ať si ten hlupák dělá co chce, ale já nejsem za jeho devíace odpovědný! Jednou, jednou ho přivedou do hrobu. Doufám jen, že mne nevezme s sebou.

Párkrát vztekla zaškubal železky, ale ocel držela pevně. Rozhlédl se kolem sebe, ještě jednou se pokusil Selaminose zavolat a potom se tiše zabořil do křesla.

"Tak to bychom měli," zašeptal sám pro sebe. Teď hlavně být nenápadný. Je-li vůbec možné být nenápadný. Sednu si tady, ruku se železky stáhnou tak, aby na pouta nebylo zvenku vidět, opřu se do křesla a nevydám ani hlásku. Čekám na někoho. Prostě čekám. Jen doufáme, že od Sutů nejsem tolik fyzicky odlišný. Čekám, čekám, já tady jenom čekám.

Zabořil se do sedadla a apaticky se zadíval před sebe. Ulice vepředu svírala své stěny v uzoučký koridor. Viděl až na zatačku, kterou už jednou projeli. Bezmyšlenkovitě si ji prohlížel, naslouchal tichému skučení větru, i občasným výkřikům ptáků. Kdesi na samém konci ulice chátal domek. Něco se za ním pohnulo. La Roque bez většího zájmu přihlížel, jak se ta věc zdvihá za jeho střechou. Tečka. Jenom tečka - či skvrnka, lépe řečeno. Daleko, někde až na obloze. Homeostatická zbraň Severanů. Možná jsem v té jejich armádě měl zůstat. Nechat si napravit do hlavy desítky čipů, nechat se propojit v nitru obludných superzbraní s ostatními myslícími bytostmi do jediného supermozku... bral bych docela určitě nemalé peníze. Ale řemeslo žoldáka se zatím vyplácelo. Zatím... až do této chvíle.

Uběhlo možná víc než pět minut, když se děvče vrátilo na ulici. Vypotáčelo se z černého průchodu dveří a žoldák na něj zůstal nechápavě civět. Modré šaty byly už jen vzpomínkou. Teď na ní visely v cárech, nacupovaných od ramen až k pasu. Byly pečlivě potrhány, tak, jako by je kdosi bral do dlaní a vši silou rval z těla - a jako by si pomáhal nožem. I sukně byla poničena. V několika místech byla odspodu rozpárána, a to pokaždé ostrými řezy. Jednotlivé nitky teď visely k zemi, kamsi až ke kotníkům dívky.

Šaty byly taky zacákány krví. Nejvíce čerstvých a mokvajících skvrn bylo na prsou. Odtud se rozteklé paprsky červené barvy rozpíjely dál, směrem k opasku, a konečně až na sukni. Tohle, to nebyla troška krve. Byla to řezničina. Dívka se vybelhala ven, potáčela se ze strany na stranu a po tvářích jí stékaly rudé pramínky. I vlasy jí slepovala krev.

Po kratičkou chvíli La Roque nechápal, jak se takto zkrvavené děvče ještě může udržet na nohou. Mrtvá, musí už přeci být dočista mrtvá! Takové krve, takové rozcákané krve... V následující chvíli zalapal po dechu, protože pochopil.

"Hej!" křikl na dívku. "Hej, pomozte mi!"

Plavovláška mu nevěnovala jediný pohled. Odpotáčela se k ruinám domu, zkrvavenými dlaněmi se podepřela o cihly a rychlým krokem vyrazila pryč. Místy klopýtla, protože ji zeď přestala držet a pod dlaněmi se oddrolila omítka. Občas žoldák zaslechl její tlumené hysterické výkřiky.

La Roque se opět zapřel do křesla. Událost v něm probudila oprávněný zájem. Tak tohle, to bude zajímavé, říkal si v duchu. Děvče pokryté cákanci krve, která patrně není jeho. A bandita. To bude ztraceně zajímavé. Nadechl se, ale opět ústa zavřel, aniž by vydal hlásku.

Tu se ze dveří vypotácel Selaminos. I on byl zkrvavený. Jeho oděv to příšerně odnesl. Krev byla všude, pramenila po šatech a stékala dolů, ke kalhotám. Tvář. I ta byla plná krve. Pramínky crčely banditovi z úst, sjížděly na bradu a k hrdlu. Paže od krve. Ramena od krve. Panebože, pomyslel si La Roque, co to jen ten neschopný břídil..., panebože! Uviděl to. Z hrdla bandity cosi trčelo, lesklo se to na slunci a zlehka to opalizovalo stříbrem. Nůžky! Ta holka mu vrazila do hrdla nůžky! La Roque nepřemýšlel o tom, kde se zrovna tady vzaly nůžky. Bral věci takové, jaké jsou. Rukojeť nůžek se ježila od Selaminosovy brady téměř v pravém úhlu a kolem nich crčela natlakovaná krev. Gejzíry stříkaly banditovi na rameno, cákavě se zastavovaly na bundě a stékaly dolů. Životně důležité tepny ale patrně nebyly narušeny, protože se Selaminos ještě držel.

Mátoživě se Irvinec dokolíbal až k autu. Chrčel a bublal a byl na něj ohavný pohled. Krev v jeho ústech dýchavě vytvářela dočasné bubliny. I pod nosem byly už červené proužky. Banditovy vousy se slepily do mokvavých pramínků.

S úderem se Selaminos zarazil o dveře vozu, přímo po pravé ruce Adriena La Roque, nájemného žoldáka, který tomu všemu přihlížel s otevřenými ústy. Zkrvavené dlaně se dotkly rámu dveří, potom se bandita naklonil do kabiny, chvíli bez hnutí stál a jenom sípavě sténal. Nakonec se zaklonil, ztratil rovnováhu, dvěma kroky odpadl dozadu a opět vykročil k vozu.

Cosi říkal. Skřeky se z jeho hrdla dostávaly pod tlakem, bublavě se topily v crčící krvi a žoldák na to vše jen nevěřicně civěl. Banditova ústa se otvírala, ale pokaždé se jeho slova utopila v krvi.

"Pomoz mi," pochopil konečně La Roque. "Pomoz mi, prosím, pomoz mi."

"Ach můj bože," špitl žoldák.

"Pomoz mi, pomoz mi, pomoz mi."

Irvinec sklouzl téměř až na kolena, chvíli to vypadalo, že se zřítí k zemi, ale potom se mu podařilo pád vybrat. Tvář se pod nánosy krve křivila v bolestivých křečích. S namáhavým výrazem se Selaminos opět postavil na nohy a vydal při tom zvuk, jaký La Roque v životě neslyšel. Hluboké, dávivé žbluňkání, téměř takové, jako by Selaminos začínal zvracet, a přeci nedefinovatelně jiné.

"Pomoz mi," zachroptěl znovu.

"Ach můj bože, Selaminosi," řekl žoldák soucitně. "Co se ti to stalo? To musí příšerně bolet!"

Mrknul.

"To je mi líto, opravdu moc líto. Taková hrozná věc, pane učiteli."

Potom La Roque vystřelil paži a vyrval banditovi od pasu pistoli. Jednou kulkou zasáhl Selaminose do žaludku a druhou si odstřelil železka.

37.

"Já vím, Kláro," řekl prezident Kowalski s dlaněmi teatrálně zdvihnutými nad hlavou, "já vím!"

"Pane prezidente..."

"Já vím," zvýšil hlas tak, že se mu podařilo asistentku zabrzdit dřív, než na něj začala chrlit všechny ty špatné zprávy, které už znal. "Teď ne, mluvit o tom můžeme později."

"Chcete podrobnou zprávu?"

"Zprávu?" Kowalski nevěděl, zda se nemá rozesmát. "Kašlu na zprávy, na ty teď není čas. Kláro, chci po vás jedinou věc."

"Poslouchám."

"Ihned teď si sednete a seženete mi Rohana."

"Bude chvíli trvat, než..."

"Nechci ho tu osobně. Ale chci ho mít na lince, a to okamžitě a upozorňuji vás, že jestli to bude okamžitě, tak je to stejně pozdě. I kdyby byl namol opilý na nějaké party a nebo měl půlnoc, tak mi ho sežeňte. Vyšťouřejte ho třeba i z pekla, jasné?!"

"Pane prezidente, pan Adamovič vám telefonicky bude k službám do pěti minut."

Kowalski nezareagoval na její poslední slova. Otočil se jen, vykročil navztekane ke dveřím, prošel jimi a rychle se vrátil do své prezidentské pracovny. Nezamířil ke stolu. Jeho kroky jej zavedly rovnou k baru ve zdi, odkud vytáhl vychlazenou lahev. Aniž by se zdržoval hledáním skleničky, přiložil láhev k ústům a pil a pil... pak se otočil k baru zády a s alkoholem v ruce odpochoďoval do svého křesla. Sklouzl do černého polštářování, zabořil se mezi koženou výstuž a mlčky se zadíval na černý počítačový terminál.

Zatraceně! zuřil v duchu. Vše se to hroutí. Zrovna teď se to vše hroutí! A to všechno proto, že jsem dal na toho starého blázna. Už příliš dlouho jsem dával na rady toho starého blázna. Je nejvyšší čas dát věci do pořádku. Konečně, jsem prezidentem Severní federace! Jsem nejmocnějším mužem téhle planety, člověk číslo jedna... je to snad fráze? To, že jsem nejmocnější? Obyčejná fráze? A mne, nejmocnějšího muže celého lidského světa budou vydírat nějakí zfanatizovaní lékaři, ekologové, nemluvě už o těch nacionalistech z východu! Sebranka.

Vzdychl.

Je to jenom sebranka.

Opět si přihnul z láhve a dlaň položil na stůl. Prsty začal nervózně bubnovat do stolní desky. Rohane! Tak dělej, k čertu! Rohane!! Co to jenom ta Klára dělá? Jak je to možné, že to tak dlouho trvá? Najít jednoho starce ve světě, kde je

vše propojeno počítačovými sítěmi? Kde individuální polohu registruje i pouliční telefon nebo bankomat? Rohane, kde jsi?

Ale Rohan se ozval brzy. Terminál zapípal, automaticky se rozsvítil a na jeho obrazovce se objevila Klára.

"Mám vám přepnout hovor, pane prezidente? Myslím, že jsem to zvládla rychle."

"Nezajímá mne, co si myslíte, Kláro," utrl se na ni. "A dělejte, sem s ním."

Obrazovka cvakla. Po téměř bezčasý okamžik se její plocha zatemnila šedí, potom opět zazářila a Christopher Kowalski hleděl do šedivé tváře starce, který ještě nedávno býval jeho velmi dobrý přítel.

"Chrisi?" řekl Rohan jen.

"Mám toho dost, Rohane," řekl Kowalski bez obalu. "Všechno se to hroutí. A vše je to pro ten náš zasraný zbraňový test."

"Poslyš, nadechni se! Nemá smysl panikařit, Chrisi! Udělali jsme naprosto unikátní zkoušku! Že hloubkové programování funguje laboratorně, to dobře víme. Ale nic to nevypovídá o účinnosti v bojovém nasazení. My teď máme solidní údaje, které..."

"Já vím, že laboratorní výsledky o ničem nevypovídají," odsekl Kowalski. "Vím to moc dobře. To, že si s jednou takovou věcí hrají tvá vnoučata nic nefká o možnosti válečného nasazení použité technologie. Ověřili jsme fungování hraček v praxi. Ale ta cena!! Do prdele, Rohane, ta cena! Věděl jsem, že něco budu muset zaplatit. Ale tahle cena!"

"Panikaříš, Chrisi. Říkali jsme si přeci, že to bude hra nervů."

"Tohle ne, na to nehraji. Hra nervů tu byla a já jsem ji vydržel. Ale teď jde o něco jiného. Už od rána se na mne valí zprávy, že se v parlamentu vytvořila účinná koalice proti Modrému nebi. A že je hodlají zrušit!"

"Slyšel jsem, ale nebral bych to vážně."

"Co ještě k čertu můžu brát vážně?!!"

Rohan se nahněval

"Chrisi, poslouchej. Ta jejich koalice nevydrží. Jsou v ní zástupci náboženských spolků, feministek, nacionalistů, ekologů, odborářů, kdovíkoho ještě. Víš co ty lidi poji? Leda tak hovno. Hlasování proti Modrému nebi nedopadne špatně. Nedokáží se nikdy pořádně dohodnout. A kromě toho mnozí z nich couvnou."

"Vsadíš na to?"

"Přirozeně, že na to vsadím."

"Víš, co se stane, když padne Modré nebe?"

"Nestraš! Je to zbytečné."

"Když padne Modré nebe," řekl Kowalski pomalu, ale důrazně, "seberou ti sevrenijští fanatici svá letadla a začnou se masakrovat ze vzduchu. Není možné, aby dříve či později nenarušili vzdušný prostor okolních států. My je bez potíží sestřelíme. Ale některé jižní státy to nedokáží. Kromě toho jak Sutové, tak i Irvinci mají v okolních zemích národnostní menšiny. Sevrenie je rozbuška. Můžeme mít ve velmi dohledné době konflikt, ve kterém nepojede jedna zbídačená země, ale pět nebo šest dalších! Taky to může dopadnout hůř. Nechci vidět požár na svých jižních hranicích, prostě nechci, jasně? Kromě toho pád Modrého nebe vážně naruší vztahy mezi východní a západní částí Severní federace. A ty jsou už teď bídné."

"Teď mluvíš jako polobůh, Chrisi. Chceš snad zachránit planetu? Před čím? Jsi jen prezidentem jedné země! Nejsi spasitel, jen jeden jediný prezident, jako mnozí v naší minulosti! Mnozí před tebou."

"Jsem prezidentem nejsilnější země. A v tom je jistá odpovědnost. Rozhodl jsem se, Rohane, že začnu myslet globálně. Hned teď. Už dost krátkodobým experimentům a lokálním testům. Teď je ta nejdůležitější doba od chvíle, kdy jsem byl zvolen. A já ji nehodlám promarnit. Máme výsledky unikátního testu. Budiž. Ale máme taky zatracený problém. Téměř každická zájmová skupinka obyvatel této země se zradikalizovala. Tuší, že nejdůležitější projekt mé politické kariéry je v nesnázích. Díky ztrátě pilotů je veřejné mínění na vážkách. Do toho vznikají pochybné koalice v parlamentu, koalice lidí,

kteří se sobě podobají asi tak jako oheň vodě. A všechna ta seskupení mi tiše našeptávají: ustup nám a my podpoříme Modré nebe. Chápeš, o co jde?"

"Museli jsme s tím počítat. Je to daň."

"Daň!!" utrl se na něj prezident. "Rohane, já nehodlám splácet takovou daň. Ustupovat neseriozním fanatikům jenom z toho důvodu, abych zachránil Modré nebe. Tím bych narušil fungování této země. Já hodlám tuhle bitvu uhrát, abys věděl! Uhrát na všech frontách. Ale k tomu potřebuju sílu. K tomu potřebuju podporu veřejného mínění. K tomu potřebuju úspěch. Mediální úspěch. K tomu potřebuju piloty."

Rohan tentokrát zaváhal na dobrých deset sekund.

"Působení hloubkového programování v Sevrenii už opadá," řekl konečně. "Soubory instrukcí zanesené do hmoty se stále ještě replikují, ale divoce už mutují a v drtivé většině případů jde o nekontrolované a tudíž smrtelné mutace. Zbraň umírá. Během dvou dní bychom měli mít jistotu, že je testované území ve stejném stavu jako před nasazením zbraně. Chápeš? Ale teď tu jistotu ještě nemáme! I když sem nezavlečeme nic vážného, pořád se může stát, že vyzvednutím pilotů některé důsledky našeho vojenského testu přeneseme na území Severu, a to aspoň na den či dva. Vyvarujme se vyzrazení testů. To by mělo ošklivé následky. Politické i osobní, a to pro nás pro oba."

"Ošklivé následky se na mne už valí!!" zuřil Kowalski. "A já jim hodlám čelit. Záchranou pilotů, chápeš? Kašlu na akademická rizika. Zbraň umírá, jak jsi řekl. Risknu to. Chci ty piloty a chci je hned. Za jak dlouho mi je můžeš najít?"

"Pokud se spojím s armádou, tak dost rychle," konstatoval Rohan. "Už jsme o tom mluvili. Sféra vyše pátrací signál. Všichni naši piloti mají v sobě dost techniky, včetně lokalizačního čipu. Ten se na signál ohlásí. Budeme tím znát nejenom identifikaci pilota, ale i místo, na kterém se nachází. Tou dobou už taky budeme mít své špičkové komando ve vzduchu nad Sevrenií. Je připravené, během pár minut může startovat. Kdykoliv."

"Udělej to, Rohane."

"Říkám, že to můžeme udělat kdykoliv. Ale Chriši! Zvaž ještě jednou rizika! Po dvou dalších dnech už bude stoprocentní jistota, po pouhých dvou dalších dnech! Čekali jsme až do této chvíle, čkejme ještě! Jen pouhých osmačtyřicet hodin, o nic víc! Je to tak moc?"

"Piloti můžou zahynout!" zuřil Kowalski. "A já je potřebuji. Hned! V televizi, zprávách, komentátorských relacích, na prvních stránkách novin. Potřebuji je a sebe vedle nich! Někoho, kdo se zatraceně staral, aby ti lidé z pekla odešli."

"Chriši..."

Kowalski vybuchl.

"Tak já to řeknu jinak, Rohane. Já chci ty piloty. A ty mi je vytáhneš. Ihned. Modli se, aby byli živí. A jestli je tady nebudu do čtyřia dvaceti hodin mít, tak se seberu, osobně tě navštívím v některé z těch tvých luxusních vil a aniž bych tě politicky degradoval, věř mi, že ti vlastními pěstni vymlátím mozek z hlavy."

"Budete mít ty piloty, pane prezidento," řekl prezidentův poradce Rohan Adamovič, a tentokrát se v jeho očích objevil respekt.

38.

Dlouho poté, co Vanda odešla, Jordan Hanks usnul. Venku se setmělo. Noc spadla na Sevron pomalu a objala jeho prázdné a rozbořené ulice. Sklepení se dočista utopilo ve tmě. Malé okénko už nezvládalo dodat aspoň nejnutnější záři, potřebnou pro orientaci v prostoru. Hanks se tedy orientoval poslepu. Lehl si do kouta sklepení, dlouhé minuty se nehýbal a naslouchal nočním hlasům města. Nebylo jich moc. Jenom jednou tam venku zaslechl jedoucí auto a jenom jednou slyšel vzdálené hlasy. Jinak Sevron mlčel. Svět se tak téměř utopil ve tmě. Hanks ležel, kdesi na samé hraně spánku a bdění, a do ticha zlehka klapala kapající voda.

Vanda se zdržela. Původně pilot předpokládal, že neusne dřív, než se dívka vrátí, nakonec to ale nevydržel. Vyhládlý, s ústy vysušenými žízní, se stočil do klubička a usnul, aniž by vnímal znatelné chladno. Nebudil se. Bylo toho v minulém dni dost a Hanks byl zkrátka unavený. Noc zatím běžela a hvězdy se za miniaturním průzorem točily.

Někdy dlouho po půlnoci pilot procítl. Nevzbudil se sám o sobě. Byl probuzen. Někým... nebo něčím. Così jako by se jej dotklo, něco přímo uvnitř něj. Neviditelná ledová pavučina objala jeho duši plovoucí ve zmatených snech, zazářila jako ostré bodové světlo a explodovala jeho myslí do stran. Byl to nehmotný, necitelný dotek. Dlaň, která neměla prsty, neměla kosti, maso, kůži. Průhledná, imaginární dlaň. Snad jenom zdání, nic víc. Ale Jordan Hanks to cítil, otevřel

oči a prudce se zdvihl do tmy. Šátral kolem sebe rukama, mával pažemi a hledal toho člověka, který sem přišel, který se jej dotkl, který mu tak necitelně vstoupil neviditelnými vrátky do hlavy, jenže nikdo zde nebyl. Dokonce toho člověka volal. Několikrát, příškrčeným hlasem, a pokaždé pak dlouze naslouchal, ale odpovědi mu nebyl ani jediný šelest, ani krůček. Jen kapání vody.

Možná to byl jen sen, protože věc, která mu na kratičký okamžik vybuchla v hlavě, už odešla.

Hanks ležel, dýchal a natahoval uši. Chvillemi se zdvihal, opět šermoval pažemi před sebou a opět sám sebe přesvědčoval, že ve sklepení někdo stojí. Také volal Vandu. Tichým, příškrčeným hlasem - jako by se bál, že ho ti ostatní, imaginární návštěvníci mohou uslyšet. Přirozeně jej neslyšeli. Ani Vanda ho neslyšela. Odpověď nepřicházela a pilot tedy vstal.

Obešel sklep. Jednou. Podruhé. Potřetí.

"Vando!" zašeptal.

Kde se jen ta dívka zdržela? Slibovala, že přijde do setmění.

Slibovala, že přijde do svítání, opravil sám sebe. Nejpozději do svítání. Ale patrně dřív...

Tehdy se ještě o Vandu nebál. Měl jen vztek, že jí to tak dlouho trvá.

Nakonec, stejně tak rozrušený jako i otrávený, se Jordan opět uložil do rohu kobky. A znovu usnul. Vyhládlý, s obrovskou žízňí, promrzlý. Nezabavil se těch pocitů ani ve snech. Provázely ho temnotou bezmyšlenkovitého spánku i občasnými snovými obrazy, krajinami, jimiž v minulých dnech prošli, Sevronem, městy Severní federace, znovu Sevronem a znovu pustými lesy. Tentokrát pilot nespál moc hluboce. Budil se častěji, otvíral oči a znovu volal Vandu, ale dívka si dávala na čas. V jednu chvíli Hanks zaslechl tiché kroky. Otevřel oči dokořán, zíral do černé tmy a srdce mu bušilo v hrdle. Zvuk se ale neopakoval. O mnoho později pilot připustil, že kroky mohly přicházet okénkem z ulice, i když jistý si tím nebyl. Jisté ale bylo jedno: později už žádný podobný zvuk nezachytil. Dost možná nešlo o nic víc než halucinaci vykouzlenou vydrážděnou fantazií nebo polospankem.

Když začalo svítat, nedokázal už pilot usnout. Jednak byl velmi zkehlý, jednak se hlad už hlásil tak, že jej nedokázal ze své hlavy vypudit. A, to především, Vanda meškala. Teprve v těchto chvílích, v okamžicích, kdy se průzorem ve zdi začaly do místnosti vkrádat první sluneční paprsky, začal mít Jordan opravdový strach. Věděl, že děvče je Irvinka. Věděl, že Sevron je sutský. Umím se tu pohybovat, říkala mu Vanda. Budiž. Ale každý se může zmýlit - a v Sevronu je smrtelná i jedna jediná chyba.

Od okna teď neřetelně vynikal delší světelný kužel. Zatím byl víc přízrakem než realitou. Byl slaboučký, téměř neviditelný, ale při pečlivějším pátrání jej oči zachytily. Noc se chýlila ke konci. Město, stavebnice z tisícovek očouzených a rozpadlých domů, se probouzelo do dalšího rána. Rána, ve kterém mi chybí Vanda.

Vstal tedy, obcházel tmavou místnost a pomalu, s obtížemi začínal rozeznávat první rysy okolních stěn. Co teď? Netroufal si jít děvče hledat, ale věděl, že pokud se v dohledné době Vanda nevrátí, bude muset do ulic opravdu vyjít. Voda... té by tu snad i trochu bylo, i když ji prostupuje hniloba. S jídlem to ale bylo chabé. Už tohle samo o sobě byl dobrý důvod, aby se Hanks začal o svojí budoucnost starat. Tou dobou mu ale v hlavě leželo něco jiného. Nedokázal si představit, že by už nikdy nespátřil Vandu. Potíže, říkal si pořád dokola, Vanda má potíže. Musela by už dávno přijít, slíbila mi to, slíbila mi, že... ta dívka má nepochybně potíže. Neboť Hanks ani na chvilíčku nezapochoyboval o tom, že se děvče aspoň pokusí vrátit. Nepřipouštěl si, že by ho tu tmavovláška nechala. Důvod, proč tu není, musí být někde jinde.

Potom, překvapivě náhle, se Jordan Hanks odhodlal překonat strach. Kamenem vyryl do zdi vzkaz "přijdu do večera" - to kdyby se s děvčetem minul, na okamžik zaváhal s tvář přitisknutou k maličkému průzoru ve zdi, a dlouze hleděl do začínajícího dne. Celou dobu, celou tu naši cestu, se Vanda starala, abychom sem došli. Nestarala se o sebe. Starala se o nás o oba. Ted' je na mně, abych se i já začal opravdu starat.

Tehdy, posledního dne svého pobytu v Sevrenii, opustil sestřelený pilot Jordan Hanks sevronske sklepení a vydal se do ulic.

39.

"Výsledky," řekl Rohan Adamovič. Prošel od dveří do nitra pracovny, aniž by se na prezidenta podíval, tak hodil svůj kufík na stůl, a potom rychle a unaveně spadl do křesla.

"Máme výsledky, Chrisi. Výsledky... a jistý problém."

"Já nechci slyšet o problémech." Kowalski seděl ve svém perfektním anatomickém křesle, napůl utopený v polštářování. Tvářil se nevraživě a přinejmenším stejně se i cítil. Rohan to na něm poznal hned na první pohled.

"Máme ty piloty nebo ne?" dodal Kowalski.

"Ano... i ne. Máme... pilota."

Prezident se zamračil.

"Jednotné číslo."

"Bohužel. Je mi to líto. Lokalizovali jsme jen jednoho z nich."

"Jméno?"

"Jordan Hanks."

"A to děvče?"

Rohan krátce polkl.

"Tady je pátrání negativní," řekl.

"Negativní! Pro mne neexistuje slovo negativní, Rohane. Je to jasné? Pátrejte dál."

"Asi jsem se nevyjádřil dost zřetelně," řekl Rohan opatrně. "Podívej, Chrisi, to děvče jsme nedokázali lokalizovat."

Prezident to nepochopil.

"...a? A co?"

"To znamená," protáhl Adamovič svá slova a dělal to s velikou neochotou, "že je mrtvé."

"O tom vůbec nechci slyšet," odpálil jeho slova Kowalski. "Chci tady tu dívku. Chci je tu oba."

"Přání je jedna věc. Realita je věc druhá."

Kowalski se ohavně zaškaredil.

"Tak povídej, Rohane."

"Je to jednoduché. Zhruba kolem půlnoci jsme pokryli monitorované území Sevrenie pátracím signálem. Lokalizační čip v hlavě pilota Jordana Hankse se ozval asi dvacet sekund po zahájení operace. Udal identifikaci, polohu, základní rysy zdravotního stavu. Zato lokalizační čip děvčete mlčel a mlčí až do této chvíle. Čím jsou technické prostředky v tělech vojáků napájeny?"

"Tělesnou energií jednotlivce," připustil Kowalski.

"Ani jeden případ jiného zdroje?"

"Ne... pokud dobře rozumím rozšiřování lidských organismů o periferní zařízení, tak ne."

"To je pravda. Ale to taky znamená, že pokud jedinec zahyne, přestává fungovat i technika do něj zabudovaná. Prostě odejde s ním. Je to jasné, Chrisi? Je to teď jasné?"

"Ne tak docela. Signalizace probíhá na bázi elektromagnetického vlnění, že?"

"Ano."

"To se dá stínit. A pokud se hledané děvče nachází na stíněném místě, naše pátrací operace nepřinese výsledky."

"Chrisi," řekl Rohan unaveně, tónem, jakým se oslovuje malé dítě, "nebudou to děvče přeci kvůli nám dávat do kovové bedny. Ti lidé se můžou nacházet buďto ve volné přírodě nebo v domech nebo ve sklepech. Ale ne v umělých

kovových bednách! Nebo podobných věcech! Pilotka Geena Strattová je mrtvá. Smiř se s tím."

"K čertu!" ulevil si Kowalski. "K čertu, k čertu, zatraceně! Musela to být zrovna dívka! Jak moc rád bych předvedl médiím zachráněnou dívku! Bylo by to lepší, než když před kamery postavíme pilota mužského pohlaví. Myslím, že i veřejné mínění chce raději to děvče. Jsi si jistý?"

"Ano, jsem si docela jistý. Je mrtvá. Nicméně pilota máme."

Kowalski krátce vzdychl.

"No dobře. Dobře, Rohane, tak jo. Aspoň že máme Hankse. Mluvil jsi o jeho zdravotním stavu?"

"Ten budeme přesně znát, až ho ze Sevrenie vytáhneme. Zatím víme jen to, co obsahoval jeho lokalizační a identifikační signál."

"A to...?"

"A to je zoufale málo. Známe tep, tělesnou teplotu, tlak krve a pár dalších podobných věcí. Je to trochu rozházené, ale v zásadě v normě. Nebo těsně u normy."

"Je tedy v pořádku."

"Snad. Získaná data tomu napovídají."

"Díkybohu!" ulevil si Kowalski. "Díkybohu přinejmenším za to. A teď dávej dobrý pozor, Rohane. Chci toho pilota. A chci ho hned."

"Jsi si tím opravdu jistý?"

"Zatraceně, jestli jsem si jistý!!!" utrl se prezident na svého společníka.

Rohan se odmlčel. Prsty pravé ruky si prohrábl šedivé vlasy, poté sjel dlaní k čelu a ukazováčkem se zastavil na pravém spánku. Pár sekund tak dlaně držel, než ji nechal spolu s paží klesnout dolů k bokům. V ranním světle teď okenní tabulky začínaly naslédle opalizovat. Rohan cítil, že jej paprsky trochu oslňují, nechtělo se mu ale žádat prezidenta, aby upravil světelnou propustnost skla.

"Na začátku jsem mluvil o problémech. Netýkaly se mrtvé Geeny Strattové."

"Ne?"

"Jde o našeho živého pilota."

"Jestli mi chceš zase vykládat, Rohane, že naše zbraň ještě trochu funguje a..."

"Ne, to vážně nechci," přerušil ho Adamovič rychle. "Nemám v úmyslu opakovat argumenty, které jsem řekl už snad stokrát. Rozhodl ses je ignorovat, Chrisi, a já to respektuju. Ale máme jiný problém. Problém, týkající se chystané záchranné akce."

"Mluv."

"Ten pilot je v Sevronu."

Tentokrát to prezident nepochopil ani trochu.

"Uniká mi pointa," řekl.

"Ale ta je přeci zjevná! Nad Sevrenií máme homeostatickou zbraň nazývanou Sféra. Perfektně kontrolujeme vzduch. Moc nás to ale nestojí a příliš se tím do konfliktu nemícháme. Jenže nikdy, ještě nikdy jsme si nestoupili na sevrenijskou půdu. Naši vojáci tam nevstoupili. S výjimkou těch nešťastných pilotů. A teď se chystáme vysypat tam dolů naše nejelitnější komando."

"Jak to souvisí se Sevronem?! To jsme přeci věděli už dřív! Že bude nutné jít tam dolů. Stoupnout si na zem, podívat se Sevrenijcům do tváří. Že se budeme muset konfliktu nějakým způsobem dotknout."

"Chrisi, když tyhle lidi - myslím, že přes všechno je ještě pořád můžu nazývat lidmi - vyházíme do obydleného města, víš co se stane?"

"Řekni mi to."

"Sevron není liduprázdná prerie. Je to pořád ještě město! Ti, co půjdou dolů, jsou profesionálové. Možná to není to pravé slovo. Jsou to... nadpřirozené bytosti, jestli mne chápeš. V tělech mají tolik techniky, že se o tom nesní ani režisérům sci-fi filmů. A to nemluvím o fintách, jakými byly řezány jejich genové kódy! Vyházíme dolů do obydleného města elitní skupinu nadlidí, kteří půjdou Sevronem, vyhledají pilota, seberou ho, na určeném místě počkají na nákladní modul a zmizí. Ale ta cena! Copak nechápeš, jaký to bude masakr?!"

Kowalski na něj nechápavě zíral. O co mu jde? O co k čertu tomu zatracenému Rohanovi jde? Teď, právě teď mi bude povídat o masakrech? Rohan, který byl tak horlivým zastáncem testování hloubkového programování ve válečné praxi? Co se v tom k čertu skrývá?

"Tam... tam jsou pořád ještě lidé, Chrisi," dodal Adamovič. "Lidé, které my budeme střilet jako dobytek. Stačí, že to dělají mezi sebou. Ale takováhle záchranná akce..."

"Ale on to je dobytek, Rohane!" rozzuřil se Christopher Kowalski. "Docela obyčejný dobytek. Nikdy jsi neviděl snímky, které Sféra udělala? Nikdy jsi nečetl rozborů situace, zprávy z první ruky, nikdy jsi neviděl živé filmy? Z masakrování vesnic? Zabíjení lidí... nevinných lidí? Sevrenie je jedno gigantické pohřebiště. Jeden masový hrob na druhém. Tohle že jsou lidé? K čertu! Chceš mi tu teď vykládat o ceně lidského života? Jako by se naše role obrátily, Rohane! Ale teď je příliš pozdě měnit se v mírovou holubici. Chci toho pilota. Chci ho ihned. Bez ohledu na ztráty na životech."

"Chrisi, jestli tam naše elitní skupina spadne, bude to masakr ve velkém. To nejsou vojáci. Jsou to ostrostřelci, chladnokrevní a bezcitní. Bez jediné emoce. Uzavřou obsazenou oblast Sevronu, půjdou si pro pilota a cestou... zvaž to!"

"Tak já ti něco řeknu," odfrkl si Kowalski znechuceně. "Udělalí jsme unikátní vojenský test. Budiž. Armáda tím získala unikátní poznatky. Budiž. Zvýšil se tím náš vojenský potenciál. Budiž. Ale za to jsme zaplatili cenu. Nemluvím teď o politických důsledcích, které mohou být strašlivé. Aspoň zatím vypadají strašlivě. Mluvím o vnitřní škodě, o něčem, co zůstává v nás. Ve mně aspoň. Jestli v tobě, na to si odpověz sám. Ale ve mně to je. Vždyť my jsme pro ten náš test obětovali lidské životy! Zahráli jsme si s našimi vojáky jako s figurkami ze šachovnice. Myslíš, že právě to mi tolik vadí?"

Rohan zavrtěl hlavou.

"Nevím, jestli tě teď chápu."

"Jako politik jsem zvyklý používat jiné lidi coby šachové figurky. I tady si řeknu: budiž. Ale má to své meze, Rohane! Pokud už tohle udělám, musím dát těm figurkám šanci! Elementární šanci! A ty naše dva životy ji zatím nedostaly. Pilotka Geena Strattová to zaplatila životem. Pilot Jordan Hanks to životem nezaplatí. To nehodlám dopustit. Vždyť my to tomu chlapci dlužíme! Záchranu na poslední chvíli, finanční podporu, injekci peněz od armády i státu. A pověst hrdiny v médiích. Že to nevyváží to, co jsme udělali? To se nedá nic dělat. Bude to i tak chabá náplast! Je to dluh, Rohane, docela obyčejný dluh. A já jsem se rozhodl ten dluh splatit. Řekl bych, že už v této chvíli je pozdě."

"Nevím, jestli to nejsou fráze."

"Možná to i jsou fráze," rozzuřil se Kowalski. "Do prdele, do prdele, Rohane, možná to jsou jen fráze! Třeba z toho kluka chci opravdu mít jen televizního šaška! Ale nic to nemění na faktu, že jsem se rozhodl. Chci toho pilota a chci ho okamžitě. Kdy jsi schopen dostat ho ze Sevronu?"

"Pokud se spojím s armádními špičkami a dojde k jasnému vojenskému rozhodnutí, tak to pak půjde dost rychle. Na některé severské vojenské základně bude řekneme tak do dvanácté hodiny. Do poledne. A vojenské rozhodnutí závisí jen na rozhodnutí politickém."

Prezident po něm šlehl očima.

"Máš to mé rozhodnutí. Dej se do toho a zoufale se modli, aby se sem ten hoch dostal celý."

40.

Ten den začal pro Sféru stejně jako dny ostatní. Stále monitorovala situaci v jednotlivých částech Sevrenie, stále

mapovala frontovou linii a stále přihlížela krvavým incidentům na této čáře, ale i mimo ni. Sféra se rojila. Její uzly proplety sevreňské nebe síti tisíců bodů imaginární pavučiny, stahovaly se, křížily, jejich dráhy se splétaly a rozpadaly. Nitky informačních paprsků rozsekaly oblohu na droboučkou mozaiku rozřezané modří. Lidské oko nevidělo ty nitky, přihlíželo jenom uzlům. Ale právě díky nim mohla tato homeostatická zbraň fungovat jako něco víc než jen pouhý součet jednotlivých prvků - totiž jako zbraň s globálním, distribuovaným řízením, tedy jako jediný gigantický supermozek. Ohýnky vědomí pilotů se utápěly v té síti, vzpomínky byly vymetány informačními údery z jejich hlav a spolu s daty nutnými pro fungování Sféry kroužily sevreňskou oblohou. A Sféra též kroužila, zrovna tak, jako kterýkoliv dřívější den. Mnohé ze stavebních cihlíček Sféry přirozeně odcházely nahoru, aby byly střídány jinými prvky složitějšího zbrojního systému.

Zbraň pochopitelně neplnila jen jediný úkol. Plnila jich mnoho. Na severu se ubránila útoku slabě navigovanou raketou, v centrálních oblastech krizové zóny nasnímal brutální zmasakrování patnácti obyvatel sutského domku irvinskými bandity, u frontové linie si pečlivě prohlédla zóny zničené yperitem a vytvořila základní statistiku škod. Na samém jihu země Sféra odstřelila sonickými děly salvu dobrých patnácti střel, které se ji pokoušely obtěžovat stejně jako otravný hmyz.

Už někdy těsně po půlnoci, tedy v době, kdy nový den sotva započal, Sféra zahájila jednu z mnoha nových operací, které jí byly na tento den naplánovány. Bylo to pátrání. Zbraň pokryla sevreňské území pátracími signály, zahltala je elektromagnetickými pulzy a čekala na odpověď. Nebylo to dlouhé čekání. Po krátkých několika sekundách se objevil první plamínek. Signál vytryskl ze sevreňské metropole. Byl slabý, chvílemi z mnoha důvodů nečitelný. Sféra požádala o jeho opakování a ještě několikrát v příštích pěti vteřinách získané informace verifikovala. Hardware je vyhodnotil, bioware i brainware zůstaly záležitostí nedotčeny, protože se o ni nemusely moc zajímat. Teprve po dekodování signálu sestavil brainware konečnou zprávu. Odeslal ji biowarovým uzlům a zanechal ji svému osudu, zatímco obrátil pozornost k ostatním úkolům. Bioware nakontaktoval satelit a zprávu odpálil nahoru, na orbitální dráhu, čímž balíček informace přešel do tajné vojenské informační sítě.

Ještě se něco dělo. Uzly, které přibýly do nitra homeostatické sítě teprve nedávno, se začaly pohybovat. Sunuly se sevreňským nebem, mýjely bojové linie, spáleniště, pusté oblasti i lesy. Mířily jako paprsky k jedinému cíli. K metropoli. Dostaly se nad ni o dvě hodiny později, aniž by se jakkoliv změnila průměrná hustota sítě pověšené nad krizovou oblast.

Potom Sféra čekala. Nezbyvalo než vyčkávat, jelikož další instrukce dosud nebyly upřesněny. Dlouhé hodiny Sféra meškala, znuďeně se převalovala nebem a dělala další svěřenou práci. Život v zemi dole se odehrával dál, i se svými zoufalými a krutými průvodními jevy, i se světlejšími okamžiky. Zbraň se o něj přirozeně zajímala, i když jen z profesionálního zájmu. Odváděla svoji práci, nic víc.

Konečně cosi shora sklouzlo. Z orbitální dráhy přišla kódovaná relace, kterou okamžitě dešifrovaly hardwarové položky Sféry. Bioware ji vyhodnotil a došel k jednoznačným závěrům. Brainware na ni také zacíлил pozornost. Po chvíli práce výsledky činnosti podřízené vrstvy homeostatu potvrdil.

Příkaz byl dekodován a Sféra se rozhodla postupovat podle něj. Krátce si přeměřila metropoli, uzly nad hlavním městem okamžitě vytvořily virtuální oblastní řízení a zbytek Sféry tak mohl fungovat bez ohledu na to, co se v Sevrónu odehrává.

Pak některé z uzlů vzdušné sítě spadly dolů.

41.

Vyhladovělý a zubožený nájemný žoldák Adrien La Roque tu noc přespával v ruinách zničeného domku. Střecha chyběla. Namísto ní tu zůstávaly dlouhé a opálené trámy, shnilé již a zrovna tak i polámané, které kdysi sjely k zemi a svými konci se do ní zabořily. Beton pod jejich vahou praskl. Kromě těchto puklin byl na podlaze i kráter od granátu. Jediné okno, které na zchátralých zdech zůstalo zřetelné, bylo rozlámáno. Cihly se v jeho okrajích ježily jako šupiny.

La Roque usnul za tou zdí. Unaven, s křečemi v žaludku. Žízeň zahnal. Už k večeru toho dne, kdy zabil Selaminose, našel žoldák maličký potůček. La Roque z něj přirozeně pil a ignoroval obavy kroužící v jeho mysli, zda nedostane nějakou myslitelnou nemoc, třeba cholera. Říkalo se, že cholera ve městě byla zaznamenána, i když nikdy patrně ne na úrovni obrovské epidemie. Možná to byly jen fámy, ale La Roque teď neměl chuť přemýšlet nad tím, zda jsou podobné zprávy fikcí či realitou. Přikláníl se k tomu, že by na nich mohlo být něco pravdy. Ani to ale nebylo podstatné. Pokud onemocní cholerou, patrně zemře. Pokud nebudu pít vodu, určitě zemřu. To byla železná logika. Obavy tedy ustoupily.

V noci díky tomu žoldáka netrápila žízeň, ale s hladem to bylo horší. K ránu příštího dne se vypořádal ze své skrýše, vkročil do ulic města a poháněn hladem, který ho připravoval o rozum, vyrazil nazdařbůh mezi domy. O nebe, tohoto dne nezvykle modré, pohledem jen zavadil. Tečky na obloze mu neunikly.

Severské zbraně, říkal si. Mouchy... dnes létají nízko. Opravdu dost nízko. Viděl jejich kotoučky větší než to bývalo běžné, zrovna jako tmavé či stříbrné uzlíčky proti namodralé ploše. U horizontu teprve svítalo. Dnes vážně létají nízko. Mávl rukou, protože Seveřani teď nebyli jeho prvořadý problém.

První pokus o získání jídla skončil fiaskem. V jedné ze zapadlých uliček La Roque přiložil náhodnému chodci pistoli ke spánku a okradl jej o tašku. Nestřílel. Žoldák nikdy nezabíjel, pokud to bylo bezdůvodné. Ne kvůli účtě k životu, ale pro své profesionální chování. Když budu vraždit každého, na koho padnu, budu jen pitomý amatér. Právě to mne odlišuje od Selaminose a té jeho stupidní bandy. Oni... oni byli amatéři. Jenže já jsem profík.

V tašce ale nebylo nic, co mohl potřebovat. Pár papírů, nečitelným písmem psané doklady a maličký kapesní nůž. Kromě toho tu byly ještě peníze. La Roque věděl, že by za tyhle papírky mohl něco koupit, věděl ale také, že to nesmí udělat. Nemohl nakupovat prostě proto, že když si vybere zboží, musí si o ně říct. Tím se prozradí jako cizinec.

Tím se jako cizinec odsoudí. K měsícům v koncentračním táboře nebo k cestě do masového hrobu. Žoldák peníze vztekle vysypal na zem a odkráčel z místa přepadení s nepořízenou.

Ještě o několik hodin později sháněl jídlo. Adrien La Roque měl v Sevronu své spojky. Tito lidé ale bydleli na druhé straně města a cesta tím směrem byla velmi nesnadná. Žoldák se tedy rozhodl odložit ji, minimálně do chvíle, kdy se nají. Nejprve musím zajistit své základní životní potřeby, přemýšlel, a teprve potom se budu starat o to ostatní. Toulal se tedy neznámými čtvrtěmi a žaludek se mu svíral.

Trochu jídla získal tím, že okradl malé osamělé dítě o půlku rohlíku. Bylo to aspoň něco, ale příliš se nenajedl. La Roque do sebe rohlík dostal aniž by ho kousal. Žaludek odpověděl další sérií křečí, žoldák olízl své patro a opět vykročil na cestu nikam. Mouchy nad jeho hlavou se točily, míhaly se oblohou a občas i vrhaly na zem stíny. Dnes jsou ty věci vážně nízko, konstatoval La Roque v duchu.

Úspěch přineslo tržiště. Černý trh byl kontrolován armádou, ale rozháněn nebyl. V maličkých stáncích se tu prodávaly ty nejzákladnější věci: chléb, rohlíky, občas i maso. Zelenina výjimečně. Žoldák nerozuměl cenovkám, ale předpokládal, že vše bude příliš drahé.

Armáda byla problém, kterého se nadmíru děsil. Nechtěl spadnout Sutům do náruče, vyhýbal se tudíž vojákům, jak jen mohl. Na tržišti ale neměl na vybranou. Zamíchal se mezi lidi, pečlivě kontroloval roztěkaným zrakem, zda se v jeho blízkosti nenachází uniforma, a vyhlížel příhodný stánek. Nakonec to dokázal. V nepřehledné tlačenci neokradl prodávajícího, ale starší ženu, která si z tržiště chtěla odnést chléb. La Roque jí bočníkem jednoduše vyrval z dlaní a než se dáma stačila vzpamatovat, byl už pryč. Její křik se sice za jeho zády ozýval, ale nikdo ho nesledoval. Sutové měli svých problémů dost.

Na samém okraji tržiště byl přítomen scéně, kdy sniper ve vzdálených horách v okolí Sevronu nabil pušku, aby odstřelil bezejmenného človíčka nakupujícího u stánku. Muž ve středních letech, nevýrazný, nezajímavý a ničím nevybočující z průměru místních obyvatel, právě zdvihal dlaň s penězi, když jej kulka zasáhla do zad. S tichým zachroptěním se Sut předklonil a sesunul se mezi pečivo.

Lidé zareagovali rychle. Jedna polovina tržiště byla v panice vyklizena, stánky v mžiku opuštěny. Mrtvolu na ulici chytili sutští vojáci za nohy a odvěkli ji do nejbližšího průjezdu. Na chodníku po ní zůstala klikatá krvavá linka. Druhá část tržiště obchodovala dál, aniž by se vzrušovala. Zřejmě tu podobné scény byly na denním pořádku.

La Roque pokrčil rameny a rychle odkráčel ulicemi pryč. Zastavil se teprve o půl hodiny později, někde uprostřed chátrajícího ghetta. Obezřetně se rozhlédl, vyhledal stín ve výklenku rozbombardované cihlové stěny a pohodlně se usadil uvnitř. Kdesi na samém konci ulice, na níž se žoldák nacházel, se skupinka Sutů přetahovala o něco, co nebylo z jeho skryše vidět. Byly tu i sutské děti, kopající do dlažební kostky a několik náhodných chodců. Adrien La Roque ale rychle došel k závěru, že si ho ti lidé nevšímají. Nedůvěřivě vytáhl chléb a dal se do jídla.

Pečivo nebylo dobré. Bylo staré a tvrdé, ale La Roque nebyl v této chvíli vybíravý. Kůru rval dlaněmi, prsty zarýval do nitra bochníku a odtrhoval celé kusy. Rychle je vsouval do úst a polykal je, většinou bez kousání. Žaludek se křečovitě zmítal a dělal divy, ale žoldák si toho nevšímal.

Uprostřed hostiny znovu zdvihl oči k obloze. Nepřítomně se zahleděl proti modrému nebi, polkl sousto a vsunul si do úst další. Nízko, zopakoval si v duchu, dnes létají nízko.

Nízko...

Nato otevřel ústa, položil chléb opatrně na ohořelý trám a dlouhými kroky rychle vyšel na ulici. Hlavu zdvihl nahoru, zvrátil ji až kamsi dozadu. Vydešeně se zahleděl do nebe, s ústy dokořán, ale neschopen vydat jedinou hlásku. Žaludek

se mu sevřel, ale teď to nebylo hladem.

Dnes létají nízko... bože můj, ony nelétají! Ty věci začaly padat! Sypou se sem, právě sem dolů! Sypou se a co nevidět tady budou.

Adrien La Roque zalapal po dechu. Sypou se, sypou...

To začalo padat nebe.

42.

Sestřelený pilot Severní federace Jordan Hanks toho rána také bloudil. Odešel ze sklepení zužován pochybnostmi. Jeho duše se rozdělila na dvě separátní části a od chvíle jejich vzniku mezi nimi probíhal neustálý boj.

Měls tam zůstat, říkala první část, protože ve městě stejně sám nic nezmůžeš. Vanda se vrátí. Vyzná se tu. Vráti se a pomůže ti... jen se příliš nevzdaluj. Taky by tě už nemusela najít.

I tak ostřílené děvče, jako je Vanda, se může dostat do problémů, přela se s ní ta druhá část. Může přijít pozdě a nebo taky nemusí přijít vůbec. Už takhle meškala. Kdyby měla potíže, snad bys jí mohl pomoci. Ale nejdřív ji sám musíš najít.

Byl to nerozhodný boj dvou stejně silných soupeřů. V Hanksově mozku prostě zuřila bitva a jeho vědomí, zmatené a chaotické, ji jen mlčky přihlíželo, neschopno ji kontrolovat.

Pochybnosti ale byly veliké. Kromě základního důvodu, proč by na Vandu měl čekat a dát jí tak další čas, se připojovaly další. Asi největší z nich byl fakt, že pilot se v Sevronu vůbec nevyznal. Naděje, že dívku najde, nebyla tedy minimální. Byla nulová. Tmavovláška se nacházela na neznámém místě v nepřehledném a nepochopitelném městě. Pokus o její vyhledání byl tedy jen iluzí pokusu, vlastně to bylo jen divadlo. Pilot tušil, že sám sobě dokazuje, že se jí snažil pomoci... že se jí snažil najít.

Navíc Hanks neznal sutštinu a neznal zvyky a obyčeje místních lidí. Nebylo tedy pravděpodobné, že v ulicích dlouho vydrží. Dřív či později jej musí něco prozradit. Gesta, neznalost řeči, absence dokladů při vojenských kontrolách. Prostě něco. Tohle už nebylo riskování. Byla to ruská ruleta. Jordan Hanks, pilot Severní federace, promrzlý po studené noci, ale nepřemýšlel nad riziky té ruské rulety. Přinejmenším ne tolik, aby ho ta rizika odradila od jeho chaotické pouti Sevronem.

Na tuto pout' si Jordan nevzdal žádnou zbraň. Riskoval by jen - neboť kdyby si přes rameno přehodil samopal, který mu Vanda zanechala ve sklepení, asi by ve městě daleko nedošel. Šel tedy neozbrojen, toulal se v ulicích a jeho duše se stále přela sama se sebou.

Tak bloudil. Motal se ulicemi počmáranými černými spreji, brouzдал se očima v záplavách znaků, symbolů i nápisů, a mnohým z nich rozuměl. Byly to nápisy plné násilí, prázdnoty a ztráty národní identity, nahrazené teď fašistickým nacionalismem. Taky z těch nápisů čiselo vědomí, že před jejich autory není budoucnost. Ani dobrá, ani horší. Prostě není žádná. Sevrenijská válka se neblížila svému rozuzlení, a i kdyby ano, nedávalo by to lidem budoucnost. Teprve zpětně si Hanks uvědomoval, kolik pravdy bylo ve slovech, která mu včerejšího večera řekla Vanda. Po uzavření příměří nepříjde obnova zničené země. Příjde dlouhé, možná trvalé koma. A rozklad uvnitř ostře diktatorního klimatu, rozklad všeho, co tvoří lidskou společnost. Kultury, ideje, základních lidských hodnot. Většinu těch věcí válka zničila a budoucí diktátoři je neobnoví. Za dalších třicet, čtyřicet let patrně Sevrenie nebude v žádných mapách. Menší drobký si rozeberou okolní diktátoři, zbytek pak patrně vojensky zajistí Sever. Právě tohle si Hanks myslel a nápisy na zdech ho přesvědčovaly, že si jejich autoři myslí totéž.

Pilot se snažil lidem vyhýbat. Uličky, v nichž zahlédl vojáky, rychle vyklízel, ale stejnou taktiku dodržoval i v případě, že jistá místa jeho bezcílné pouti byla příliš přelidněna. Tady v chátrajícím ghettu to nebylo často, ale stávalo se to.

Jednou se také málem dostal do konfliktu se Suty. Skupinka výrostků se ho na něco ptala. Mladíci postávali u rozstřílené zdi, přežvykovali cigarety a pokřikovali na náhodné chodce. Ti reagovali krátkým odsekáváním. Jedním z těch chodců byl i Hanks, který ale na jejich pokřik nezareagoval vůbec. Mladí Sutové to zřejmě chápali jako urážku. Začali křičet, jeden z nich Hankse doběhl a pokusil se ho zadržet úderem do žaludku. Pilot byl sice unavený, ale technika v jeho těle fungovala dobře. Pravá ruka zasvištěla vzduchem a dříve, než se stihl Jordan zorientovat v situaci, už jeho dlaň pevně svírala mládencovu pěst. Mladíka to vylekalo. Nečekal tak rychlou reakci. V tom, co viděl, bylo cosi nelidského. Vycouval tedy, poodběhl zpět ke skupince ostatních, a teprve v bezpečné vzdálenosti začal znovu povykovat.

Hanks si jich přestal všimnat a šel dál. Nevšímal si ani toho, že nedaleké děti, vyprovokovány sérií výkřiků, po něm začaly házet dlažební kostky. Ostatně ani jednou se netrefily.

Menší konflikt měl Hanks též se starší dámou, na kterou padl na rohu jedné z klikatých uliček. Sutka si asi myslela, že ji chce Hanks okrást. Jakmile jej viděla, začala totiž ječet na celé kolo a potácivým během mizela ulicí, přičemž sotva popadala dech. Pilot jí chtěl naznačit, že tu není kvůli tomu, aby okrádal lidi, ale nevěděl, jak to udělat. Nechal tedy věci být a kráčel dál.

Jordan se toulal pod modrým nebem a vzpomínal. Pokoušel se přemýšlet... nad čímkoliv. Nechtěl si dál týrat nervy tím, že bude stále k smrti vyděšený. Ostražitost mu zůstávala, ale k ní se připojily vzpomínky. Obrazy z dřívějších dob, ze studií, z příchodu do armády. Z testů, které jako dobrovolný adept pro práci v projektu Modré nebe skládal. Obrazy Jillian. Opravdu? Blondatá dívka se mu objevovala před očima, ale její tvář zůstávala skryta za závojem. Hanks neviděl její rysy. Viděl vlasy. Důvěrně známé vlasy, vlasy, jichž se mnohokrát dotýkal, vlasy, které mu byly ze všeho nejdražší. Viděl i proporce její tváře. Ale oči, nos, ústa, to vše bylo v mlze. Postava z pohádek, z příběhů odehrávajících se kdesi mimo tento reálný svět. Fiktivní postava, nic víc. Hanks vyděšeně zjistil, že si nedokáže na Jillian vzpomenout; ne přesně. Její rysy mu byly z mozku vymazány. Po chvíli pátrání vždy celá dívčí hlava ustoupila a nahradil ji jiný obličej. Obličej tmavovlasé a rozčuchané Vandy. Pilot se pokoušel přesvědčit sám sebe, že je to způsobeno tím, že Vandu měl minulých dnech na očích stále - a že to byly pořádně vypjaté dny. Možná měl pravdu. Jillian se topila kdesi v mlhavé nejistotě zapomnění a on jen zoufale pátral. Později přestal čekat konkrétní výsledek a nechal světlovlasou tvář tam, kde byla - totiž za neprodyšnou oponou.

Navzdory absolutní nepravděpodobnosti figurující v otázkách hledání Vandy někdy hodinu před polednem Jordan Hanks našel automobil, kterým včera přijeli. Oprýskané červené autíčko s nabouraným blatníkem parkovalo před domem s vymlácenými okny. Bylo to nízké stavení. Ve střeše se už na první pohled černaly díry, ve zdech byly stopy po kulcích. Okna měla otvory vyplněné novinami. RISE AND FALL, DEATH TO ALL, hlásil sprejový nápis na jeho zdi. Dveře byly už na první pohled nahnílé a popraskané. Podobnými domky byla lemována celá ulice.

Hanks přijal nález vozu se zrychleným tepem, ale i obrovskou nedůvěrou. Nečekal, že auto v ulici přežije noc. Vlastně nečekal, že přežije pět minut od chvíle, kdy je s Vandou opustili. Buďto je místní obyvatelé vyrabují, nebo ukradnou, říkal si včerejšího dne a Vanda se klonila ke stejnému názoru. Skutečnost, že teď vůz našel, tedy vůbec nemusela znamenat, že našel svoji tmavovlasou partnerku. Možná našel jen zloděje vozu.

Jenže auto bylo jediným vodítkem. Hanks věděl, že pokud se zbaví tohoto vodítka, nebude mít žádný další orientační bod. Možná že tahle stopa byla falešná. Přesněji: pravděpodobně byla falešná. Ale mohl si vůbec vybírat? Mohl přemýšlet nad tou falešností? Pilot tedy dlouho neváhal. Rozhlédl se v liduprázdné ulici a opatrně se dotknul dveří domečku.

K jeho údivu nebyly vůbec zajištěné. Dokonce se otevřely velmi snadno, už pod slabým tlakem ustoupily a odkrojily ve vzduchu půlkruh, aniž by třeba jen zavrzaly. Do nitra chaloupky na okamžik vniklo světlo a nakreslilo na špinavou podlahu podlouhlý stínovaný obdélník.

Stál v chodbě. První dveře byly téměř na jejím konci, o dva metry dále je následoval vstup na točité schodiště. Deska dveří byla průhledná. Hanks z tohoto úhlu neviděl, zda je v nich sklo nebo jen prázdné okno, slyšel ale hlasy. Bylo to několik mužských hlasů. Pomalu, nevzrušeně se dohadovaly v krátké a nasekané sutštině. Pilot se tiše proplížil chodbou až ke dveřím. Cítil, že se začíná potit.

V jejich desce bylo obdélníkové okno, překryté přitlučenou igelitovou fólií. Hanks do okna nahlédl, pomalu a opatrně, tak, aby minimalizoval riziko, že jej Sutové uvidí. Spatřil nevelikou místnost. Pokoj byl čtvercového půdorysu o stěně dlouhé zhruba tři metry. Vzadu bylo jediné prázdné okno. Podél stěn stály židle, uprostřed místnosti se nacházel dřevěný stůl. Také tu byla pohovka. Vše tu bylo špinavé, omítka ze zdi už opadávala, v malbě se objevovala obrovská flekovitá kola. Nahoře u stropu trčel zbytek elektrického osvětlení. Na zohýbaných drátech tu viselo roztříštěné torzo žárovky.

Uprostřed stolu stála svíce. Nehořela, ale po jejích stranách bublaly ztvrdlé otoky roztaveného vosku. I na stole byl vosk. Tímto způsobem Sevrenijci suplovali nedostatek elektrické energie.

Kromě svíce tu taky byla hromada zbraní. Celý stůl jimi byl posetý. Samopaly, pistole, granáty. Nože. Jehlice. Boxery. V rohu místnosti stála dlouhá zašpiněná mačeta. Sutové, kterým tahle munice patřila, byli tři. Motali se po pokoji v okolí stolu, ale zbraní si nevšímali. Debatovali; ne moc vášnivě, spíš unuděně. Tiše a bez zájmu se dohadovali, odpovídali si, mlčeli a znovu se dohadovali. Dva z nich stáli zády ke dveřím. Navíc byli v takové pozici, že ani třetí Sut Hankse neviděl.

Výzbroj, kterou Jordan spatřil na stole, jej přesvědčila, aby se nepokoušel Suty kontaktovat. Rozmyslel si tedy svůj dřívější nápad, že zaklepá. Co na tom, že Vanda říkala, že jim může věřit? Nepřipadali mu důvěryhodní. Navíc to taky nemusejí být ti, o kterých tmavovláska mluvila. Vůbec nic s ní třeba nemají společného.

Opatrně se propířil za dveřmi a zamířil na točité schodiště. Vyvedlo jej znovu do chodby, jen o patro výš. Chodbička byla krátká, úzká, jen v jednom místě se výrazně rozšířila. V tomto místě taky byly další dveře.

Pilot se zastavil za těmi dveřmi. Pomalu, opatrně položil ucho na jejich desku a pokoušel se naslouchat. Zoufale přitom brzdil vlastní dech. Nic ale neslyšel. Jediný zvuk, který k němu doléhal, byl rytmický buchot - rány jeho vlastního srdce, které už dávno odcestovalo z těla do hrdla a zřejmě se tam hodlalo usadit. I dlaně se mu chvěly. Teď... teď jde možná do tuhého, říkal si pilot v duchu. Na rtech ucítil slanou chuť. Chvilí mu trvalo, než pochopil, oč se jedná. Byl to pot. Jeho vlastní pot. Pramínek, který stekl po spánku a na předkloněném obličejí zamířil k ústům.

K čertu! okřikl Hanks sám sebe. Jsi voják, Hanksi! Prošel jsi základním výcvikem! Co na tom, že jsi vojenský pilot a ne člen pěchotních jednotek? Tohle jsou situace, se kterými se musíš dokázat vyrovnat! Ale dlaně se mu pořád chvěly.

Když ani po delší chvíli nezaslechl jiný zvuk než tlukot vlastního srdce, rozhodl se Jordan pro riskování. Otevřel dveře. Pomalu, tiše stlačil kliku a zamáčkl jejich desku dovnitř do místnosti. Ani tentokrát dveře nezavrzaly. Otevřely se před ním, pilot udělal krok, minul jejich zavírací se desku a ocítl se ve krychlovém pokojíku bez větších oken. Nebyla tu žádná výbava. Ani stopa po nábytku, ani stopa po stolu, židli, křeslech, gauči. Ani stopa po osvětlení. Jen neveliké kulaté okénko kdesi nahoře. Vše bylo pusté, prázdné a špinavé. Malba na zdi nabírala barvu popela.

Dveře mu klaply za zády. Jordan Hanks si jich nevšímal. Nehnutě stál, nikoliv nepodoben zkamenělé soše vojáka, kterého usmrtil pohled na bájnou Medúzu. Nevšímal si klapnutí dveří, civěl před sebe, neschopen se pohnout.

Zíral na Vandu.

Přesněji na to, co dříve bylo Vandou. Nebylo toho moc, co by ještě vypovídalo o tom, že ta hromada masa kdysi bývala lidská bytost. Děvče nebylo oblečené. Nemělo na sobě ani kousíček šatů, ale stejně nebylo vidět na kůži. Všude byla krev. Vandini vrazi si dali zatraceně záležet. Buďto plochou kovovou tyčí, nebo obrovským nožem či jinou řeznou a bodnou zbraní rozmlátili tělo, jako by je chtěli naporcovat na centimetrové kousičky. Rány byly všude. V pažích, bocích, tváři, nadrech, hrdle. Pravá půlka tváře vůbec nebyla k poznání. Oko, stejně tak jako i ucho tu jednoduše chyběly. Ale levá část tváře tu byla a nemohlo být pochyb o tom, že to byla Vandina tvář.

Celé tělo bylo konečně pokryto kousičky svalové tkáně, vyrvané bodnými ranami ze zasažených míst. Kůže byla po těle potrhána, šklebila se do okolí jako proražený papír, a v oněch ranách se ježily zbytky tepen a žil. Krev. To bylo to nejzřetelnější. Byla všude. Hnědá, zaschlá, strupovitá. Pokryla celé tělo a dočasně mu tak vytvořila nové šaty. Cákance se vlekly po podlaze daleko od těla jako paprsky. Vzadu, někde na špinavé stěně, zůstávaly dlouhé cáry rozmetaných a zaschlých kapiček. Po pravdě, všechny stěny v místnosti byly vymalovány. Všechny pokrývala Vandina krev. To, co se tady odehrálo, zdaleka překračovalo veškeré meze Hanskovy fantazie. Střípkovité proužky krve uviděl i na stropě, vysoko nad svojí hlavou. Všude na zdech byla krev dokonale zaschlá, jen na divčině těle ještě v některých místech mokvala.

Jak že to bylo?

Jsou to sice Sutové, ale mohu jim věřit.

Půjdu sama, Hanksi. Umím v Sevronu chodit, nejpozději do rána jsem zpátky.

Tak nějak. Ale taky:

Nikdy mi neslibuj budoucnost. Já nemám budoucnost.

Nebo:

Jediní lidé, kteří ti nikdy neublíží, jsou mrtví lidé.

A pilot couval. Pomaličku, v transu, s myslí oproštěnou od jakékoliv myšlenky, prostě jen dokonale prázdnou, krůček po krůčku couval. Paralyzovaně zíral na mrtvé tělo, hypnotizován hromádkou lidského masa i krví na stěnách, klopýtal dozadu a couval. Neslyšel své srdce. Teď ne. Dost možná mu snad ani netlouklo. Aniž by si později vzpomněl, jak se dostal ke zdi, nakonec bylo jeho couvání zastaveno. Zarazil se o stěnu, stále ještě tlačil chodidly tělo zpátky, zoufale se pokoušel couvat pryč od té hrůzy, vtiskl sám sebe do špinavé malby a couval a couval, jenže se už nedostal ani o centimetr dál. Ještě dobrých deset sekund se snažil, s dlaněmi směřně napřaženými před sebe jako zkřivené pařáty v hororových filmech, zrakem stále vpitý do mrtvého těla. Pak mu pravá noha podklouzla a on se probudil.

Probral se v okamžení a křičel. Hystericky, zoufale křičel, řval hlasem, který snad žádné lidské hrdlo za běžných okolností nemůže vydat, řval a jenomřval, dlaně si vmáčkl do tváře, nehty mu natrhly kůži a místy začal krváčet. Pořád řval. Pak mu ruce vystartovaly do vlasů. Prsty se i tam zabořily do kůže, vlasy se napínaly a některé z nich se začaly

thrat a Hanks křečovitě svíral vlastní hlavu a příšerně, nelidsky řval. To byl taky přesný obraz jeho duše. Nic jiného, než to, co bylo vidět navenek, se teď v jeho nitru nedalo najít.

Potom se zapotácel, na okamžik ztratil rovnováhu, svět se rozmázl a okolní zdi se rozpily. Cákance krve náhle byly všude, docela všude, pilot ztratil třeba jen základní pojem o tom, nač se dívá, řval jen, křičel, řval a řval a řval. Křečovitě se postavil na nohy a naplněn zvířecí hrůzou, nekontrolovaně a za stálého řevu se vyřítit ke dveřím.

43.

Když nebe spadlo, stál ještě Adrien La Roque uprostřed ulice. Z oblohy se sypalo kamení. Malé, tmavé tečky se řítily dolů volným pádem, měnily se před zraky lidí ve dvoumetrové oblázky, točící se ve vzduchu. Každý z těchto těžko definovatelných tvarů byl doprovázen hustou sítí jiných padajících věcí. Maličkých, kroužících kolem dominantního prvku jako rojící se včely.

Potom se první z těch skvrnek dotkla do cesty postaveného domu. Vlastně ještě krátce předtím, než dosáhla na jeho střechu, se začaly dít věci. Kolem tmavého jádérka se rozeběhlo zářivé kolo. Něco dýchlo do okolí, něco téměř neviditelného, žlutooranžového, pouhý stín. Nehmotný příznak průhledných barev. Oblázek se v té chvíli znatelně přibrzdil a to již přišla střecha. V následující chvíli se dům zahalil do dýmu. Červené tašky, cihly, suť, omítka, betonové trámy, to vše bylo vrženo do okolí, ustupovalo to před padajícím předmětem drceno neviditelnou silou. Detonovalo to do stran. Sevrnem otřásl hřmící výbuch, dým smíchaný s prachem pohltil tu padající věc a dům se dál bortil. Trámy se vyvalily do ulice, cihly a betonové kry svištěly vzduchem a vrážely do okolních stavení. Zarudlé chuchvalce ohně se promíchaly s černým dýmem, oblaka prachu, kouře, cihlové drti a bůhvíčeho ještě se roztáhly vůkol, narostly jako zřudná bublina a při zemi divoce vřely.

Stále ještě se dým ze strženého domku šířil, když z nitra toho největšího pekla, zrovna z epicentra exploze vystoupil člověk. Byl vysoký, špinavý od kouře; čímsi, co se nedalo definovat, byl neskutečně sebejistý. Dlouhými kroky vykráčel ze stále se hroutících trosek, ani nezaznamenal, že se mu po rameni svezla sprcha rozdrobených cihel a vstoupil do ulice. Neexistoval žádný představitelný způsob, jakým mohl explozi bez úhony přežít; ale přitom byl tady. Bez klopýtnutí překročil zbývající trosky, roztáhl paže s malými ale supervýkonnými zbraněmi a aniž by viditelně mřel, odstřelil nejbližšího Suta.

Bože můj, pomyslel si Adrien La Roque, nájemný žoldák, ach bože můj, co jen tohle má... vždyť on se nehýbe jako člověk! Jeho pohyby jsou pohyby stroje, jeho jistota je jistotou stroje, jeho střelba je přesná jako střelba stroje. Zasažený Sut v okamžiku přestal existovat. Rozmetán do krvavé tříště a mlhy, explodoval do dlouhého gejíru zarudlého masa. Cákaneček prolétl ulicí a s ohavným mlasknutím se rozmázl o beton. Jisté bylo jedno: tohle nejsou obyčejné zbraně. Proti teď užité hračky byly Sevrnenci vlastněné samopaly asi tak dokonalé, jako párátko na zuby ve srovnání s ručním granátem.

La Roque couval, vpitý očima do té postavy. Celým okolím otřásaly detonace. Další a další takové věci se sypaly dolů, padaly k zemi, brzdily se těžko postřehnutelnými energetickými poli a odstraňovaly překážky ve své dráze v křupavých a ohlušujících výbuších. Aniž by člověk na ulici přibrzdil, zpomalil, natož aby se zastavil, zkřížil paže se zbraněmi před sebou, hlavně jeho zbraní se proťaly a odstřelily další dva sutské obyvatele města. Prvním z nich byl sotva patnáctiletý chlapec, druhým starší žena o berlich, které se zoufale pokusila utéci. Série střel nezabily jenom ty dva lidi. Perfektně vymazaly z existence jejich těla. V místech, kde kulky minuly cíl a zaryly se do vzdálených zdí, práskly další výbuchy. Zdi se bortily jako domečky z karet, sypaly se na kousky a cihly litaly do okolí. Při soustředěné palbě by takový samopal dokázal zbourat průměrný dům za pár vteřin.

Žoldák procítl. V nejvyšší panice, ohromen stejně tak nechápavým údivem jako i spalující hrůzou, vyřítit se nejbližší uzoučkou ulicí, kolmou na širší dopravní třídu. Klopýtal vpřed, hnal se mezi domy a v každém okamžiku očekával zásah do zad. Sevrn se proměnil v peklo. Nebem otřásala jedna exploze za druhou, okolní obloha se zkalila kouřem a modrá zář na ní byla dočasně potlačena. Ze všech stran se ozývalo dunivé křupání hroutících se budov.

Uzoučkou spojnici se dostal na větší náměstí. Naskytl se mu pohled z nejšílenějšího hororového filmu. Ještě pořád některé věci padaly z oblohy, většina z nich už ale byla dole. Z rozbořených domů vystupovali lidé. Pokud tohle vůbec bylo možné nazývat lidmi. Ty bytosti na první pohled měly lidské proporce, ale už v témže pohledu taky nepůsobily ani trochu lidsky. Seřazené do nepravdělných skupin, postupovaly ulicí mezi rachotícími výbuchy, mýjely hroutící se trosky a jejich pohyby nebyly pohyby živé hmoty. Dokonce to ani nebyly pohyby jednotlivých strojů. Byly to pohyby jediného stroje. Aniž by cizí vojáci řekli jediné slovo, byli stoprocentně koordinovaní. Každý pohyb kohokoliv z nich neměl individuální význam, ale význam na systémové úrovni výsadku jako celku. Zdálo se, že nad tím vším bdí jakýsi jediný tajuplný mozek. Ozbrojenci kráčeli, ladně se pohybovali vpřed nikoliv nepodobní mistrným tanečníkům, ohýbali paže se zbraněmi a v krátkých dávkách pálili po okolních Sutech. Ani jednou se nestalo, že by minuli svůj cíl.

Prekvapivě rychle se Sutové ozbrojili. O Sevrnu se říkalo hodně věcí. Říkalo se, že je to město nápisů. Nebo město duchů. Město úpadku, ghetto, koncentrační tábor ve velkém. Ale bylo to taky město zbraní. Bůhvídkud Sutové brali

pistole a samopaly a vybíhali s nimi na ulice v naivní představě, že cizí vojáky dostanou. Obvykle nedostali ani šanci zacílit hlavě. Práskla krátká dávka a vyzbrojený Sut zmizel z existence tak rychle, že si svoji smrt ani nestačil uvědomit.

V jednom případě se ale přeci jen zdálo, že původní obyvatelé zaskórovali. Exploze bomby vystřelené z hlavně granátometu odhodila jednoho z ozbrojenců dozadu. Člověk neupadl. Udržel se na chodidlech, ovšem celá jeho pravá paže spolu s moderním samopalem zmizela. Rozmetána do kousíčků masa, zkrátka se vypařila. Zůstaly jen dlouhé pruhy cárovité tkáně, z nichž cosi crčelo dolů... jenže to nebylo červené, ale růžové, oranžově růžové. Zraněný se zastavil, zdvihl pahýl před sebe, na okamžik La Roque uviděl, jak se torzo paže na slunci leskne. Jakoby se pokrývalo nějakou sklovinou či průhledným povlakem, rychle zasychajícím zrcadlovitým slizem, mohl se ale mýlit. Potom se zraněný pokusil udělat pár kroků, byly však váhavé a zdálo se, že je jeho tělo poškozeno na mnoha dalších místech.

Tři cizí vojáci, aniž by na něj jedinkrát pohlédli, se v té chvíli zastavili. Zraněný se zastavil s nimi, ve stejném zlomečku vteřiny ztuhl na místě a paže spustil k tělu. Hlavu mírně sklonil, trojice kolem něj se rychle přetočila a s ladností tanečních mistrů se k němu postavila čelem. Práskla dávka ze samopalu a zraněný voják se roztrhal do vybuchujících zbytků. Tentokrát v tom byla opravdu krev, aspoň pokud mohl La Roque soudit. Trojčlenná popravčí četa se obrátila zpět a vykročila svými původními směry.

Žoldák nečekal, až ho vraždící monstra zabijí. Uháněl podél zdi náměstí, kryl se za sloupy a zaparkovanými vraky vozů, namlouval si, že ho takové krytí může ochránit, a běžel a běžel. Neznámo kam. Řítil se prostě vstříc imaginárnímu úkrytu, který si vysnil kdesi před sebou.

Někde napravo od něj došlo k souboji muže proti muži. Pološílený Sevrenijec vyskočil na ozbrojence z okna blízkého domku, opravdu jej poválil na zem a s nečekanou zručností se pokusil podříznout napadenému hrdlo nožem. Cizinec ani nemukl. Ostrým úderem smetl útočníka k zemi, zdvihl se nad ním, Sut se přitáhl k jeho tělu a zaryl mu prsty do tváře. Monstrum se sklonilo dolů a málem se útočníka dotklo nosem. V následující chvíli Sut začal zoufale křičet a zmítal se na zemi v bolestivých křečích; to se na spánku cizince, těsně pod kůží, aktivoval mikrolaser určený pro boj zblízka a útočníkovi jednoduše vypálil oči. Zbytek utkání netrval ani desetinu sekundy. Bytost rychle zdvihla paži, máchla jí a otevřenou dlaní zasáhla Suta do čela. Kost praskla, hlava se rozlomila jako rozdrcené vajíčko, do okolí vyprskly všechny ty věci, které v lidských hlavách jsou, mozek, kousky lebky, krev, kůže, to všechno náhle bylo na betonu. Ozbrojenec už stál na chodidlech a aniž by se byl podíval pod sebe, pokračoval v chůzi vpřed.

Kdysi dávno, před dlouhými lety, slyšel jednou žoldák rockovou píseň. Část textu říkala toto:

this place has become the land of secrets

we're really clever for we had to learn

now we've gained powers beyond description

and we've also crossed the point of no return

Tak tohle je tedy ono, křičel v duchu La Roque. The point of no return. Bože můj, Ježíši Kriste, co se to s tím světem stalo? Rozhádané a vygumované sevrenijské děti se stříkacími pistolkami nahněvaly všemocné severské bohy. Tady máme odpověď. K čertu, bože můj, co jsem to jen udělal? Proč, proč jsem se jenom já blázen nedržel bezvýznamných krizových oblastí a kmenových válek hluboko na jihu? Kde jsou jen mé státní převraty? Co je to za peklo, do kterého jsem spadl? Na tohle tedy opravdu nemám žaludek... a to už jsem v životě něco viděl. Jsem žoldák, nájemný žoldák... ale bože můj, tohle! Jak jen vycouvat z takového pekla? La Roque to nevěděl, ale pud sebezáchovy dělal své. Hnal ho po straně náměstí dál, dole pod začouzeným nebem, mezi domky otřásanými rachotící střelbou a výbuchy v okolí.

Cizinci byli všude. Žoldák se bezmyšlenkovitě vrátil do uzoučké soutěsky mezi ruinami domů, zabočil na dlouhé a terasovité schodiště a hnal se jím dolů. Po levé ruce měl teď cihlovou zeď, po pravé vysoký dřevěný plot.

Kdesi uprostřed strmého schodiště dřevěný plot praskl a přímo proti Adrienovi La Roque vystoupila jedna z těch nadlidských, nepřemýšletelných zrůd. Prošla třískami natrhaných prken, jako by tělem bourala papír. Tak takhle vypadá smrt, pochopil La Roque. Takhle snadné to je... a takhle zruďné. Kdyby mne aspoň zabil člověk. Ale jsou tohle lidé? Nebo ti zasaní Seveřané vyvolali všemocné přízraky ze samotného pekla? Jsou to lidé třeba jen kousíčkem svého těla? Či démoni v podobách lidí?

Démon v podobě lidí se rychle zorientoval a se strojovou přesností se postavil na nohy. Teď nemá cenu utíkat, pochopil La Roque. Neutekl bych mu. Do dvou, tří sekund by mne odstřelil jako škodnou. Věděl to a udělal tedy naprostý opak.

Udělal obrovskou zoufalost. S hysterickým řevem se vrhl přímo na Seveřana, paže se samopaly se mu pokoušel odtlačit od těla a celou svojí vahou mu vrazil do prsou.

Upadli. Seveřan neudržel rovnováhu. Svezl se na schody, zřítíl se dolů a okamžik se kutáleli po zubatém terénu. Těch pár zlomečků vteřiny bylo pro Adriana La Roque jako celá věčnost. Byla to léta. Dlouhá léta, v jejichž průběhu stále cítil v těsné blízkosti svého těla tu severskou zrůdu.

Nesmím mu ukázat tvář, věděl žoldák. Jestli to udělám, vypálí mi oči. Ani na okamžik mu nesmím pohledět do tváře. Ty jeho tečky na spáncích, to je právě ono. Očka mikrolaserů. Nesmím jim ani na okamžik nastavit tvář. Zoufale se tedy bránil, máchal rukama, kopal a hystericky mlátil do silnější postavy. Hlavu stácel stranou, aby ji nenastavil cizinci jako terč pro laserovou střelnici.

Seveřan rychle pád zastavil. Stabilizoval svoji polohu na maličké plošince mezi schůdky, ve zlomku sekundy už stál na nohou a vyrval žoldáka nahoru za šaty. La Roque se ocitl ve vzduchu. Jeho nohy visely nejméně padesát centimetrů nad zemí. Démon spadlý z modrého nebe ho držel pouze levou paží, pravou zvrátil dozadu za tělo. S bolestivým, hrubým úderem praštil žoldákem o dřevěný plot. Dřevo zaprašťelo, prohlo se a místy vylétly kolem žoldákova těla třísky. Plot ale vydržel. Na okamžik La Roque strnul u plotu, přilepený k němu jako přibitý motýl. Věděl, že se teď nehne. Neměl ani tu nejmenší šanci se vytrhnout, natož pak utéci. Bytost ho tlačila do dřeva, drtila ho a znemožňovala mu veškerý pohyb. Žoldák se začínal dusit.

Tu se před jeho tváří objevila pravá paže. Vystřelila rychle vpřed, zaměřena na jeho čelo, letěla vzduchem a jejím cílem bylo jediné: rozmačkat žoldákovu lebku na kousíčky. Vše se dělo příšerně rychle, ale jedné věci si La Roque všimnout stačil. Paže neletěla vpřed jenom kinetickou energií udělenou jí svaly. Protáhla se, a to nejméně o třetinu své délky. Kůže se elasticky vypjala.

Úder byl takový, že by za klasických okolností žoldáka na místě zabil. Náraz šel dlaní rovnou do čela, kamsi mezi oči. Na okamžik se La Roque ocitl ve tmě. Propadl se do nicoty a utopil se v černé neexistenci. Ztráta vědomí ale trvala jen zlomek chvilky. Obraz znovu naskočil, stejně tak jako se odnikud vynořil i okolní svět.

La Roque se někam řítíl a nechápal, že žije. Všude kolem něj svištěly dřevěné třísky. Úder do jeho čela nebyl smrtelný jenom proto, že dřevěný plot za jeho zády ránu nevydržel. Shnilé trámy pukly, vyvalily se dozadu a La Roque mezi nimi padal, následován nahněvanou bytostí obdařenou válečnými schopnostmi démonů z pekel.

Padal dlouho. Sunul se po strmém betonovém srázu, křičel a nařikal, kutálel se, poté se překulil přes kamenitý terénní zlom a zřítíl se tři metry hluboko. Zůstal ležet na tvrdém betonu, tváří rovnou nad černým otvorem otevřeného kanálu. Zajímavé, že i v té chvíli si uvědomil, jak moc ta kanalizace zapáchá. Kanály jsou slabým místem každého města, blesko mu v hlavě, rychle se obrátil a zasténal, protože jej celé tělo bolelo. Chrčivě zalapal po dechu.

Severský voják nespádl za ním. Zůstal nahoře, ve výšce těch tří metrů, na betonovém převisu. La Roque jej zprvu neviděl. Potom uslyšel jakýsi krátký zvuk a na okraji převisu se objevila paže s nataženými prsty. Nahoře se rychle začal zdvihát černý stín.

Bože můj, bože můj, bože můj, zasténal La Roque vduchu, odvrátil se od stínu, který jej v následujících pár vteřinách patrně zabije, na kratičky okamžik spatřil vlastní zkrvavené dlaně a dole pod nimi uviděl černá ústa kanalizace.

"Bože můj," zaskřípal, tentokrát nahlas.

Pak se rychle převážil, razantně se odrazil koleny a bez nejmenšího zaváhání se zřítíl do kanálu, hlavou dolů, přímo do černého jícnu. Zrůda se vysoko nahoře postavila na nohy.

44.

Za dveřmi v kratičké chodbičce padl na ozbrojeného Suta. Sevrenijce nahoru vyhnal příšerný neartikulovaný řev, který se rozléhal budovou. Zarostlý muž právě vyskočil na poslední schod, dlouhým krokem prolétl chodbičkou a v dlaních držel odjištěný samopal.

Když se před ním rozrazily dveře, byl od nich Sut ještě celý metr. Hanks se vyřítíl ven, okem krátce šlehl po postavě v chodbě a neustále hystericky řval. V mozku teď neměl jedinou myšlenku. Jednal instinktivně a nacházel se kdesi daleko za hraniční čarou oddělující přičetnost od šílenství. Veškeré procesy v jeho duši se zhroutily.

Nezhroutily se ale základní instinkty. V okamžiku, kdy se Sut objevil před ním, pilot jednal mechanicky a strojově přesně. Než stihl Sut zdvihnout zbraň, vystřelil Hanks své tělo vpřed, do pravice uchopil hlavěň a jediným krátkým pohybem věc vyrval Sevrenijci z rukou. Ozvalo se zaprašťení prstů. Sevrenijec otevřel ústa a snad opravdu křičel, jeho hlas se ale v Hanksově řevu utopil. Pilot rychle přetočil samopal v dlaních. Veškerá technika v jeho mozku se už překloupila do excitovaného módu, čipy pracovaly na plně obrátky, korigovaly signály mířící ke svalům, doladňovaly pohyby, počítaly úhly a síly a znovu zanašely výsledky své práce do reálného fungování těla. Levou dlaní Hanks

uchopil Suta za vlasy, v pravici zdvihl samopal, vši silou vrazil Sutovi pažbu do obličej a roztrženou tvář vylétly kousíčky zubů. Zraněné tělo se křečovitě zřítilo dolů, Hanks je překročil, jedinou kulkou odstřelil hlavu od těla a přeskočil zbytky rozemletého hrdla. Dlouhými skoky se vyřítíl na schody.

Dole pod schodištěm padl na zbývající dva Suty. Prvního z nich dostal okamžitě. Pažba samopalu jej zasáhla do ohryzku, následoval tvrdý úder do spánku a pak další do čela. Così křuplo a hlava se rychle zvrátila dozadu.

Mrtvé tělo ještě nestačilo dopadnout na podlahu, když Hanks zabil třetího z Vandiných vrahů. Za neustávajícího žalostného křiku vystřílel do žaludku Suta krátkou dávku, zraněná postava odlétla dozadu, práskla s sebou o špinavou zeď, sklouzla do strany a propadla igelitovou fólií místních dveří. Pilot tomu nevěnoval pozornost.

Dlouhými, zmatenými kroky šíleného člověka vyběhl na ulici. Nezaznamenal, že se tu cosi děje. Sevron burácel, hořel a zmítal se v křečích. Všude kolem náhle byli Sutové a všichni měli zbraně. Oblohu pokryla oblaka dýmu a ze všech stran přicházel křik, zmatený a vyděšený. Hanksův hlas v tom křiku zanikal. Jenže pilot v té chvíli nedokázal přemýšlet. Cokoliv dělal, nebylo výsledkem přemýšlení. Teď se opravdu choval jako mechanismus, který se vymknul z kontroly a dále se valí vpřed podle vražedného a chorobného programu.

První Sut se na ulici objevil přímo před červeným autem. Stál s pistolí v dlani, zpocený a vyděšený, a zoufale hleděl do Hankovy tváře.

"Drž hubu," poradil mu Hanks a aniž by vyčkával na to, až Sevrenijec promluví, vystřílel mu dávku mezi oči. Hlava křupla, roztrhla se, pravý spánek odcestoval kamsi daleko mimo pilotovo zorné pole, většina hmoty ale cákla dozadu a pokryla kapotu červeného autíčka tmavšími hromádkami. Jordan se otočil a rozběhl se do nitra pouličního zmatku.

Všude tady byli lidé a všichni byli k smrti vyděšení. Běhali kolem něj, mávali dlaněmi nad hlavou, stříleli nazdařbůh do vzduchu. Nebe hořelo. Plovoucí oblázky Sféry zmizely za záclonou dýmu, skrz kterou čas od času probublal přechodný pramínek ohně. Hanks pádl pod tím nebem, běžel odnikud nikam, křičel a nařikal a samopal pevně tiskl v dlaních. Prsty objaly zbraň tak, že docela zbělaly.

Jeden ze Sutů se ho pokusil zastavit. Podrazil mu nohy, srazil jej k zemi a rychle zacílil pistolí. Než však stihl zmáčknot spoušť, Hanks už ležel na zádech. Samopal ho kopl do lokte, pažba poskočila pod zpětným úderem, Sevrenijci se na břicho rozpila rudá skvrna, postava se zapotácěla a beze slova se zřítila dolů, tvář rovnou na pilotovo rameno. Hanks setřásl mrtvolu, opřel se hlavní samopalu o zem, postavil se na nohy a znovu se rozběhl.

Běžel, míjel pobíhající Suty a střílel po všem, co se k němu přiblížilo. Sevrenijci se jej pokusili zastavit ještě jednou. Napadli ho dlouhou kovovou tyčí, mlátili a třískali s ní kolem sebe, a pokoušeli se Hankse zasáhnout. Jenže pilot byl sice šílený, stále však ještě v jistém slova smyslu funkční. Uhýbal ranám tyče, točil se uprostřed ulice jako vlček a vykrýval přímé zásahy kovovou zbraní. Kdesi vzadu v ulici na krátký zlomek sekundy spatřil dvojici pomalu kráčejících postav, které zdvihaly ve svých dlaních maličké, ale extrémně výkonné zbraně. Sutové v jejich blízkosti vybuchovali jako balónky. Jeden z těch balónků cákl nahoru, odpařil se - a to se už Hanks znovu musel natočit, aby jej tyč nezasáhla do spánku.

Pak se Sutů zbavil. Prvního z nich odstřelil kulkou do čela, druhého olízla dávka přes obě nohy. Útočník se zhroutil k zemi, sesypal se na beton, křečovitě se začal kutálet a zoufale nařikal. Hanksovi to jaksi uniklo.

Poslední Sevrenijec se mu pokusil utéci. Vyběhl směrem k obrovské, robustní budově, která dříve sloužila jako veřejné garáže. Kovovou tyč zahodil na chodník a ocel zvonivě zacinkala. Pilot přehajícího dostihl u samotného vjezdu do budovy. Prudkým úderem pažbou do spánku jej odeslal dolů k zemi, zavrával, svět kolem na okamžik zmizel a znovu se vynořil, všechno se houpalo a točilo a všechno odcházelo a znovu se objevovalo. Už nekřičel. Tou dobou už Hanks neměl sílu křičet.

Zbavený třeba jen náznaků rozumu vypočetl se pilot po krátké plošince, minul nefunkční automat na parkovné a bůhvíproč zmizel ve tmě mrtvého domu.

45.

Potlučený, zkrvavený a ztýraný nájemný žoldák Adrien La Roque propadl beztvorou prázdnotou. Řítíl se tmou, mlátil tělem do kamenných výběžků úzké šachty, padal a padal. Hlavou dolů, vstříc neznámé prázdnotě, prosvístětl temným vzduchem. Pak se tělo převážilo na stranu, chodidla do něčeho narazila, La Roque chytil boční rotaci a přetočil se na bok. Ještě padal, i v této chvíli. Šachta ale pominula nebo se aspoň rozšířila. Tělo, obrácené teď na délku, prásklo do dna té tmavé díry, něco se rozcáklo kolem, něco mazlavého, tekutého. S mlasknutím se kapalina rozlétla do okolí a La Roque jí klesal, vražen do jejího nitra kinetickou energií. V příštím okamžiku se už bolestivě zarazil o dno. Odrazil se, křičel a nařikal, překulil se na kolena a zoufale tonul ve vodě. Sliz mu stékal přes ústa, po hrdle, slepoval mu vlasy. Chvilku La Roque rozhazoval paže a mlátil jimi ve svém okolí v největší hrůze, která mu vsugerovávala, že utone, potom

našel pevnou půdu pod nohama. Opřel se o ni, váhavě se zdvihl a s potížením se postavil do svislé polohy.

Voda mu sahala po pas. Žbluňkala tady, pramenivě cinkala a mlaskala. Viděl její hladinu jako nezřetelně ozářenou plochu plnou maličkých vlnek. Světlo proudilo shora. Kdesi nad jeho hlavou zářil maličký kotouček kanálu, skrz nějž svítilo modré nebe. La Roque se vypotácel stranou, kus od ozářené šachty.

"Bože můj," nařikal, "bože můj, bože můj, ach bože můj!!!"

Vše jej bolelo. Tělo bylo omláceno s neuvěřitelnou důkladností. Když vylezl k okraji stoky, kde byla voda hluboká sotva po kotníky, spatřil sám sebe v matném světle ve vši hrůze. Krev byla na dlaních, na pažích. Levá noha jej neuvěřitelně bolela, i když se na ní udržel. Kalhoty na pravé noze byly pod kolenem rozervány. Prýštila odsud krev, stékala po nich dolů v horkých pramíncích. Žoldák se rozhodl, že se nenechá rozházet rozbitým kolenem. Po pravdě, byl to detail. V situaci, do které se dostal, bylo rozbité koleno detail. Důležité bylo, že stojí, že dýchá... že se vůbec hýbe.

Doufám jen, že mne ta zrůda nebude následovat do kanálu, pomyslel si. Tady bych se neubrnil. Navíc jsem ztratil pistolí! Stačilo by... stačilo by cokoliv. Třeba aby ten voják hodil dolů granát. Panebože, granát! Potácivou chůzí vyrazil od ozářené části stoky, i když věděl, že explozi granátu by neutekl. Stojím jim vlastně za to? Aby mne honili? Stíhali v kanálech, zabíjeli granáty, stojím jim zrovna já za to? Jsem vážně tak důležitou figurkou severské hry? Taková úvaha ho uklidňovala, i když ne moc.

"Panebože," nařikal tiše, sténal a skučel, "panebože. Ach bože můj, Kriste Ježíši, panebože."

Něco se mu otřelo o nohu. La Roque ten pohyb zaznamenal až po kratičkém zaváhání, zmateně se roztočil kolem své osy a vzápětí začal hystericky ječet. Řval, kopal nohama do vody a rozhazoval paže.

"Svině! Kurvy!! Táhněte, kurvy zasraný, táhněte do hajzlu, svině, svině, kurvy odporný, zasraný zkurvený svině!!!"

Všude kolem byly krysy. Hemžily se a pískaly, skákaly jedna přes druhou. La Roque se je ječivě pokoušel rozehnat. Štítivě vykopával zraněná chodidla, křičel a vrškal, a zvířata v panice prchala. Valila se pryč ve vlnách. Chabě ozářená voda v té chvíli ožila. Vařila se. S ohlušujícím rachotem desítky krys vyrazily k černým koncům kanálu, který se na krátkou chvíli zaplnil nervy drásajícím pískotem. Žoldák si zacpával uši dlaněmi, ječel a hystericky kopal.

"Táhněte, kurvy zasraný, táhněte do prdele, pochcípajte, táhněte, táhněte!!!" řval.

Asi to zabralo, protože počet krys v okolí znatelně poklesl. Pořád tu byly, ale teď jich bylo o mnoho méně. Místy viděl La Roque jejich mokrá tělíčka, jak skáčí do vlnivé hladiny splašků. Ještě okamžik řval, poté se zastavil a zoufale zalapal po dechu.

"Ach můj pane, ach můj pane. Ježíši Kriste."

Neuvěřitelně to tu páchlo. To snad ani nebyl vzduch, to, co proudilo žoldákovi do plic. Bylo to něco mezi plynem a kapalinou. Ohavný, příšerný a nepopsatelný puch jej připravoval o rozum. La Roque si to uvědomil teprve ve chvíli, když krysy v okolí prořídly. Nadechl se a okamžitě se dával. Předklonil se s jistotou, že bude zvracet, následně sjel dlaněmi ke kolenům a těžce se dával, kašlal a skučel. Trocha jídla, kterou měl v žaludku, ale vydržela na svém místě. Žoldák se dusil, sténal, vzdychal a naprázdno otevíral ústa. Chyběl mu pocit vzduchu. Intenzivní přítomnost neuvěřitelného hnusu v okolí do značné míry přehlušila bolest z utržených ran.

"Musím pryč," zašeptal potichu, "prostě musím pryč."

Tam nahoru nemohu ani vystrčit hlavu, domyslel si. Byl bych v téže chvíli mrtvý.

"Musím pryč."

Vypotácel se stokou do tmy. Voda mlaskala pod jeho podrážkami, cákala a žbluňkala. Občas zaslechl písklavý hlas vyrušené krysy. Rozhodl se ta zvířátka ignorovat. Kráčel kupředu, vstříc absolutní tmě. Po chvíli se ukázalo, že černota přeci jen není tak docela úplná. Nad hlavou se místy objevovala kolečka kanálů, většinou přikrytá síťovými poklopy. V případech, kdy poklop chyběl, přirozeně záře sílila.

Adrien La Roque pochodoval stokou a chabě vzlykal. Kriste na nebi, co se to kolem děje? Mé oblíbené státní převraty... klasické téma, začínáš sám sebe otravovat tím tématem, Adriene. Státní převraty. Vylízaní diktátoři bojující za své absolutní pravdy proti jiným, budoucím diktátorům neméně krutým, dosud však marně lačnicím po vladařském postu. Mikrobity o opiová pole, o výroby heroinu, o drogové laboratoře, o to či ono. A já mezi nimi. Kde jsou ty časy? Vzpomněl si na jeden ze svých dřívějších kšeftů. Partizán, zfanatizovaný a ideologický marxista, zburcoval lidi a

vyhnal je do lesů. Chátra se vyzbrojila a plenila vesnice. Diktátorský fašista v čele jistého miniaturního jižního státečku považoval zprvu partizány za nezajímavé vši. Později si najal severní žoldáky, aby mu v boji proti fanaticům pomohli. La Roque nejdřív fungoval přímo v armádě, posléze se ale propracoval do vyšších státních míst. Pomáhal fašistovi chystat plány a válel se v ložnicích s hedvábnými záclonami. Tehdy se ze všeho nejvíce přejídal pomeranči. Dlouhé měsíce po odchodu z této zemičky nemohl pomeranče ani vidět.

Pomeranče! Opět se mu zdvihl žaludek. Hnilobný puch na něj útočil ze všech stran a žoldák kráčel. O deset minut později téměř utonul, když se strop chodby prudce snížil. La Roque to pro tmu neviděl. Kráčel dál a dál a náhle mu voda sahala po bradu. Metr před ním se celá chodba potápěla.

Vrátil se tedy, znovu klopýtal a znovu chrčel a sténal, až našel odbočku. Sotva se tou dobou držel na nohou. Tělo ho bolelo, hlava se rozpadala na kousíčky a výskot krys spaloval poslední přičetné ostrůvky v jeho narušené duši. A znovu pochodoval, znovu se tiskl k slizovitě vlhkým kamenům ve zdech, znovu se nechal vést pomíjivými lucerničkami kanálů. Světélka nad hlavou byla víc než symbolem čistého vzduchu. Byla taky místem, kterým mohl opustit podsvětí. Jen si nebyl jistý, zda by tím nevstoupil do mnohem horšího pekla.

Chodba se zase svázela dolů. Tentokrát neměl sílu se vracet. Brodil se vpřed; kanály nad hlavou zmizely, tápal tedy poslepu a tiše nadával. Prosmýkl se uzoučkou soutěskou, v níž pro výši hladiny téměř neprošel, opět se dostal do lepších míst a opět mu voda klesla k pasu. Dlaně se mu třásly zužující zimou.

V těch místech taky našel další kanál. Tentokrát se La Roque zastavil. Světlo přicházející shora bylo slabé, nevýrazné. Kanál ale neměl síťový poklop. Vůbec nebyl přikrytý. Ústil do šedých míst pokrytých stropem. Nebe tam nahoře nebylo. Jen beton, pokud byl žoldákův odhad správný. La Roque se na pár chvil zastavil, aby se zaposlouchal. Neslyšel však nic. Jen občasné žbluňkání, kvičení krys, které jej provázely, a chrčení vody. Shora žádné hlasy nepřicházely. Ani jiné zvuky. Okamžik žoldák váhal, ale pak se rozhodl.

"Když nemáš co ztratit, riskuj, Adriene," špitl. Roztáhl paže nad hlavou a dlouze pátral, až našel první ze schůdků železného žebříčku. Šachta se nad ním tyčila jako několikametrová šedivá trubka, zakončená jasnějším kolem. La Roque se přitáhl, z posledních sil se vydrápal na žebříček a s bolestmi v celém těle začal stoupat. Roztržené koleno se ozvalo sérií dlouhých a zničujících křečí. Kroužek nad hlavou byl ještě vysoko.

46.

Byly to garáže. Adrien La Roque, člověk, kterého profese nájemného žoldáka dovedla až na samou hranici zbytků sil, vyprchávacích kdesi uvnitř rozpadlého Sevronu, vratkými krůčky pochodoval mezi automobily. Patrové garáže. Na betonové podlaze dosud byly vidět vybledlé žluté šipky, které určovaly směr jízdy vozů uvnitř parkovacích ploch i přístupové cesty do dalších pater. Garáže teď dýchaly vlhkou hnilobou. Strop byl špinavý, na zemi se objevovala plesnivá kola. Byla tu také spousta sloupů, z nichž opadávala omítka. Zůstával jen beton, hrubý, ostrý, šedivě temný.

Po stranách přízemního patra byly rozsáhlé bloky, umožňující pohled z budovy ven. La Roque se patrně nacházel přímo na úrovni okolního terénu. Vyhlednout ven bylo těžké. Průzory byly zastíněny záclonami hrubého kovového mřížování, teď už značně poznamenaného rzi. Sklo chybělo, takže se o slovo hlásil průvan. Vítr neměl moc sil, ale přehlédnout se nedal.

La Roque šel mezi vysokými sloupy a mlčky našlapoval do dlouhých linií stínů, které krájely beton na proužky. Podrážky bot mu mlaskaly. Za sebou zanechával klikatou stopu zapáchajících loužiček. Voda mu crčela z kalhot, stékala na boty, žoldákovy nohy mlaskaly a on pomalu našlapoval.

Všude tu taky byla auta. Zřejmý byl fakt, že Sevron dříve patřil mezi velmi motorizované město. Garáže totiž byly relativně plné. Automobily se řadily u zdi do dlouhých článkovitých řetězů, další podobné řetězy byly i v ostatních místech označených pro parkování. Není pravda, že by garáže byly přeplněné, ale nadpoloviční většina míst byla bez pochyb obsazena.

Obsazena vraky; neboť ani jeden z automobilů zřejmě nebyl pojízdný. O jejich stavu nemohlo být pochyb. Byly to ruiny. V dobách, kdy tyto stroje pomalu ztrácely své majitele, musely se tu dít věci. Vymláčená okénka vozů svědčila o tom, že tehdy jely krádeže naplno. Autorádia, lékárníčky, osobní věci v kabinách. Po vypuknutí války se asi lidé ještě jistou dobu domnívali, že budou potřebovat všechny tyhle věci. Autorádia! Žoldák pokývl hlavou. V Sevronu ovšem byli tací, kteří vlastnili auta a palivo dokupovali na černém trhu. Ale byla to jen malá skupinka šmelinářů, překupníků toho či onoho, a přirozeně politického i vojenského vedení města. Obchody s autorádií bez pochyb dávno přestaly vynášet.

Některé z vraků byly pečlivě rozmláceny. Po éře krádeží následovala éra vandalismu. Nenávisti k něčemu, co dříve lidé běžně užívali, ale teď jim to přestalo být ku prospěchu. Taky éra destrukce pro destrukci samotnou. Kapoty strojů byly promáčkány údery, dveře vypáčeny z rámu, kdesi vzadu u zdi patrně před dlouhými měsíci někdo založil požár, protože

vraký tu vypadaly podle toho. Vše neslo neklamně znaky dávno vyhaslého ohně. Dokonce i betonové sloupky tu byly očouzeny sazemi. Postižené automobily zůstávaly jen torzy automobilů, ničím víc. Karoserie, zprohýbané a rozmlácené dřívějšími zásahy vandalů, byly špinavě popelavé.

Byly to patrně velice akční doby.

Kriste na nebi! Akční doby. Adrien La Roque minul dlouhou sérii požárem zdemolovaných vraků a prošel úzkým koridorem do volnějších částí přízemního patra. Tady už bylo poloprázdno. Vraký tu sice viděl, ale jen vzhledu u zdi. Vysoké sloupky držely vyšší patra stavení nad podlahou a vrhaly dolů černošedé, ponuré stínové pruhy.

O jeden z takových vozů se taky žoldák opřel. Tak... a co teď, Adriene? Unaveně dýchal, s ústy naplň ucpánými zápachem nasáklých šatů. Vypadalo to tak snadno, tak velice snadno! Půjdeš do Sevronu, nakontaktuješ své spojky a do čtyřadvaceti hodin zmizíš. Bože můj, jak jen to vypadalo snadno! Své spojky. Jsou ještě vůbec nějaké spojky? Tady? Ted? Kdoví, co ti šílení Seveřané sledují. Možná se odhodlali celý Sevron srovnat se zemí. Budiž, je to jejich věc. Na téhle zasrané zemi mi záleží asi tak jako na oněch hromádách svinstev v kanále. Krysy. Zdola každé město vypadá stejně. Pískající krysy. Otřásl se. Konečně, ti lidé jsou taky takoví. Nevadí mi, když Seveřané vystřelí zemi obývanou krysami. Ale proč jsem se jenom já hlupák musel k tomu připlést?

Neboť pokud nenajdu své spojky, nikdy se odsud nedostanu. Nikdy neříkej nikdy, Adriene. Smutně se zašklebil. Takový nemístný optimismus, nikdy neříkat nikdy! Ha! Jak směšné! Možná právě teď přišla ta chvíle, kdy se člověk podívá pravdě do očí a slovo nikdy řekne. Mé spojky. Patrně je už dávno sundala některá z těch severských zrůd.

Odrazil se od vraku a znovu vykročil. Tentokrát už nešel tak nejistě. Do značné míry se vzpamatoval. Že je čas říci si nikdy? Ale nic se přeci nejí tak horké, jak se to navaří. Jen nesmím vystoupit na ulici. Počkám, až se bouře přezene. Na další plány bude dost času později.

Právě tak si to říkal, když v široké chodbě mezi bloky parkovacích ploch potkal člověka. Vyšší muž, otrhaný a zbídačený, kratší vlasy naježené a poslepované špinou. Na šatech se mu černaly tmavší skvrny, stejně tak jako i na tváři, na dlaních. Jeho obličej byl smrtelně bílý a jeho oči nepatřily rozumné bytosti. Byla za nimi nicota. Pohled do jeho tváře byl pohledem do zoufalé prázdnoty, do míst, odkud duše dávno odešla a nezanechala po sobě ani maličkou stopu.

Kromě všech těchto věcí měl dotyčný v ruce samopal.

Adrien La Roque na něj narazil v záhybu chodby. Muž proti němu vystoupil zcela nečekaně, krátkými krůčky postupoval vpřed a nepřičetně civěl před sebe. Žoldák ustupoval. Nechal se tlačit tím mužem, jehož chůze byla chůzí náměstíčního, krácel dozadu, až se zastavil u zdi, od níž už nemohl uniknout. Na boj zblízka teď neměl dostatek sil. Stál tedy jen, oddychoval a hleděl do tváře té trosky, která mu zkřížila cestu. Cizinec se rávoravě zastavil a poprvé se mu v očích pohnuly panenky. Patrně žoldáka uviděl, ale nedal to ihned najevo.

O něco později zmateně zamával před vlastní tvář samopalem. La Roque dýchal. Srdce mu bušilo v hrdle. Cizinec si jej pomalu přeměřil, jeho prázdné a nepřičetné oči odpluly až k mokřým botám, vrátily se nahoru k hlavě, znovu klesly a zastavily se na žoldákově bundě. Hlaveň samopalu teď mířila dopředu.

Neuvěřitelně pomalu zdvihala troska zbraň, aby ji zblízka zamířila žoldákovi mezi oči. Ruka se sice pohybovala poněkud bezcílně, ale ani maličko se nezachvěla.

"Let's blast the world inside out," řekl konečně muž hlasem, který nepatřil člověku, ale mrtvému stroji. Oči zdvihl od popsané bundy. "Už ti někdo obrátil hlavu naruby? Pojďme se podívat na hlavu naruby."

La Roque zalpal po dechu. Něco na něm bylo... něco... bože můj, přízvuk! Ten člověk má severský přízvuk! To není Irvinec, ani Sut ne. Tenhle zoufalec se na Severu narodil.

"Hej," začal rychle, "hej příteli! Já... já vím, kdo jsi! Počkej s tím, počkej s tou ztracenou zbraní! Já nejsem jako oni... ti ostatní. Máme něco společného, víš? Ty jsi pilot! Sestřelený pilot, že mám pravdu?!"

Muž ani nemrkl.

"Ty jsi sestřelený pilot," shrnul to žoldák a zoufale na Seveřana zamrkal. "Nemačkej to! Jsem Seveřan! Prosím, pilote, nemačkej tu spoušť."

Jordan Hanks o jeho slovech nepřemýšlel. Nedokázal to. Stál, viděl špinavého muže před sebou, viděl samopal mířící na jeho čelo, viděl svoji paži a cítil všechny ty věci, které vibrovaly někde na samém pomezí jeho prázdné duše. Prst se mu přilepil ke spoušti, křečovitě se stáhl, ale ještě v tom nebylo dost síly. Podlaha, stěny, špinavý šedivý beton, to

všechno se houpalo. Vzduch rozmazal svět kolem něj jako obrovská zakalená lupa.

"Nedělej to, pilote, nedělej to!" chrčel přitlumeně Adrien La Roque. "Podívej, my vážně máme společné věci. Ty i já. Sundali tě? Ale nebyla to tvoje vina, že? I my jsme figurky na šachovnici, i když jsme se na ni každý dostali jinak. Není to naše válka, pilote. Já nepatřím k těm lidem kolem. A není to má válka, stejně tak jako ne tvoje. Nemačkej tu spoušť."

Potom ztichl, protože se za pilotovými zády objevili další lidé. La Roque je poznal. Věděl ihned, co jsou ti lidé zač. Pohyby, stoprocentní orientace, nenápadný, ale zároveň i zrůdný vzhled. Zbraně. Maličké samopaly, které dokáží lidské tělo v okamžiku rozmlátit na červený protlak. Tečky mikrolaserů na spáncích. A jiné neklamně identifikační prvky. Žoldák vzdychl. Neudělal nic, protože tady se už nedalo nic dělat. Teď mne zabijí, napadlo jej. Ne ten pilot, ale oni mne zabijí. Stačí jim zdvihnout ruku a zabijí mne.

Jenže cizinci se zastavili v patřičné vzdálenosti. Nehýbali se. Strnuli, bez jediného pohybu se proměnili v kamenné sochy a dlaně se samopaly nechali viset u těla. La Roque rychle zavzdychal.

"Nestřílej, pilote, prosím nestřílej! Já nejsem ten, kdo tě dostal do takového stavu. A jsem Seveřan, chápeš? Nepatřím k těm zdejším hovadům, ani náhodou ne!"

Jordan Hanks neodpověděl, ruka se mu zatřásla a nohy mu vrostly do podlahy. Nebyl už sám. Jeho duše tu nebyla opuštěná. Něco uvnitř hlavy se zapojilo, něco se rozjelo, nastartoval se komunikační interface, čipy se probraly a stěny ustoupily do okolí. Stále ještě matně slyšel, jak La Roque říká:

"Chápej, kámo, já nevím, co ti tady udělali! Ale ať už to je cokoli, ať už ty sevrenijské bestie udělaly cokoli, já za to nemůžu odpovídat! Kromě toho," zadíval se Hanksovi za záda, "je na mne na Severu zatykač. Zatkní mě, pilote, ale nestřílej!"

Stěny se propadly. Odlétly někam nenávratně pryč, čipy v Hanksově mozku odpálily sérii procesů na brainwarové úrovni, data začala proudit dovnitř a ven a svět se rozšířil. Pilot už nestál v zapadlé garáži. Byl všude. Stále ještě částečně při vědomí odlétla jeho duše do virů Sféry, zdvihla se nad Sevron, spojila se s těmi desítkami ostrostřelců, které sem letecký homeostat vysypal. Hranice padaly jako domečky z karet. Cihličky reality se hroutily, odcházely pryč a pilot stál se zbraní před sebou a prstem na spoušti.

I La Roque si všiml, že se něco stalo. Kratičce zasyčel, pátravě se pohledem zabořil do bezduchých očí a tiše, velmi tiše zavzlykal:

"Nestřílej, pilote, prosím nestřílej."

Sféra zaváhala. Neznámý v ní vzbudil jiskřičku zájmu, protože mluvil akcentem, který nepatřil do této země. Byl to Seveřan. Odečetla tedy iniciativně jeho podobu z Hanksových očí, sejmula ji ve formě husté bitové mapy a odeslala ji do svých datových uzlů. Prsty hardwaru proběhly miliardami záznamů v rozsáhlých databázích, stovky tisíc bitů informace žoldákova obrázku létaly sevrenijským nebem jako pinpongový míček, bioware požádal brainwarovou vrstvu o pokus identifikovat tvář ve vzpomínkách lidských mozků kombinovaných ve Sfěře, ale výsledky nepřišly. Brainware se tedy poradil s biowarem, odpálil obraz na satelit, odkud jej stáhly pozemní počítačové sítě armády na území Federace, a vyčkával. I Hanks vyčkával, aniž by si byl vědom té hry, která se rozběhla. Křeč v prstu na spoušti sílila a sílila.

"Hej, pilote!" křikl tiše La Roque. "Probud' se, pilote, probud' se! Probud' se a nestřílej! Dej tu ztracenou věc pryč."

Pak přišla odpověď. Spadla z kosmu, z orbity od spojového satelitu. Sféra ji dekovala ve zlomku okamžiku.

Adrien La Roque. Bývalý člen ozbrojených sil Severní federace. Armádu opustil před patnácti lety. Hledán pro trestné činy páchané na území Severní federace i mimo ně. Podezřelý z nájemného žoldáctví. Několikrát též odsouzen pro dezerci z Armády Severní federace. Souzen též pro ublížení na zdraví, zabití a vraždu, to vše na území Severní federace. Souzen konečně pro napomáhání genocidě mimo území Severní federace. Podezřelý z napomáhání k válečným zločinům.

Na jeho hlavu byl před pěti lety vystaven zatykač.

Ale Sféra ho nechtěla zatknout. Neměla to v popisu práce a bylo to samo o sobě přílišnou komplikací. Stačí, že odsud odveze Hankse. La Roque nebyl tou žhavou figurkou. Vojenský kontakt v severských databázích s identifikací žoldáka neposlal žádné přesnější instrukce. Výklad byl jasný: jednat dle vlastního uvážení.

Sféra to tedy udělala. Pečlivě se rozlila v pilotově duši, excitovala jeho mozek do formy horečné činnosti, dotkla se svojí vůlí Hanksovy natrhané a částečně už roztroušené duše a ovinula svými fiktivními dlaněmi jeho mozkové závitky.

Potom proběhla paží až k prstům, svírajícím samopal.

"Prosím," zašeptal žoldák.

A Sfěra se opřela do Hankových prstů, cosi prásklo, následoval ohlušující rachot a od samopalu vyroloval mlhavý proužek vystřelených patron, připomínajících opar ve vzduchu. Prázdné nábojnice vylétly nahoru před pilotovou šedobílou tvář, detonace se rozlámaly ve stěnách garáže... a potom všude svištěla mlha, tříšť masa, kostí, svalové tkáně, lebka odlétla dozadu, hnědá kaše mlaskla o stěnu a rozpila se na ní jak umělecky vymalované sluníčko. Paprsky krve hvízdly do stran a zůstaly na betonu, rovné jak podle pravítka.

Nato se mrtvola zhroutila. To, co dřív bylo nájemným žoldákem Adriem La Roque, přepadlo vpřed, rozmázlo se to o Hankovy šaty, cary svaloviny z rozervaného hrdla, které už nepodpíralo hlavu, sjely na pilotova ramena a všude se valily odporné, příšerné gejzíry krve. Crčelo to a cinkalo, svištělo to po Hankově bundě, tváři, rameni, pažích, cákalo to na jeho záda jako vodopád.

Tu se i pilot začal hroutit. Nebylo to pod tíhou sjíždějícího těla. Padal sám od sebe, stěny v okolí definitivně ustoupily, jeho duše vylétla do Sféry, následně se počala topit v hustém a černočerném bahně, zabředala do něj hlouběji a hlouběji, vzduch v garáži už zmizel, podlaha zmizela, mrtvý žoldák byl z reality vygumován. A Hanks padal a padal, slunce vyhaslo, nastalo šero, soumrak, svět se potopil do té nicoty.

Přišla tma.

47.

Rohan se ozval telefonicky. Hovor převzala Klára, kterou ve chvílích zaneprázdnění prezident Christopher Kowalski pověřoval monitorováním a filtrováním všeho, co přicházelo po síti. Rohan se s ní nechtěl dlouho vybavovat, ale prezidentova asistentka byla dámou na svém místě. Bez zbytečných řečí hovor přepojila a věnovala se dalším pracovním záležitostem.

Kowalski Rohana nezdravil. Předklonil se jen nad stolní desku, zamrkal na tvář na obrazovce a bez úvodu řekl:

"Tak jak?"

"Hotovo."

"Hotovo? Co to znamená, Rohane? Dovedu si představit spoustu věcí pod pojmem hotovo."

"Myslím tím, že ho máme. U nás. Na základně při našich jižních hranicích."

Kowalski zalapal po dechu.

"Díky bohu! Díky bohu, Rohane. Je celý?"

Adamovič pokrčil rameny.

"To víš, Chrise, byl tam dlouho."

"To není odpověď."

"Fyzicky... v zásadě v pořádku. Přirozeně je zesláblý, potrháný, špinavý a tak. Ale očividná zranění nemá. Lékaři na něm ještě dělají, ale fyzicky snad je v pořádku."

"Díky bohu," řekl Kowalski znovu.

"Psychicky je to ale horší, Chrise. Ten kluk se sesypal. Je jen zpola přičetný. Mozek má na kousičky, jestli mi rozumíš. Už Sfěra to hlásila. Když ho rekombinovala, tak coby součást brainwaru fungoval bídne. Prachmizerně. Sfěra není lékařský mechanismus, ale mapovat základní procesy v lidském mozku umí. Je to podstata její existence. Nu a u Hankse našla ty procesy ve velkém nepořádku."

"Co to znamená?"

"To znamená následující: pilot je mimo. Ne úplně a snad se i poskládá dohromady, ale zatím je dost mimo. Když to Sfěra zjistila, stimulovala spánková centra v jeho mozku. Pak ho už ve spánku sebrali naši vojáci. Přivezli ho v bezvědomí. Teď se snad vzbudil, ale nic moc."

"Sevron?" řekl Kowalski.

"Ten je v místě zásahu na kousíčky. Říkal jsem ti, že to bude ostré. V obavách, aby místní obyvatelé nenarušili vojenskou operaci, je naše jednotka prostě vystřílela. Přirozeně se to týká jen dočasně zabraného území. Naše vlastní ztráty jsou minimální."

"Dobře," přitakal Kowalski po chvíli. "Tak jo. Zprávy jsou takové, jaké jsou. Musejí takové být. Nemohli jsme po tolika dnech získat pilota bez škrábance. Hlavně jestli je celý. Psychika se dá do pořádku. Tyhle věci se dávají do pořádku."

"Nepodceňuj psychické záležitosti," řekl Rohan klidně, ale prezident jenom mávl dlaní.

"Nemůžu je teď přeceňovat. Nejsem v situaci, kdy bych si to mohl dovolit. Rohane, zařídíš ještě další věci. Převoz pilota v první řadě."

"Je teď ve vojenské nemocnici."

"Ale já ho nechci ve vojenské nemocnici! Chci ho v civilní klinice někde tady v metropoli. Na očích."

"Na převoz do hlavního města je ještě brzy. Říkám ti, že není v dobrém..."

"Na tohle nehraju, Rohane! Hlavní město je městem neuvěřitelného bohatství. A svobodným městem se vším všudy. Luxusními špitály počínaje a pološílenými smečkami novinářů konče. A já sem našeho pilota hodlám dostat."

"Ihned?"

"Ano."

"Budou muset dokončit vyšetření."

"Jestli se ten hoch dokáže postavit na nohy, tak ho vyšetří až tady. Zařídíš následující věci, Rohane. Za prvé, rezervuješ nejdražší a nejluxusnější pokoj v té nejvyhlášenější klinice. Neslyším na to, že mají obsazeno. Musí být zřetelně vidět, jak se stát o své válečné veterány stará."

"Dobře."

"Kromě toho zařídíš převoz. Chci ho tu mít do dvou či tří hodin. Nejpozději. Je to možné?"

"Ano," přitakal Rohan, "je to možné."

"A chci u toho mít lidi."

"Na televizní estrádu je ještě brzy, Chrii."

"Ne, na tu už je téměř pozdě, Rohane," odpálil ho Kowalski. "Víš, v jaké jsem politické situaci. Tohle snad těm vylízaným kreténům v Radě ucpe hubu. Potřebuji pilota před oky kamer, potřebuji ho mezi novináři, potřebuji lidi, kteří ho přivítají, potřebuji sám sebe po jeho boku. Ten kluk si asi dost vytrpěl. Teď se mu to vrátí."

"Není ještě ve stavu, aby to náležitě ocenil."

"To se nedá nic dělat. Chci z toho mít pořádnou podívanou. Taky sežeňte jeho rodinu. Klidně pro ni vypravte letadlo, jestli to bude potřeba. A jeho děvče, má-li nějaké. Je to jasné, Rohane?"

"Přirozeně se o to postarám, Chrii."

Kowalski se rozvalil v křesle a zhluboka oddechl.

"To bychom měli. To bychom měli! K čertu, konečně, Rohane! Hlavně tam chci ty nejznámější novinářské tváře. The Star, Metropolitan Express, The Nova Channel a tak dál. Tyhle noviny a stanice koukej postavit na nohy! A chci průběžná hlášení."

"Budeš je mít. Ještě něco?"

"Hni s sebou," štěkl Kowalski a přerušil spojení. Potom na pár sekund zavřel oči.

"Konečně," řekl.

48.

"Mrzuté," řekl prezident Kowalski uvnitř pancéřovaných skel své černé limuzíny. Automobil byl od okolního světa zvukotěsně uzavřený a skla byla kalená. Existují stroje, které dokáží samy odečítat ze rtů sledované osoby jejich pohyby a převádět je na slova. Podobnými zařízeními už dávno nedisponovaly jenom zpravodajské služby. Mnohé z politických afér odstartovaly právě tak, že je s pomocí takových nástrojů vyslídili novináři. Zrcadlová skla vozu podobnému zneužití techniky zabráňovala.

Automobil parkoval na vysuté rampě. Všude kolem byli lidé. Bylo to periferní letiště, nevelké, ale svým provozem významné. Kowalski vyčkával příletu vrtulníku, stejně tak jako i desítky novinářů pod rampou. Někteří z nich se dokonce dočasně vloupali za bariéry a vnikli na přistávací plochu. Ochranka letiště, posílená teď o prezidentské gorily, takové zástupce tisku ale vždy vykazala zpátky. Taky tu byla spousta civilních lidí. Zpráva o návratu pilota se rozlétna informačními sítěmi, agentury se předháněly a filmy na některých kanálech byly doplňovány informativními titulky. Lidé se srocovali na letišti, aby na vlastní oči viděli, jak vypadá válečný veterán a hrdina.

"Vážně mrzuté," zopakoval Kowalski. "Bylo by vhodné, kdyby tu byli."

Rohan přitakal.

"Já vím. Ale rodinu se nám ještě nepodařilo sehnat. Je to vlastně pár desítek minut, ne víc. Neměli jsme dost času. Možná už o tom Hanksovi příbuzní vědí, ale zatím mají potíže se sem dostat. Kdybychom je našli, přirozeně bychom je sem dopravili za pár minut."

"Nedá se nic dělat," připustil prezident. "Děvče?"

"Jmenuje se Jillian Parkerová. Máme ji. Ale byla mimo město."

"Stihne to?"

"Ne, to není možné, Chrisi. Vezeme ji už do nemocnice. Počká tam na něj."

Kowalski okamžik mlčel.

"Líbilo by se mi to. Kdyby se potkali tady... dramatické, chápeš? Vždycky jsem měl rád film či divadlo. Režiséři takových představení musejí mít cit pro dramatickost."

"Bude to i tak dost dramatické," řekl Adamovič při pohledu na smečku novinářů. "Nevadí, že se setkají až v nemocnici. Aspoň to trochu protáhneme."

Odmlčel se, obrátil tvář k prezidentovi a dlouze si jej beze slova prohlížel.

"Jednu věc učiníme jasnou, Chrisi," řekl po nezvykle dlouhé době.

"Ano?"

"Pokud z toho chlapce uděláš televizní hvězdu, nebudeš ho později moci zabít."

Kowalski byl překvapen tak přímočarou poznámkou.

"Rohane!" vykřikl.

"Ale no tak, Chrisi! Mluvíme přeci na rovinu, ne? Tady ve voze nás nikdo neslyší."

To byla pravda. Ani řidič neslyšel, protože i on seděl za hermeticky uzavřeným sklem.

Prezident neochotně přikývl.

"Pilot viděl věci, které neměl," řekl tiše. "Já to vím. Jenže tohle všechno se už nedá zastavit. Je to věc, na kterou musíme přistoupit. Nemůžeme si prostě dovolit poslat za Hanksem zpravodajskou službu a nechat ho pár týdnů po návratu do Federace zastřelit někde v temných uličkách města. Potřebujeme ho jako televizní hvězdu a i tohle je cena. Nemysli si,

že jsem o tom nepřemýšlel."

"Ale domysli důsledky."

Kowalski mávl dlaní.

"Nedělej z komára velblouda, Rohane. Víš, však už se najde cesta, jak jisté věci zatajit. To, že je viděl pilot, zas tolik neznamená. Četl jsem jeho psychologický profil. Je to naivní idealista. Takoví se dnes už rodí jen zřídka. Máme štěstí, protože jsou to právě naivní idealisté, kteří jsou ochotni opravdu mnoho obětovat pro svoji zemi. Ha! Máme vážně štěstí, Rohane. Jeho zážitky pro nás vskutku nemusejí být nebezpečné. Ale teď nám bude před kamerami velmi užitečný. Pomůže nám zachránit Modré nebe."

"A tvoji politickou kariéru."

"Ta je s Modrým nebem přirozeně svázána," připustil prezident a přilepil se tváří k bočnímu okénku.

"Co to dělají? Co to ti hlupáci ztraceně dělají?"

Na přistávací plochu vjela sanitka. Projela otevřeným koridorem, přehoupla se přes malý travnatý proužek a skončila na betonovém jazyku. Silničkou rychle zamířila do středu letiště.

"Zajistili jsme pro něj špitál," pokrčil Adamovič rameny, "a oni se snaží. Poslali sem lékaře."

"Ale pilot tu ještě není!!" křikl Kowalski a odblokoval dveře vozu. Blok se s hukotem odsunul dozadu a zkopíroval přitom majestátní linii vozu. Prezident už byl na nohou a rázoval směrem k nejbližší gorile.

"Co to má znamenat?" křikl s paží nataženou k přistávací ploše. "Okamžitě je stáhněte! Okamžitě to auto... co to má znamenat?"

"To je sanitka," odpověděl ozbrojenec.

"Já vidím, že je to sanitka, idiote."

"Poslali ji sem z nemocnice, aby pilota převzala a..."

"Na to budou mít dost času! Nejdřív si ho musejí prohlédnout novináři. Postavíme ho před kamery, teprve pak půjde do sanitky. Aspoň na minutu ho musíme hyenám předhodit. Ať se ten vůz zase stáhne."

Ozbrojenec přikývl, přiložil si k ústům vysílačku a krátce s kýmsi hovořil. Kowalski se zatím neochotně vracel k vozu, ale do kabiny už nevstoupil. Zastavil se u otevřených dveří a nervózně sledoval letištní plochu. Po půl minutě se sanitka opravdu otočila a vydala se zpět k zátarasům.

"Jen to s tím divadlem nepřežeň, Chrise," ozval se hlas z nitra vozu. "Viš, že pilot na tom není nejlíp. Kdyby to bylo na mně, tak bych jim ho nedal ani na vteřinu. Rozhodně bych mu zabránil v přístupu k mikrofonu."

"Nemůžu omezovat tisk, ne teď," odsekl Kowalski a vypochoďoval na chodníček po pravé straně auta. Minul zrcadlová skla, zamířil ke schodům a ochranka kolem něj vytvořila husté a neprodyšné kolo.

O pár metrů níž, v místech, kde terasu obývali novináři, nastala vřava. Kowalski tou vřavou hodlal jen projít. Na přistávací ploše měl přistavené maličké autíčko, které ho mělo dovézt až k vrtulníku. Ten byl zatím na cestě, ale podle posledních zpráv by měl dorazit do pěti minut. Prezident tedy spěchal, ale novináři ho nepustili. Obklopili jeho strážce, namačkali se na gorily a překřikovali se, tlačili se jeden přes druhého. Náhle, nějakým zázrakem, jistá redaktorka prorazila ozbrojený koridor a před Kowalského se dostala kamera.

"Pane prezidente, The Nova Channel. Odpovíte nám na pár otázek?"

Kowalski přikývl. Konec konců, právě tohle potřeboval. Podívat se Severní federaci okem kamery do tváře. Nebránil se tisku. Teď pracovali novináři pro něj.

"Odpovím," řekl, "když tu bude aspoň trochu ticho."

Okolní novináři vytušili příležitost něco se dozvědět a tak se opravdu utišili. Ti vzadu přirozeně stále halasili a pokřikovali, ale moc to už nerušilo.

"Jsme v přímém přenosu, pane prezidente. A díky satelitu půjde vysílání nejenom do zemí Federace, ale i do zbytku světa. Víme, že jste se zasazoval o nalezení pilotů. Tahle chvíle je výsledkem úspěšného pátrání. Co cítíte?"

"Věřte mi, že jsem po nocích nespál," pronesl Kowalski pomalu. "Víte, jeden ze základů, na nichž stojí Severní federace jako státní systém, je demokratická ústava. A jeden z principů této ústavy je úcta k životu. Víme, že se před několika dny stala nehoda. Dnes se daří odčinit následky té nehody. Daří se víc než to. Daří se zachránit lidský život - a to je přirozeně cíl nejvyšší."

"Slyšeli jsme, že pilot není v dobrém zdravotním stavu. Je to pravda?"

"Vytrpěl si svoje," připustil Kowalski. "Nepředbíhejme přesné lékařské diagnózy. Ale z vrtulníku vystoupí po svých, to mi věřte."

"Jaký je váš názor na to, že Jordan Hanks, pilot Severní federace, musel nedobrovolně strávit pár dní v krizové oblasti?"

"Děláme vše pro to, aby se takové situace nestávaly. Ale uvědomme si jedno, prosím. V Severní federaci zuří příšerná, brutální a těžko pochopitelná občanská válka. Držíme ji projektem Modré nebe v únosných hranicích dříve existujícího multinárodního státu. Ale to taky znamená, že i my jdeme s kůží na trh."

"Jenže jsme technicky lepší."

"Ano, ale i tak můžeme utržit šrámy. Napadne-li tygra menší dravé zvíře, tygr je rozsápe. Ale mezitím bude trochu pokousán. Hlídáme válečnou oblast, řekněme si to rovnou. A to v sobě skrývá rizika. My nejsme bohové a i pro nás tedy platí rizika."

"A osud pilota je důsledkem takového rizika?"

"Ano. Já věřím, že se pro pilota věci změní k lepšímu. Připravili jsme mu prvotřídní nemocniční péči, přirozeně za státní peníze. Přichystali jsme mu též silnou finanční i jinou podporu. Je to válečný veterán. Kdyby se Severní federace nedokázala dostatečně postarat o své občany, kteří se při práci pro ni dostali do potíží, pak by to byla pro její obyvatele velmi chmurná zpráva. Ale já k válečným hrdinům hodlám přistupovat s docela upřímnou úctou."

"Užíváte termín válečný hrdina?"

"Ale přirozeně!" zvolal Kowalski. "Pochopte, co ten člověk pro nás udělal. Byl součástí homeostatické sítě nad krizovým územím. Proč tam byl? Proto, že Severní federace není jediným místem této planety. Existují i jiné země. Jsem přesvědčen, že Federace je ryze demokratickým systémem a ve světě představuje symbol prosperity a svobody. Ale v mnohých jiných zemích jsou potíže. A dokud tyto potíže budou přetrvávat, nikdy nebudeme v úplném bezpečí."

"Chcete tím říct, že pilot chránil hodnoty, na nichž je založena Severní federace. Chránil základní demokratické hodnoty."

"Mimo její území. Ano. Je to člověk, který spolu s jinými lidmi šel do projektu Modrého nebe, aby pomohl udržet a zachovat úctu k lidskému životu, demokracii, dodržování lidských práv a fungování svobodného trhu v místě, kde jsou všechny tyto principy zásadním způsobem pošlapávány. A dovoluji vám kratičkou úvahu. Tyhle principy samy o sobě nejsou jen seskupením pravidel, která my uznáváme a jiné části planety nikoliv. Jsou samotnou podstatou lidskosti. Tak se na to musíte dívat."

Zaváhal.

"Po pravdě, je veřejně známo, že v parlamentu sílí odpor proti Modrému nebi. Doufám, že si poslanci uvědomí dosah svých činů dříve, než učiní nějaký nezodpovědný a zavrženíhodný krok."

Ještě chtěl něco dodat, ale mezi novináři nastala vřava. Redaktorka rychle kývla, muž po jejím boku zdvihl kameru a hlavy přítomných se obrátily k nebi. Proti čisté obloze bez mráčku se černal přilétající vrtulník.

Potom novináři vtrhli na přistávací plochu a Kowalski jim v tom nebránil. Doprovázen svojí ochrankou, rychle zamířil k přistavenému vozu.

49.

Vrtulník se ve vzduchu zakolíbal, udělal protáhlou smyčku, obrátil se a houpavě dosedl do trávy. Všude se zdvihl vítr. S ohlušujícím rachotem protínaly lopatky vzduch, krájely ho a metaly do okolí. Tráva se mimo betonovou plochu

roztančila do dlouhých soustředných kruhů.

Bylo tu živo. Novináři se na místo dostali jako první, ačkoliv až na výjimky neměli dopravní prostředky. V podobě zběsilé smečky se vehnali na letištní plochu, zmateně tam pobíhali, až nakonec určili místo, k němuž vrtulník klesal. Seběhli se k němu, s letištní ochrankou v patách. Ozbrojenci měli dost práce vůbec vytvořit volné místo pro přistávající stroj.

Ihned za novináři dorazila sanitka. Nepodařilo se jí vmáchnout se až ke stroji, stála ale opodál. Lékaři měli vrtulník fakticky na dosah.

Jako poslední se ke stroji dostal prezident Kowalski. Tentokrát se mu nepovedlo vše si dobře vypočítat. Vřava byla taková, že se jí jeho automobil prostě neprotlačil. Kowalski tedy vystoupil, obklopen znervóznělými gorilami v neprůstřelných vestách. Pistolníci se vrhli na dav žurnalistů, promíchaný s ostatními civilisty, a zoufale se pokoušeli vytvořit prezidentovi koridor. Od svého nařízeného měli příkázáno striktně se vyvarovat násilí, což jim práci ztěžovalo, protože byli ve svých metodách nezvykle omezeni.

Z kabiny nejprve vyskočila skupinka vojáků. Přikrčená proběhla pod zvolna dobíhajícími lopatkami, obklopila stroj a krátkým gestem cosi signalizovala pilotům. Zprava, od maličké stabilizační vrtulky na ocase stroje, se přeci jen dostal k místě přistání sanitní vůz. I tady se otevřela kabina. Vystoupili dva muži a jedna žena, všichni v bílých pláštích. Máváním dlaně přivolali jednoho z vojáků a krátce se na čemsi dohadovali.

Nato se otevřely zadní dveře kabiny. I v nich se objevili vojáci. Byli dva a podpírali slabě vyhlížejícího vrávorajícího muže. Pilot Jordan Hanks se už stačil umýt, ale to mu vůbec neubralo na ubohosti. S velikými problémy sestoupil z kabiny stroje na beton, hlavu nechal přikrčenou a shrbenou, aby se jeho oči vyhnuly praskání fotoaparátů, a v doprovodu vojáků pomaličku, krůček po krůčku zamířil k sanitce.

V té chvíli vypukla nevídaná vřava. Novináři protrhli kordony, spolu s dalšími civilisty se vyřítili vpřed a na chvíli pilota doslova pohltili. Obklopili jej, odtrhli od zaskočených vojáků a odizolovali jej od goril s pistolemi. Hanks se zoufale krčil s dlaněmi na hlavě, tiskl si uši a prsty zaryl do vlasů. Vřava jím smýkala, házela jím od strany ke straně, klopýtal, boty mu klouzaly na betonu.

Ochranka se konečně vzpamatovala. Tentokrát ostřeji zasáhla a prorazila úzký koridor. Pilot byl vtažen vojáky do tohoto pásu, obklopen vzrušeným davem. Potácel se a nešťastně hledal očima sanitku.

Někde po jeho levé ruce, vzadu, za zády, se ozval ostrý a nepřeslechnutelný ženský hlas:

"The Nova Channel, pane Hanksi," křičela redaktorka. "Jenom jednu otázku, jednu jedinou! Chápeme váš zdravotní stav. Nicméně na pátrání po vaší osobě pracovala armáda celé dny - a národy Severní federace přihlížely tomuto dramatu se zatajeným dechem dnem i nocí. Celé pátrání osobně zaštiťoval prezident Federace, pan Christopher Kowalski. Je to jeho zásluha, že armáda postupovala tak důsledně. Nebýt jeho politické podpory, možná jste v Severní zůstal mnohem déle. Takže ta otázka... chcete někomu něco vzkázat? Rodině? Blízkým? Děvčeti? Nebo něco říct? Lidem z Federace? Prezidentovi Kowalskému?"

Tu náhle pilot Jordan Hanks strnul na místě. Prudce se otočil, zdvihl hlavu a zkoncentroval poslední zbytky energie, která v něm ještě zůstala. Dlaň vystřelil vpřed a prstem namířil přímo do kamery.

"Řekněte tý slizký prošedivělý svini, ať táhne do hajzlu," řekl, a satelit okamžitě odpálil tuto větu do živého vysílání.

Pak se vřava změnila v nevídanou bitku, novináři se vrhli vpřed, i vojáci se dali do pohybu, gorily ztratily pojem o ohleduplnosti, údery obušků prorazily zanikající koridor a čísi ruce tvrdě narvaly Hankse do sanitky.

50.

Na den o rok poté, co pilot Jordan Hanks opustil za doprovodu elitního komanda severské armády Sevron, udělali manželé Hanksovi menší večírek. Se svými přáteli Donaldem a Alicí se sešli v půvabném domku na kraji zelených lesů White Sands, kousek od kamenitých i písčitých pláží. Obydlí Hanksových zářilo čistotou, bylo moderní, světlé, vzdušné a velmi drahé. Odsponzorovala je armáda, pro kterou byla záležitost s bydlením novomanželů věcí prestiže.

Hanksovi se setkali s blízkými lidmi na terase, z níž měli jako na dlani půvabnou zčeřenou hladinu moře, o kterou se po setmění opřel zrcadlovitý obraz měsíce. Byl teplý den. Vítr téměř nefoukal a lidé tak nebyli vystaveni chladu. Rozprávěli dlouho do noci, jedli krevety a kaviár, a Jimmy, syn Donalda a Alice, třináctým měsícem už školou povinný, je bavil příběhy o tom, co se stalo, když jeho a další děti přistihla učitelka, která si po učebně házejí křídou.

Jelikož byl Jimmy přeci jen ještě malé dítě, nezdrželi se Alice a Donald dlouho. Někdy hodinu před půlnocí se s

Hankovými rozloučili a zanechali je samotné v jejich půvabném domku.

Jordan chvíli pomáhal Jillian s úklidem, potom se ale vytratil. Zašel nahoru do patra, za chvíli ale znovu sestoupil po schodech a opustil domek. Vyšlapanými pěšinkami minul plochy perfektně sestřižené trávy, obešel jazyk smíšeného lesa a prodral se hustým labyrintem nizoučkových keřů. Zastavil se až na pláži, zul si boty a dlouhou chvíli jenom stál, s kotníky zabořenými do písku a omývanými vodou. Někde nad hlavou mu zakřičel ponocující racek.

Poslední měsíce se všechno dalo do pořádku. Skládalo se to pomaličku, krůček po krůčku, ale teď už to dobré převládalo. Ještě před půl rokem dům Hankových týdně navštěvovali soukromí experti, aby novomanželům pomáhali vyndavat ze zdi štěnice. Návštěvy tajemných osob bez průkazů totožnosti byly na denním pořádku, stejně tak jako návštěvy novinářů s průkazy hrdě vystavenými v dlani před tváří. Ale tempo událostí se mírnilo. Dost možná i v této chvíli by se našlo v domku odposlouchávací zařízení, ale bývalý pilot si to nemyslel. Dnes už to nebylo moc pravděpodobné. Poslední prohlídku jim dělali technici soukromé informační agentury na zakázku zhruba před měsícem a výsledek byl negativní. Za celou tu dobu obdržel taky Hanks jediný požadavek na setkání s novinářem.

A tak jen stál, klidný a odpočatý, a dýchal vlhký mořský vzduch. White Sands nebyly jen přímořským místem. Byly rájem. Ačkoliv pilot trochu pochyboval o tom, zda právě on má právo dostat se do ráje, věděl, že zrovna jemu se to podařilo. Voda šuměla, lákala se a obracela, a kotníky ho příjemně chladily.

O něco později se Jordan Hanks otočil a odkráčel k přírodní mohyle kamení za svými zády. Byla to hranice, kde končil písek a začínala tráva. Místy se právě na této linii objevovaly ostrůvky skalnatých bloků, oblázků a balounů, nahnutých silami přírody k sobě do světlých kopečků. Menší kamínky v okolí vytvářely složité, nepřehledné a komplikované bludiště. Někdy byly ostré a tak bylo třeba v těchto místech našlapovat opatrně, pokud si člověk nechtěl pořezat bosá chodidla o jejich zubaté, zašpičatělé hrany.

Na jednom z těch kamenů Hanks zapálil svíčku. Dělal to natřikrát, protože mu zápalky sfoukával vítr, ale nakonec se mu to podařilo. Svíčka už nezhasla a zářila jasným bodovitým světlem. Ohýnek se mihotal ve tmě jako miniaturní lampička.

Přibližně ve dvanáct hodiny přišla za Jordanem na pláž Jillian. Objevila se u kamenů, oblečená do stejných lehkých bílých šatů, v nichž vítala Donalda s Alicí, bosá prošla pískem a zastavila se po Jordanově boku. Hanks ji přirozeně viděl ihned, jak se objevila v jeho zorném poli. Byla krásná. Její dlouhé rovné blond vlasy jí stékaly na ramena, oči jí svítily ve tmě jako ohníčky, její šaty, ruce, chodidla, boky, tvář... Jillian byla nevinně půvabná a pilot věděl, že ji opravdu z hloubi srdce miluje. Občas přemýšlel, jak je možné, že právě on si zasloužil takové děvče.

Jillian dlouho mlčky stála po jeho pravici a tiše přihlížela plápolající svíčce.

"Jordane?" špitla konečně.

"Ano?"

"Chtěla bych ti něco říct."

"Poslouchám," přitakal. Jemně se dlaní dotkl jejích vlasů, ale pak zase nechal paži sklouznout k tělu.

"Já vím, že jsou věci, o kterých jsi nikdy nemluvil."

"A o kterých nikdy nebudu mluvit, Jill."

Dívka váhavě přikývla.

"Ale týká se to... že?"

Hanks koutkem oka spatřil, jak se Jill pohledem utápí v ohýnku svíčky.

"Nebudu to zastírat," připustil, "týká se to těch... starých věcí. Doufám, že je už můžu označit za staré."

"To není to, co jsem ti chtěla říct. Je toho víc. Moc tě miluju, Jordane, a moc si tě vážím. Pro všechno to, co se tenkrát zřejmě dělo, si tě moc vážím. Protože to, co jsi dělal, bylo ze svojí nejhlubší podstaty dobré."

Hanks tentokrát neodpověděl.

"Ztratil jsi někoho, kdo ti byl velice blízký," řekla Jillian tiše. "Nemluvil jsi o tom. Nikdy. A přesto to vím, protože to na tobě poznám. Víš, přemýšlela jsem o spoustě věcí. O našich přátelích, domku, White Sands... o celém tom pohádkovém ráji, ve kterém teď žijeme."

Pilota zaskočilo, jaký je vztah mezi White Sands a tím, o čem jeho žena začala před chvílí mluvit.

"Pohádkovém ráji," špitl jako ozvěna.

"To spolu souvisí, Jordane, opravdu to spolu souvisí. Ať už je život v jiných částech Severu méně pohádkový či nikoliv, je to život svobodných lidí. A je to život dobrý. Naše osudy jsou osudy lidí, kterým nikdo neubírá jejich základní práva, kteří můžou dýchat a kteří mají před sebou perspektivy. Vážně, to není fráze. Při všem tom, co nám dělaly zpravodajské služby v posledních měsících, si to stejně myslím. Ale ne všude je tomu tak. Právě proto si tě tolik vážím, stejně tak jako i ostatních lidí, kteří byli... tam. A právě proto si myslím, že stojí za to zapálit svíčku někomu, kdo zahynul, když se pokoušel udělat svět zrovna takovým."

Tentokrát Hanks mlčel velmi dlouho.

"Viš, Jill," řekl konečně a pátravě se na ni zadíval, "ono to není tak snadné. I když to zní hezky, není to tak snadné. Demokracie, svoboda, lidská práva. Úcta k životu. Cena života. Lidského života. Perspektivy. Možná ti bude připadat divné, že to říkám právě já, ale tohle jsou pojmy, které mi toho moc neříkají. Vyrostl jsem už z těch ideálů. Patří do úst politiků, ale já se za ně ukryvat nebudu. Myslím jen..., " zaváhal, "myslím, že je dobré zapálit svíčku pro někoho, kdo byl prostě... lidský."

Jill neodpověděla a tak jen mlčky stáli, dýchali mořský vzduch a hvězdy jim mrkaly nad hlavami. Když racek zakřičel podruhé, chytil Jordan něžně Jillian kolem ramen, otočil ji od hořící svíčky a pomalu s ní odešel pod jasným nebem zpět k domku. Na pláži za sebou zanechali stopy dvou párů bosých nohou, vytlačené do písku.

Světélko ještě jistou dobu mrkalo do tmy. Dokonce i když se zdvihl silnější vánek a opřel se do plamenu svíčky, ohýnek hořel, a hořel ještě dlouho.

K O N E C

Praha,

prosinec 1995 - únor 1996

114